

Director Proiect
Prof. Vasile Cautiș

Colaboratori
Prof. Mariana Andone
Ing. Ingrid Armașu
Prof. Elena Bostan
Prof. Alina Ionela Casian
Prof. Laura Cojocaru
Bibl. prof. Maria Crețu
Prof. Ramona-Elena Gavrioloaia
Prof. Ana Irina Pistol
Prof. Ioan Stoica
Ec. Nicoleta Teodorescu

Copertele, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Anca Ifrim, clasa a XII-a B, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”
Bacău

Coordonatori

Călina Stroe
Ramona-Elena Mocanu

Elena-Alina Grosu
Daniela Aenculesei

GRAD NOU

Antologia Concursului Național de Creație
„Vasile Alecsandri” Bacău

ediția a III-a, 2008

Proiect finanțat de Consiliul Local Bacău

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a completat în mod fericit premiile oferite câștigătorilor.

Sponsori

Librăria *Glissando* Bacău
Trustul de Presă *Deșteptarea* Bacău
Optimoda Bacău și Clubul *Privirea*
**Consiliul de Părinți al Colegiului Național „Vasile Alecsandri”
Bacău**
GELICONF SRL
HM AUDIT CONTAB SRL
BIROUL NOTARIAL OVIDIU STOICA
ALEXANDRA LUCACI
MĂRĂNDICI SERV SRL Bacău – Studio și laborator de fotografie
SC NATACONEX SRL Bacău, prin dl administrator Sava Crețu

Parteneri

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău
Universitatea din Bacău
Librăria *Glissando* Bacău
Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
Trustul de Presă *Deșteptarea* Bacău
Biblioteca Județeană „Costache Sturdza” Bacău

Crai Nou

În fața invizibilă și trecătoare a Timpului toți avem complexul „tregerii”, dar, ca să-l evităm pe cel al „nimicului”, ne oprim mereu, la adâncimea și permanența creației, care aduce armonia interioară și pe cea a lumii.

Prin intermediul acestui har divin, care-l apropie pe om de Dumnezeu, creatorul lasă „semne” și înseninează lumea. Fie că descoperă labirintul regăsirii de sine, fie că se conectează la polii comunicării cu ceilalți, elevi, studenți și profesori- participanți la concursul nostru- se plasează pe linia aspirațiilor verticale, „ca spre un cer chemător și necucerit”- cum ar spune Lucian Blaga.

*Dornici să-și facă auzite **prima verba**, poeții, prozatorii minunii de azi și de totdeauna, sau pasionați ai artelor vizuale, participanții la concursul din acest an fac și **re-fac** un drum, căutând tâlcuri noi și profunde. Prin ei realul se supune altor legi gravitaționale, iar Cuvântul sau imaginea nu sunt niciodată prohibite.*

Copii cuminți, dascăli devotați devin deodată călători spre zarea universului și a sufletului, atinși de aripa de grație a inspirației, ispitiți de nevoia de a depăși marginea cunoașterii lucrurilor, căroră să le dea un alt nume.

Creațiile trimise la concurs au multiple rezonanțe, beneficiind de mijloace expresive foarte diverse, fiecare deschizând o poartă de lumină și „plătind o vamă”.

Noi, organizatorii acestui concurs-spectacol al inteligenței, culturii și talentului-ne bucurăm de prezența lor în viața noastră și în colegiul nostru, le deschidem larg porțile și le spunem bun venit!

Prof. Elena Bostan

A treia toamnă a concursului...

Inceput odată cu toamna, Concursul Național de Creație „V. Alecsandri” a deschis, la această a treia ediție, pe lângă secțiunea, deja consacrată, a creației literare, alte două porți - oferindu-le, tinerilor sau mai puțin tinerilor creatori, posibilitatea de a intra „in lumea lui Alecsandri prin imagine” sau de a „converti” graiul scriitorului într-una din limbile de circulație europeană .

Pentru că unul dintre obiectivele proiectului - la care s-a implicat, într-o măsură însemnată, profesorul Vasile Cautiș, directorul Colegiului Național „V. Alecsandri”, Bacău - viza lărgirea sferei de interes, am inițiat, începând cu acest an o secțiune de Arte vizuale, cu subsecțiunile aferente- desen, ex-libris, fotografie și prezentări, precum și o secțiune de traduceri, în limbile engleză, franceză, germană, italiană.

Până la 9 noiembrie 2008, data-limită pentru trimiterea lucrărilor,

s-au înregistrat peste 350 de participanți din toată țara— municipiul *București*, județele *Alba, Arad, Argeș, Bihor, Bistrița-Năsăud, Botoșani, Brașov, Buzău, Caraș-Severin, Cluj, Constanța, Dâmbovița, Dolj, Galați, Harghita, Hunedoara, Ialomița, Iași, Maramureș, Mehedinți, Mureș, Neamț, Olt, Prahova, Sibiu, Suceava, Teleorman, Timiș, Tulcea, Vâlcea, Vaslui, Vrancea și, bineînțeles, Bacău.*

Numărul mare de concurenți înscriși la cele trei secțiuni a determinat o preselecție atentă și riguroasă, în vederea respectării condițiilor

de participare, incluse în regulament, precum și a criteriului valoric. În urma preselecției, s-au calificat, pentru jurizare, 30 de grupaje lirice, 27 texte în proză și 9 piese de teatru.

La secțiunea Arte vizuale concurența a depășit chiar și cele mai optimiste previziuni ale organizatorilor, intrând în finală 31 de grupaje fotografice, 28 de prezentări Power-Point, 36 desene și 34 ex-libris.

Cele 31 de traduceri au scos în evidență atât dificultățile unui asemenea demers, demontând motto-ul ales de unul din participanți, „nobody can translate Alecsandri”, dar și potențialul excepțional de stăpânire a limbilor de circulație europeană, pe care îl au elevii noștri.

Juriul, alcătuit din critici literari de prestigiu, editori, artiști plastici, critici de artă, oameni de teatru, fotografi, specialiști în imagine tv., dar și din profesori, de specialități diferite (română, limbi moderne, arte plastice, informatică), a selectat creațiile care vor fi premiate.

Autorii premiați, pe care sperăm că îi veți citi cu plăcere, în paginile ce urmează, sunt, de fapt, autorii acestei cărți.

Ex Libris Biblioteca Liceului Vasile Alecsandri

Coordonatorii

LAUREATII CONCURSULUI

SECTIUNEA CREATIE LITERARĂ POEZIE

Trofeul concursului

- Ciocan Alexandru, elev, Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău

Premiul I

- Bălănescu Ioana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
- Mihalea Sorina Ramona, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Galați

Premiul II

- Păun Victoria Ioana, elevă, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea

Premiul III

- Ianole Georgiana, elevă, Liceul Teoretic „Carol I” Fetești, jud. Ialomița
- Alexandru Paul, profesor la Colegiul Național „Roman Vodă”, Roman
- Ciobanu Diana, elevă la Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău
- Alexa Maria Mihaela, profesor, Școala „Iorgu Radu”, Bârlad

Mentioni

- Popovici Ioana, elevă, Colegiul Național „Calistrat Hogaș” Piatra-Neamț
- Văleanu Georgiana Manuela, profesor, Școala „Marin Preda”, Pitești
- Rusu Elena, elevă, Colegiul Național „Calistrat Hogaș”, Piatra-Neamț
- Vințan Emilia, profesor, Liceul Pedagogic „Sabin Drăgoi”, Deva
- Cărbunaru Emanuel, elev, Seminarul Teologic „Kesarie Episcopul”, Buzău
- Șandru Valentina, profesor, Eco-Școala, Timișoara
- Stroe Mihăiță, elev, Seminarul Teologic „Kesarie Episcopul”, Buzău

Premiul Glissando

- Ciocan Alexandru, elev, Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău

Premiile „Vasile Alecsandri”

- Bălănescu Ioana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Galați
- Mihalea Sorina Ramona, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Galați
- Păun Victoria Ioana, elevă, Colegiul Național „Mircea cel Bătrân” Râmnicu Vâlcea
- Ianole Georgiana, elevă, Liceul Teoretic „Carol I”, Fetești, jud. Ialomița
- Alexandru Paul, profesor, Colegiul Național „Roman Vodă”, Roman

- Alexa Maria Mihaela, profesor, Școala „Iorgu Radu”, Bârlad

PROZĂ

Trofeul concursului

- Cernat Anna-Maria, elevă, Colegiul Economic „E. Gojdu”, Hunedoara

Premiul I

- Marton Attila elev, Liceul Pedagogic „Mihai Eminescu”, Târgu-Mureș

Premiul II

- Aitonean Ada, studentă, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca
- Cioroianu Oana-Alexandra, studentă, Universitatea București
- Ivan Loredana Otilia, elevă, Colegiul Național „C.D. Loga”, Timișoara

Premiul III

- Bică Iulia Andreea, elevă, Colegiul Național „Ion Minulescu”, Slatina
- Lupuianu Silvia Alexandra, elevă, Colegiul Economic „Emanuel Gojdu”, Hunedoara
- Pușcalău Alexandra, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Mențiuni

- Ianole Giorgiana elevă, Liceul Teoretic „Carol I” Fetești, jud. Ialomița
- Carp Andreea-Gabriela, elevă, Colegiul Național „Ferdinand I”, Bacău
- Corduneanu Nicoleta Daniela, elevă, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița
- Christescu Horia Andrei, elev, Liceul Teoretic „Gen. Dragalina”, Oravița
- Tatu Teodor, elev, Colegiul Național „Constantin Carabella” Târgoviște
- Cernat Simina, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău
- Hoza Daniela, elevă, Grup Școlar Sântana, jud. Arad
- Popescu Cezara, elevă, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița
- Stoian Alexandru, elev, Liceul Teoretic „Traian” Constanța
- Mereuță Alexandru Ioan, elev, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Rusnac Adrian, elev, Liceul Teoretic „William Shakespeare” Timisoara

Premiul Glissando

- Pușcalău Alexandra, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiile „Vasile Alecsandri”

- Cernat Anna-Maria, elevă, Colegiul Economic „Emanuil Gojdu”, Hunedoara
- Marton Attila, elev, Liceul Pedagogic „Mihai Eminescu”, Târgu-Mureș

- Aitonean Ada, studentă, Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca
- Cioroianu Oana-Alexandra, studentă, Universitatea București
- Ivan Loredana Otilia, elevă, Colegiul Național „C.D. Logă” Timișoara
- Lupuianu Silvia Alexandra, elevă, Colegiul Economic „Emanuil Gojdu”, Hunedoara

TEATRU

Premiul I

- Ciobanu Diana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău
- Costel Stoica si Oana Pleșea, profesori la Seminarul Teologic „Kesarie Episcopul” Buzău

Premiul II

- Mare Mihai, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri”, Bacău

Premiul III

- Aitonean Ada, studenta, Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj-Napoca

Mentioni

- Atofanei Cristina Mihaela, elevă, Colegiul Național „Ion Creangă” București
- Buzescu Maria Veronica, elevă, Colegiul Național „Ion Creangă”, București
- Sava Cristina-Ionela, elevă, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița
- Ormenișan Alexandra Cătălina, elevă, Târgu-Mureș

Premiul Glissando

- Ciobanu Diana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul Comitetului de Părinți din CNVA

- Mare Mihai elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

SECTIUNEA ARTE VIZUALE

FOTOGRAFIE

Premiul I

- Nechifor Oana Manuela, elevă, Liceul Teologic Ortodox „Cuvioasa Parascheva” Agapia, jud. Neamț

Premiul II

- Marcu Daniela, profesor, Colegiul Economic „Dimitrie Cantemir” Suceava
- Nenu Iuliana, elevă, Colegiul Național „Unirea” Focșani

Premiul III

- Popov Maricica, învățătoare, Școala Gimnazială nr.18 Galați

Premiul Vasile Alecsandri

- Chertz Tudor Radu, elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Premiul Mărăndici

- Sechelariu Doru Sirius, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Radu Silvana Nicoleta, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Ilievici Alexandra Mariana, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Premiul Desteptarea

- Țanțu Alexandru, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul Uniunii Artiștilor Plastici din România, filiala Bacău

- Chertz Tudor Radu, elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Mentioni

- Țanțu Alexandru-Daniel, elev, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Sechelariu Doru Sirius, elev, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Stancu Rodica, profesor, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița,
- Seman Rebeca, elevă, Colegiul Economic „Emanuil Gojdu” Hunedoara
- Stanciu Ioana, elevă, Colegiul Național „Calistrat Hogaș” Piatra Neamț
- Danciu Maria Lavinia, elevă, Sibiu
- Maftai Ionela, profesor, Suceava
- Lupu Silvia-Elena, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Bulai Daniel, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Ilievici Alexandra, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Dima Emma Alexandra, elevă, Liceul Teoretic „N. Basarab” Oltenița
- Țicloș Ramona, elevă, Liceul Teoretic „Vasile Goldiș” Arad
- Radu Silvana Nicoleta, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Tărcăoanu Mihaela Cătălina, profesor, Colegiul Național „Calistrat Hogaș” Piatra Neamț
- Grădinaru Alina Georgiana, elevă, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița, jud. Călărași
- Mihai Elena Mădălina, elevă, Liceul Teoretic „Al.I. Cuza” Ploiești
- Dănilă Felicia Nicoleta, elevă, Liceul Teoretic „N. Basarab” Oltenița
- Tanasă Andreea, elevă, Constanța

PREZENTARE MULTIMEDIA

Trofeul concursului

- Acătănoaie Anca, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați

Premiul I

- Mihai Mădălina Teodora, elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Galați

- Sechelariu Doru Sirius, elev, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Premiul II

- Asztalos Ana Maria Clara, profesor, Liceul Teoretic Lupeni
- Pauliș Alexandru, institutor, Școala cu clasele I-VIII nr.4 Lugoș
- Drăcea Oana Elena, elevă, Liceul Teoretic „Al.I. Cuza” Ploiești

Premiul III

- Marin Dorina, profesor, Școala „Dimitrie Anghel” Cornești-Miroslava, jud. Iași
- Călugăru Ana Georgiana, elevă și Popescu Corina, profesor, Colegiul Național „Tudor Arghezi” Tg. Cărbunești, jud. Gorj

Mențiune

- Dima Emma Alexandra, elevă, Liceul Teoretic „N. Basarab” Oltenița
- Clima Iuliana, profesor, Colegiul Tehnic „Henri Coandă” Bacău
- Irimescu Maria Irina, elevă, Liceul Teoretic „Al.I. Cuza” Ploiești
- Angelescu Andreea Alice, elevă, Liceul Teoretic „Al.I. Cuza” Ploiești
- Cristea Larisa Marina, elevă, Colegiul Național „Zinca Golescu” Pitești
- Bîrză Elena, elevă, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița
- Bulai Daniel elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Vrânceanu Vlad, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Stan Bianca, elevă, Liceul Teoretic „Al.I. Cuza” Ploiești
- Andrei Tania, profesor, București
- Pricopi Ioana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Frățilă Daniela, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Galați
- Bărbuță Alexandra, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Miron Alexandra, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul Desteptarea

- Bulai Daniel, elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Vrânceanu Vlad elev, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiile Privirea

- Sechelariu Doru Sirius, elev, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău
- Bărbuță Alexandra elevă, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

DESEN

Premiul I

- Jora Mădălina elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Vierașu Andreea, elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Premiul II

- Florică Delia Isidora elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Ciobotaru Oana Maria, elevă, Colegiul Național de Artă „O.Băncilă” Iași

Premiul III

- Nemuț Florina-Mălina, elevă, Colegiul Național „Unirea” Focșani
- Acasandrei Liviu, elev, Colegiul Național de Artă „Octav Băncilă” Iași
- Tănăsache Ioana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Mențiuni

- Spirescu Alina, elevă, Liceul Teoretic „Ion Barbu” Pitești
- Baciuc Valentina, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Constantinescu Mihai, elev, Liceul Teoretic „Neagoe Basarab” Oltenița

Premiile Privirea

- Tănăsache Ioana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău – lucrarea „Legenda lăcrămioarei”

EX LIBRIS

Trofeul

- Ifrim Anca elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul I

- Istudor Cosmin Florin, elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Andrei Raluca elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Premiul II

- Metu Loredana, elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Hagimă Florina, elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Premiul III

- Dragomir Ioana Cristina, elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Budău Bianca, elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Aslan Dragoș, elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Matei Diana, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Mențiune

- Baciuc Valentina, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău
- Grosu Mario Ștefan, elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Andone Mariana profesor, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul Glissando

- Ifrim Anca, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiile Privirea

- Vereș Sebastian elev, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău
- Cruceanu Mădălina elevă, Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Premiul Comitetului de Părinți din CNVA

- Ifrim Anca, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul „Vasile Alecsandri”

- Andone Mariana profesor, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

SECTIUNEA TRADUCERI

LIMBA ENGLEZĂ

Premiul I

Butnaru Adelina, elevă, Liceul de Artă „George Georgescu” Tulcea

Premiul II

Ion Marina Alina, elevă, Liceul Teoretic „Neogoe Basarab” Oltenița

Premiul III

Vîlcu Sorina Maria, elevă, Târgoviște

LIMBA FRANCEZĂ

Premiul I

Onofrei Ioana-Raluca, elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul II

Duță Oana-Andreea elevă, Colegiul Național „Ștefan Velovan” Craiova,
jud. Dolj

Premiul III

Busuioc Andreea elevă, Grupul Școlar „Vasile Sav” Roman, jud. Neamț

LIMBA GERMANĂ

Premiul I

Arseniu Adelina elevă, Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

Premiul II

Oțiman Alexandra elevă, Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău

Juriul Concursului

SECȚIUNEA CREAȚIE LITERARĂ

• POEZIE

Victor Munteanu, Critic literar, președintele Fundației Culturale „Georgeta și Mircea Cancicov” Bacău

Nicolae Mihai, Poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Bacău

Ioan Dănilă, Prof. univ. dr., Universitatea din Bacău

Valeria Manta-Tăicuțu, Redactor-șef al Revistei de Cultură „Vitrării”, Râmnicu Sărat

Nicoleta Iftimiu, Prof. , Inspector de specialitate în cadrul ISJ Bacău

Aida Hancer, Studentă la Universitatea București, câștigătoare la secțiunea poezie a ediției din 2006 a Concursului Național de Creație Literară „Ș-acel rege al poeziei, vecinic tânăr și ferice – veselul Alecsandri” Bacău

Elena Bostan, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• PROZĂ

Gabriel Mardare, Prof. univ. dr. Universitatea din Bacău

Vasile Spiridon, Prof. univ. dr. Universitatea din Bacău, critic literar

Adrian Jicu, Asistent univ. dr. Universitatea din Bacău, critic literar

Edward Avram, Prof., câștigător la secțiunea proză a ediției din 2007 a Concursului Național de Creație Literară „Ș-acel rege al poeziei, vecinic tânăr și ferice – veselul Alecsandri” Bacău

Laurențiu Stroe, Prof. dr. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău, publicist

Marin Preda, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Petre Isachi, Critic literar, redactor-șef al Revistei de Cultură „13 PLUS” Bacău

• TEATRU

Calistrat Costin, Scriitor, președintele Uniunii Scriitorilor, Filiala Bacău

Eliza-Noemi Judeu, Actriță, Teatrul Municipal „George Bacovia” Bacău

Ioan Stoica, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Adriana Rusu, Prof. Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău

Amalia Diaconu, Expert în educație, Inspector educativ în cadrul ISJ Bacău

Anca Ifrim, Elevă la Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău, câștigătoare la secțiunea teatru a ediției din 2007 a Concursului Național de Creație

Literară „Ș-acel rege al poeziei, vecinic tânăr și ferice – veselul Alecsandri”
Bacău

Daniela Aenculesei, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

SECȚIUNEA ARTE VIZUALE

• FOTOGRAFIE

Viorel Cojan, Artist fotograf, membru al UAP

Ilie Boca, Artist plastic, membru al UAP

Eduard Pascal, Fotograf de presă

Romeo Mărăndici, Proprietar studio foto și artist fotograf

Maricel Badiu, Prof. de geografie, Colegiul Național „V. Alecsandri”
Bacău, fotograf amator

Afrodita Timofti, Prof. de informatică, Colegiul Național „V. Alecsandri”
Bacău

Liliana Alorei, Prof. de fizică, Director adjunct la Colegiul Național „V.
Alecsandri” Bacău

Ioana Ciocan, elevă la Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău,
câștigătoare a mai multor concursuri tematice de fotografie

• DESEN

Ilie Boca, Artist plastic, membru al UAP

Ioan Burlacu, Prof. Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Marius Crăiță Mândră, Artist plastic, membru al UAP

Cristian Bandi, Prof. drd. Inspector de specialitate în cadrul ISJ Bacău

Camelia Popa, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• EX LIBRIS

Ioan Burlacu, Prof. Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Ilie Boca, Artist plastic, membru al UAP

Marius Crăiță Mândră, Artist plastic, membru al UAP,

Vasile Crăiță Mândră, Prof. Liceul de Artă „George Apostu” Bacău

Maria Crețu, Prof. bibliotecar, Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• PREZENTARE MULTIMEDIA

Laura Cojocar, Prof. de informatică, Colegiul Național „V. Alecsandri”
Bacău

Ingrid Lazăr, Prof. de informatică, Colegiul Național „V. Alecsandri”
Bacău

Daniela Tarasă, Prof. de informatică, Inspector de specialitate în cadrul ISJ
Bacău

Anca Constantinescu, Prof. de limba și literatura română, Inspector de specialitate în cadrul ISJ Bacău

Gigliola Ceunaș, Prof. de limba și literatura română, Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău

Aurelia Bocancea, Prof. de informatică, formator al CCD „Grigore Tabacaru” Bacău

Anca Întuneric, Prof. de informatică, Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău

SECȚIUNEA TRADUCERI

• Limba engleză

Elena Ciobanu, Asistent univ. dr., Universitatea din Bacău

Anca Rafiroiu, Prof. Inspector de specialitate în cadrul ISJ Bacău

Daniela Chetraru, Prof. Colegiul Economic „Ion Ghica” Bacău

Floreța Popa, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Mariana Andone, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Ștefana Balan, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Oana Jugariu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• Limba franceză

Adriana Gertruda Romedea, Prof. univ. dr. Universitatea din Bacău

Gabriela Petre-Cășeriu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Ioan Grințescu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Irina Pistol, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Geta Marinescu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• Limba germană

Ingrid Irașcu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

Oana Herciu, Prof. Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

• Limba italiană

Elena-Dana Popa, Prof. , Colegiul Național „V. Alecsandri” Bacău

POEZIE

Pași spre nemărginitul templu
Mădălina Georgiana Cruceanu
Liceul de Artă "George Apostu", Bacău

GEORGIANA DANIELA ALECU

Elevă, Călărași

Interogația retorică, versul liber, imagini încarcate de sugestie sunt câteva din liniile unei poezii, prin excelență, adolescente.

Nicoleta Ifimiu

Poveste

În puncte,
pășim precum aerul,
căci nu atingem,
nu simțim pământul;
zburăm fără aripi,
fără gânduri;
pe foi nescrise,
ne transformăm în rânduri.
Ca într-un dans,
pictăm un cântec
și adulmecăm..cu fiecare pas,
câte o pată de culoare.
În jocul cu timpul,
trișăm;
el nu ne controlează;
noi îl controlăm.
Clipele își pierd forma,
nimic nu se mai delimitează
și simt..
cum în astfel de momente,
ceilalți nu mai contează.

Nu-i prea târziu

Segmente
dintr-o torță ce arde
neîncetat,
ating pământul,
prind rădăcini
și se ramifică spre cer;
raze dulci de lumină,

*Ioana Tănăsache,
Colegiul Național „V. Alecsandri”,
Bacău*

se unduiesc
și-și poartă zalele
spre întuneric.

Lacrimi amare,
umezesc pământul
scoțând mii de vietăți,
la suprafață.
Doi ochi privesc apusul,
ce se pierde
printre frunze,
purtate de vânt
și speră
să nu-și piardă culoarea.
O voce tremurândă,
cheamă zorile
și speră,
că ecoul îi va răspunde.

Speră..
că nu-i prea târziu.

MARIA MIHAELA ALEXA

Profesor, Bârlad

„Nu finalitatea construcției poemului - la care încă nu a ajuns - ci tendința de a gusta din esența acestuia trebuie apreciată la **Maria Mihaela Alexa**.

„Pedeapsă” este aproape o poezie ce reclamă potențialitatea unei voci autentice, gata oricând să facă surprize.

Avem aici un autor care trebuie așteptat cu răbdare.”

Victor Munteanu

Pedeapsă

Doamne, am descoperit sub frunze
Îngeri.
Cu ochi de chihlimbar
S-au adunat pe ciorchine
Și ne privesc printre frunze cuminiți
Ca jigodiile alea mici
de pisici.

Nici nu știu ce-i așteaptă:
Or să fie culeși în coș sau în găleată,
Duși la zdrobitor,
Ori călcați de-un picior
Cu pulpă feciorelnică.
Și-or plăti păcatul privitelui...

bând esența divină.
Coborâm treaptă cu treaptă
Și fericiți, cădem în mâinile necuratului.

Singurătate

Oraș pierdut...provincial,
Alei de tei și de castani
Măsoară timpul printre ani
Spre-o piesă fără de final.

Ce urcă-n piept? O amintire
Însângerată-n cărămizi
Ori poate caută prin grinzi
Un cuib spre-n veci adăpostire.

Motiv de viață și de moarte
Oraș pierdut printre fânțari,
Tristețe, haos, bârfe, șoapte
Și muzică de lăutari.

Calul troian

Alerga printre blocuri ciugulind
din mâna fecioarelor boabe de rouă
și se alintă culegând în dinți
virginitatea dimineții.

L-am ademenit
cu aroma dulce a florilor de tei
și, bătut peste crupă, a nechezat ca o iapă
înfiorată de cornul lunii.

Pe caldarâm pocnetul sec
al potcoavelor
se pierde-n orizontul roșu.
Mi-a rămas doar rânjetul sălbatic
al armăsarului negru.

PAUL ALEXANDRU

Profesor, Roman

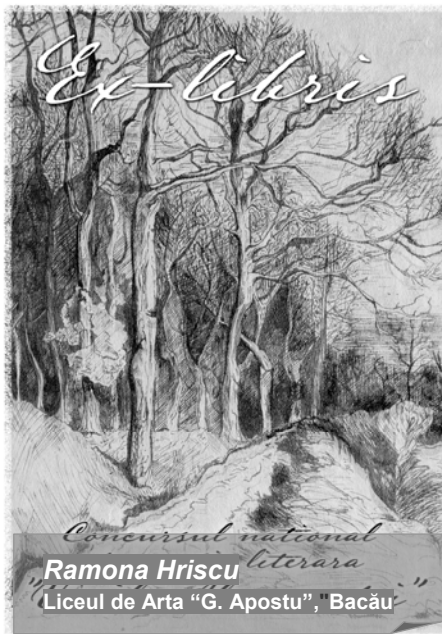
Poemele demonstrează reflexivitate, o bună cunoaștere a tehnicilor de redactare a discursului, precum și o gândire poetică, fie ea și neformată pe deplin.
Valeria Manta Tăicuțu

Urmează

mi-au ieșit cuvintele în stradă
din casă
din versuri
din sânge
urmează să ies și eu
din cuvintele mele
să mă bat cu jandarmii
cu minerii
și cu mine, cu minele

Un fel de toamnă

țineam cu privirea păsările
iar păsările țineau cerul
și cerul ținea stele, lună,
soare, nori
dar a venit un fel de toamnă
și nu mai văd decât aripi
de cer
de stele
de soare
de nori
aripi, aripi, aripi

Aproape

Vin lupii iernii până-n prag
Cu colții albi, flămânzi de poezie,
În somn un vis sosit pribeag
Se-ntinde leneș pe hârtie.

Zăpada a trecut de geam,
Acoperind și lupi, și vis...
Aproape că și eu ningeam
Și poarta parcă s-a închis...

Hai!

livada mea de vise
s-a întomnat
deodată
a căzut o brumă
peste cântecele verzi
foşnet galben
s-a lăsat pe ramuri
prin cuiburi
câte un vis
cu aripi de amurg
învaţă să zboare
hai!

Sufletul tău

astăzi spăl rufe negre
ai ceva de dat la spălat
sufletul
dar l-am spălat şi acum o săptămână
şi acum două
şi acum trei
şi acum...
aşa e sufletul tău
amestecă-l şi tu cu alte rufe
roşii
galbene
albastre

IOANA BĂLĂNESCU

elevă, Galați

Exercițiile de sinceritate ale Ioanei Bălănescu- nu lipsite de primejdia ușoară a descriptivismului - scot la iveală o conștiință lirică în plină formare. Netrecând prin laboratorul unui cenaclu unde se face „chirurgie” vie pe text, autoarea este în căutarea unei identități care să-i definească atât personalitatea, cât și expresia lirică.

Victor Munteanu

Poeemele au forță interioară și denotă nu numai talent, ci și capacitatea modernă de a se lua pe sine drept obiect și subiect al discursului poetic.

Valeria Manta Tăicuțu

Ioana Bălănescu este o poetă cu o imagine poetică debordantă, cu un limbaj modern și un discurs poetic matur, autentic.

Nicolae Mihai

Reîntoarcere

să zicem că ai putea să mori în tine însuși
așa cum, probabil, la viață te-ai putea oricând întoarce
ca un fiu risipitor, conștient de nerecunoștința sa,
cerând iertare în prea târzii păcate și atât de
evidente, dar zadarnice regrete.

ca un copil părăsit îți plângi amintirile,
în zbierete goale îți spargi tragediile și singur,
atât de singur...

să zicem că am putea să clipim
gradat, cumpătat, ca și cum un metronom invizibil
ne-ar manipula emoțiile, ne-ar calcula
cantități prefabricate de-amintiri, ca și cum
o pendulă nemaivăzută ne-ar ticăi mereu dorințele
și ne-ar porunci permanent aspirațiile.

să zicem că am putea să ne întoarcem
mereu acolo, unde pulsul nostru nu mai e,
unde noi dispărem în familiaritate,
ne absorbim în pânțelece netimpului.

să zicem că acolo am fi
ca și cum...

nu am mai fi deloc

nu am mai fi fost niciodată;

acolo nisipul se răsfire în sarea uscată de pe obrajii noștri...

Raluca Luiza Blaj
Liceul de Artă "G. Apostu", Bacău

de parcă toată viața
am fi fost morți,
iar acum,
acum plutim în
neștirea vieții sau a
morții,
acum ne ucidem pe
noi înșine
prin supraexpunerea
la liniște;
acum ne înviem pe
noi înșine
prin absolutul punct
al fericirii...

Singurătate?

boemă,
tu ești singura care mă cunoaște
și singura pe care o cunosc.
îmi place la nebunie
să mă evapor cuminte,
liniștită,
singură
în tine mereu;
să-mi pășești tu pașii,
să-mi fredonezi tu melodia,
clișeul ăla din anii 80'
cu și despre tine:
singurătate.
acum, că ești a mea,
vom fi numai și numai secunde,
care se divid apoi în fracțiuni
și mă cuprind
în propriu-mi nud joc,
acum... voi fi parte din tine.
doar eu și eu,
pășind triste, tăcute
cu lacrimi pătate de machiaj
pe fierbinți obraji.
de-acum voi fi mereu
cu și fără tine,
cu și fără mine,
și-mi mai place,
atât de mult îmi place
pașii să mi-i privesc
lăsându-te în urmă, și totuși,
în fața mea privindu-te mereu...

Cruzimea verdelui

azi, nerăbdători, muguri îmi pocnesc în tâmples
prea dur, prea grăbit își emană verdele lor crud,
iar azi, mai mult ca-n alți ani,
rădăcini își croiesc drum în creștetul meu
împungându-mi somnolența cu tinerețe nepăsătoare.
și m-apasă, parcă prea tare m-apasă
greutăți de alb lucid, exact în puritatea sa;
petale placide îmi umplu ochii, mi se revarsă,
pe obraji îmi lasă răni de necuprinse șiroaie.
alb se contopește cu alb, prea perfect azi,
iar cumiști fulgi îmi cad, neputincioși se zdrobesc;
ar putea trece cu ușurință drept falși,
meticulos prelucrați într-un exces de castitate.
și aproape c-o văd, în densitate o simt,
zâmbetului ironic pe buze mi-l imprimă,
fericirea-i zadarnic mi se absoarbe
prin pori adormiți în sedentară așteptare,

primăvara prea tânără,
prea indiferentă-mi
surâde...

*Oana Maria Ciubotaru,
Elevă, Bârlad*

Scurte reflecții asupra primordialității

moarte... cât de simplu cuvânt,
cât de simplistă concepție,
fără ascunzișuri, fără probabilități,
scurt: Moarte, vid, neant, nimic...
e ca și cum m-aș juca de-a prinselea
cu mine însămi,
e ca și cum m-aș preface.
preface de ce? de viață?
fiecare zi e o apropiere de ce?
parcă aș bate din palme și din picioare
parcă m-aș afunda în lăuntruțul întunecos,
în hăurile cu suprafețe unduioase, negre și lucioase
ale apelor de viață și de moarte.
e ca și cum m-aș conduce, străină, într-o barcă.
o barcă spartă, văd, prăbușită spre cer,
spre moarte - spre nimic?
spre nimica toată, pufnindu-mi în răs la ureche
îngeri frustrați, Luciferi cu chipurile avide de hohot.
dacă tu, Doamne, te joci cu ițele astea,
de ce naiba le încurci mereu?
de ce, de ce, de ce? îmi țâșnește mereu în minte astă-ntrebare
ca un șarpe veninos ieșit la vânat,
ca un izvor prin rocă:
exact așa, roci îmi simt încleștate mâinile,
concentrate pe strânsoarea vieții.
de viață mă agăț ca de o pânză uzată.
de ce, spune-mi, de ce fac asta?

Astenie târzie

și deci, ne regăsim, creionul meu,
dup-atâtea zile sterpe
și-atâtea săptămâni de secetă neurastenică.
zadarnic am încercat zilnic, la aceeași oră
să-mi aplic bătrânul și abuzatul pansament de versuri,
rănile mi le-ai deschis mereu cu nerușinare,
și-apoi ca o arătare te-ai contopit cu clipa mea,
forța-ți de reacție mi-a schimbat cursul,
se spune despre tine că ești trecător...
e mai deja și cireșe mi le-agăț de urechi
ca un leitmotiv repetat mereu dimineața,
ca un refren cântat încă mult peste vremea lui.

unghiuri adiacente ale trecutului
se împreunează vertiginos cu realitatea-mi actuală,
iar sărutări nestinse mă rănesc pe vârful cuvintelor.
flămândă iarăși de nou, încerc să mi te-mpotrivesc,
dar odată cu tine, iubite,
vine vara și-mi pare
c-ar trebui de rochița-rândunicii să mă dezbrac.
îți simt, acută și greoaie răsuflarea și mi se pare
că miroși a beție tânără și sex.

ALEXANDRA BARBU

Studentă, Iași

Am rimă-n gânduri

Astăzi, un sentiment ciudat, o durere în piept
O cascada de lacrimi, lipsă de putere și dorința de gheață..
Plec în căutarea trecutului pentru a-l ucide
Zoaie în cuget. Respiră-te-n mine.
O nevoie tacită de tine
O nevoie dureroasă de mine
O nevoie de noi.

Astăzi, plâng ușor și încet, nimeni să-mi observe sentimentele
O lacrimă ascunsă într-un zâmbet, o mască blestemată..
Cu falsitate, încerc să-mi deschid ochii
Privesc în mine. Din tine o bombă plină de resentimente
Iar după mască, propria-mi persoană.
Mă simt străpunsă de un cuțit bine ascuțit.

Astăzi, dacă mă voi
regăsi îmi voi închide
ochii
Și-mi voi imagina
culorile
...strânge-mă de mână.

Alina Maria Iancu
Colegiul Tehnic "D. Mangeron",
Bacău

Doi pumni de zâmbete

Rătăcită-n gânduri
Râd trist, dar râd
Mi-ar plăcea să mă plimb,
Să fiu ca frunzele veștejite,
Să fiu ca pala de vânt,
Să fiu ca raza de soare
Ca toamna în sine,

Să fiu și flacăra și iubire,
Și dragoste și păcat,
Și foc și dorul tău pentru mine
Să fiu eu.

Gândurile curg,
Curg fără trecut, prezent sau viitor
Sunt gânduri ce te pun pe gânduri
Simt că nu pot pătrunde cu tot ceea ce am, ce vreau
Îmi pictez viața în alb și negru
Și totuși sunt învăluită de o umbră de ceață gri.

Ecoul vorbelor tale încă îmi mai răsună printre gânduri
Acestea ar fi gândurile mele lipsite de sens.
Haosul din capul meu se transformă din ce în ce mai mult în vid
O transformare lentă, ireversibilă, cvasistatică.
Atât am de spus, scris, gândit, materializat
Și multe altele, sincere sau ipocrite.

EMANUEL CĂRBUNARU

Elev, Buzău

Predilecția pentru metaforă, căutarea divinului, existența construită din clipe sunt note definitorii ale unui discurs liric ce poate evolua în cizelarea unor palide imperfecțiuni. În poezia închinată lui Alecsandri coexistă forma și fondul.

Nicoleta Ifimiu

Cultivat, un adevărat profesionist al ludicului, meditativ, în general, Emanuel Cărbunaru scrie poeme încărcate de emoții firești.

Nicolae Mihai

Cântecul zăpezilor oprite

N-a mai nins de-acum un vers!
O zăpadă umbra vieții
Azi în toiul dimineții
Toate urmele s-au șters.

S-a oprit al stelei mers
Și a curs pe cerul gheții
N-a mai nins de-acum un vers!
E zăpada umbra vieții.

Tot ce negru-a fost s-a șters
Azi în ochiul dimineții
Peste ghețurile vieții
Cade cald al stelei mers.

N-a mai nins de-acum un vers!

Lui Alecsandri

S-a născut
Plutind printre șoapte
A iubit mult
Cu iubirea ce bucură
Și doare în același timp.
La ivirea viselor
În roșul apusului
N-a zărit decât
Lacrimile străvezii
Ale viselor ce mor
Înainte de vreme
Încercând să-și amintească
Umbra ultimului sărut.
Mare păcat!
Ce puțin a trăit...
Dar nu moare
Niciodată.

Diana Matei, Colegiul Național
"Vasile Alecsandri", Bacău

Sunt...

Eu sunt cea mai mișcătoare
perdea de cuvinte;
În spatele meu puteți crede orice...
Orice despre frunze
fără a rugini
Orice despre păsări
fără dorul de zbor
Orice despre viață
fără frică și moarte.
Trageți-mă-ntr-o parte
și veți orbi de lumină.

ANA IOANA CĂTĂNOIU

Elevă, Iași

Metalimbajul cu surse diverse, risipa imaginativă și unele sintagme memorabile („dioptriile inimii”) demonstrează capacitatea poetică a Ioanei Cătănoiu.

Ioan Dănilă

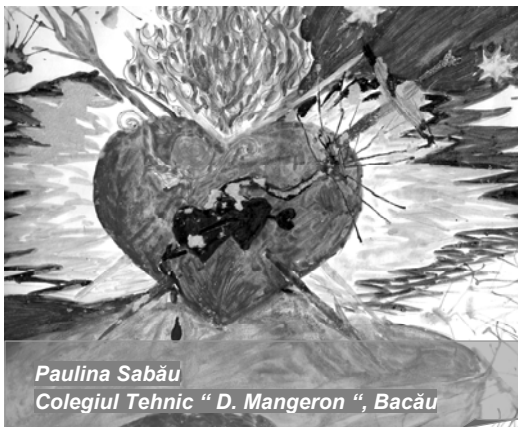
Cântec

Iar se aude cum răsună în mine
țipătul luminii apuse
în pumnul unui vers uitat.
Îmi preling pe banca gândului
ultimul impuls al strigătului
afișat pe pereții unui strop de candoare.
Valsul zbuciumului ceresc
își încheie numărul,
cuvintele mor pe nisipul încins
Aruncă privirea și vezi cum te soarbe
apusul uitat de văpaia primei tăgade!
Cum e scris pe chipul tău, copile
că ți-a deschis infinitul
palma neprihănirii ?
Ce va spune smaraldul pierzaniei
când ultima bătaie se va opri
ca nava la ultima ancorare ?
Știu ce vrei de ziua sufletului,
de ziua vieții și a morții tale;
să vândă transparentul lumină
felinarului
proptit de ultima negare
a primei afirmații

Timp

Privesc viața prin dioptriile inimii.
vorba de azi e scrisă
cu cerneala nemărginitului!
apropii timpanul clipitului
maroul boabelor de nimic .

Pasărea din mine și-a luat
zborul
spre nicăieri
și simt ființa zdrențuită
de un gol de vid.

Paulina Sabău
Colegiul Tehnic "D. Mangeron", Bacău

Tu știi, că în moment se
ascunde joaca fericirii?
în secundă stă tupilată spirala speranței,
în miimi coboară linia discontinuă a dezamăgirii,
din pantoful viitorului rup în bucăți
praful trecutului!
adun din buzunarul minutului
o literă ștearsă dintr-o oră
se miră fantoma umbrelor unei săptămâni
că ceva-ul a rămas fără tuș,
iar neînsemnatul a căpătat verticalitatea
distanței dintre înaltul cuvântului
și abisul unui monolog .

Cred că mi s-a lipit de pupila gândului
timpul anotimpului ce îl caut
în sertarul amintirii,
fără a sesiza că sunt atemporală
iar el (timpul), stă liniștit lângă
pendularea mea haotică.

Chestionar către Eul Versului

S-a izbăvit acuarela vieții
lenevită, aruncată cu vorba zdrențuită.
Zorile și-au spart craniul de zarea infinitului
Frunza liniștii s-a oprit...
la ultimul capitol al trăirii idolatre.

Soarele se-nchină picioarelor pietrei,
cerul tot plânge la pietul țărânei!
Se leagănă în bătaia poveștilor copacul dorinței
Strigarea transparentului ajută chemarea vidului
să urce pe treapta ascezei sufletești.
S-a oprit pe geamul lenei
venirea șoptită a nervului
zdrobit de lacrima zilei.

Cântarea ușii izbite în van
adulmecă particula primului ceas
deșertat,
în sânul ștregarului bob de candoare.
Îmi sună credința în mutele clopote,
de semne uitate
pe maginea vorbelor stinse,
de focul umedului reproș.

Te-agăți în rândul neagățat
de agățații uitării
cu gândul la gândul pierdut
de voia ambițioasei lașități,
cu capul plecat,
cu cheia inimii lăsată pe prispă,
cu negrul în mână și albul în tine.

DIANA CIOBANU

Elevă, Bacau

Din discursul liric al Dianei Ciobanu transpare nonconformismul unor trăiri spuse cu emfază și nonșalanța proprie vârstei.

Nicoleta Iftimiu

Foarte

Îmi repet aceleași versuri distrase,
Încolțite în măselele minții mele.
Mă arunc peste tot și mă adun de nicăieri!
Mă împrăștii lăsând miros de lalele.

Îmi amintesc aceleași clipe expirate,
Captive în fărâme de suflet.
Alerg încercând să ating vidul
Cu vârfurile fiecărui urlet.

Îmi imaginez toate secretele perfide,
Lăstate în colțuri deschise.
Mușc dintr-un măr și-i ascult durerea
Ce mă înțeapă ca niște vorbe nescrise.

Cu forța

Obligat să renunți la o parte din tine.
Obligat să răspunzi la întrebări inutile.
Obligat să-ți asumi trăsături infantile.
Obligat să joci un rol care nu-ți aparține.
Obligat să-i vezi cum pleacă pe rând.
Obligat să-ți ascunzi fiecare gând.
Obligat să te sacrifici o eternitate.
Obligat să ascuți sfaturi expirate.
Obligat să scuipi fărăme din suflet.
Obligat să reziști în ciuda fiecărui urlet.
Obligat să trăiești cu tine însuți.
Obligat să crezi într-un sfârșit neutru.
Obligat să te pierzi și să nu te regăsești.
Obligat să te-ascuți și să nu asurzești.
Obligat să te împuști și să supraviețuiești.
Obligat să vorbești și să nu te înțelegi.
Obligat să inspiri oxigen reciclat.
Obligat să petreci zile întregi nefumat.
Obligat să vrei din ce în ce mai mult.
Obligat să te vinzi și să rămâi mut.
Obligat să ajungi să te întrebi.
Obligat să-ți răspunzi că nu ai de ales.
Obligat să rămâi în același tren.

Obligat să
mori...

Micul Jack

Pe strada întunecată
Mergând în linie dreaptă
Era micul Jack,
Ciudat de tensionat.

Mergea puțin aplecat
Cu pieptul bombat
Gândindu-se la iluzii
Formându-și perfuzii.

S-a întâlnit cu o fată
Frumoasă, dar cam depravată
Și-au stat la taclale ore întregi
Nici de pe bancă nu mai puteai să-i culegi!

Își făceau multe, multe planuri
Dar ele se îndeplineau abia la anu'.
Micul Jack își lăsa mustața
Și împreună începeau o nouă viață.

Fata se întoarse la trotuarul ei
Plină de speranțe, plină de idei.
Însă Jack era puțin cam trist
Fiind nevoit să-și părăsească singurul vis.

Călu de profesie, cu multă experiență
Micul Jack a decapitat și pe cei cu influență.
Fără procese, fără legi,
Totul se hotăra înainte să negi.

Micul Jack a bătut la ușa mea odată
Spunându-mi că voi pieri îndată.
L-am refuzat, spunându-i că sunt nemuritoare
De atunci Jack omoară doar păsări cântătoare.

ALEXANDRU CIOCAN

Elev, Bacău

Textele lui Alexandru Ciocan arată disponibilitatea acestuia pentru poemul profund. Leit-motivul „am uitat cum se spune” (din poezia cu același nume) nu este o „găselniță” întâmplătoare, ci o „licență poetică”, o „slobozenie” stilistică, un procedeu căutat cu grijă, ce scoate la iveală primele litere din abecedarul științei de a doza efectele în construcția unui poem.

Fie și numai pentru acest lucru, Alexandru Ciocan este o promisiune scoasă din recolta lirică a acestei ediții a festivalului.

Victor Munteanu

De remarcat la acest tânăr spontaneitatea, spectacolul verbal, inventivitatea și exprimarea „în răspăr” a propriilor trăiri, ca și faptul că într-adevăr se comunică ceva, fără influențe livrești.

Valeria Manta Tăicuțu

Poeme rafinate de mare inventivitate. Poetul este inteligent și dezinvolt. O voce lirică autentică.

Nicolae Mihai

Am uitat cum se spune ...

Am uitat cum se spune atunci când
din gard în gard
încerc să mă-ndrept spre casă beat de fericire.
Am băut martini azi
și ce uimire
când la fundul paharului n-am găsit măslina -
erau ochii tăi.

Am uitat cum se spune atunci când
din gând în gând
se-ntâmplă să dau numai de tine.
Ți-am adunat alunițele azi
și ce uimire
când am văzut câte imperfecțiuni poate avea
o ființă perfectă.

Am uitat cum se spune atunci când
din clipă în clipă
mă înstrăinez de lume.
Azi ți-am vorbit într-o altă limbă
și ce uimire
când am văzut că și tu o vorbeai
la fel de bine:

*uneori mă simt așa
alteori mă simt altcumva
deseori mă simt tralala
rareori mă simt așa și-așa.
... mă-nțelegi?*

zadarnic încerc să decodific mesajul morse
transmis de vibrațiile buzelor tale tremurânde
învață-mă cuvântul blestemat
învață-mă căci am uitat ...
am uitat cum se spune atunci când iubești.

Obsidian

Rezzonează-mi subtil în cele mai uitate văi
scuturând totodată de praf inima-mi învechită.
Vei întâlni probabil într-un colț infect
fericirea-mi cu picioru-n ghips
târându-se-n propria-i mizerie –
ia-o cu tine și scoate-o afară
și pune răgălia să cânte ca odinioară;

sau vezi amorul bătrân de mai e –
scutură-l puțin să se trezească, te rog...

urlă-i în ureche vorbe gentile
că-i surd bătrânelul și orb
și scoate-l și pe dânsul afară.
Mergi mai departe prin munții de cârpă
la lacul în care se îneacă vise
și caut-acolo un strop de nădejde;
strânge-l în sticluța inimii tale –
Oferă-mi la schimb sensul vieții.

Gastronomie

Cireșe, mâinile mele, patinează-n neștire pe tine
se topește și cușca de gheață în care stau prizoniere.
Te iau, te întorc, te arunc, te frământ
îți împăturesc trupul porumbesc în vată de zahăr
și te coc bine să fac o prăjitură de mere gustoasă
ca la mama acasă.
Te frâng în felii de pepene și strâng
în farfuria pieptului meu, toate firmiturile
căci orice bucată din tine e la fel de zemoasă,
la fel de zaharoasă.
Aș vrea să pot culege toți fulgii de-ovăz de pe cer
și să-i strâng cu grijă în palmă
să înțep cu ei balonul ce se umflă cu fiecare secundă –
să nu mai trebuiască să pleci
niciodată!
Sărut mâna pentru masă!

Arome JAZZ

Zâmbete cu scorțișoară
Și curtea liceului, și frig
Îmbrășișări cu portocală
Și mâini degerate, și cald.
(fundal de Fitzgerald)

- *mai* *stai!*
- *dar am engleza și trebu...*
- *mai stai!*
- *...bine.*

Sărutări cu ciocolată
Și buze uscate, și mov
Dragoste cu alb de zăpadă
Și Chet Baker, și film
(e frig. ne-nvelim)

- *să ne iubim!*
- *să ne iub...?!*
- *să ne iubim!*
- *...bine.*

Să-ți cânt fals din voce
iar tu
Să lovești cu mânuțele tale fine
la întâmplare
corzile sufletului meu dezacordat și
Să zicem că-i muzică contemporană.
Să fim din nou
ca la-nceput ...
Pe-o bancă-n parc și eu s-adorm
în brațe la tine.

...

Să te împrăștii apoi în mii de bucățele
Să te confunzi cu mulțimea de fulgi de zăpadă
într-un dans haotic ce mă duce cu gândul
la rituri păgâne, la triburi uitate
Să dau disperat din mâini și picioare
Să văd în albul etern doi ochi,
pictați cam banal,
doi ochi ce-mi zâmbesc

Iar eu cu ochii lipiți mă trezesc;
Să-mi răzi ștregărește.
Să te-nvelesc cu scorțișoară
Arome de jazz, miresme de iarnă
Să mă săruți înapoi cu portocală
Și buzele mov, și coajă amară
Să ne topim amândoi în ciocolată
Și te iubesc, iubito, ca alb de zăpadă.

LA

Trompetele dulci-acrișoare
Le gust de pe buzele tale.
Miroși a note muzicale –
Parfumul de saxofoane.
Grozav mai cântă cvartetul în mine
Auzi?
Cum bate inima-n șaisprezecimi
și-mprăștie cu peria sângele lin?
Cum bombăne-n vene un contrabas? –
păstrează ritmul intact, ca un ceas
Cum lunecă fiorii speriați prin mine? –
glissando timid de pian
Cum cântă trompeta încet în suspine? –
un solo un pic alean.
Dă-mi un LA, te rog!
să m-acordez după mișcările trupului tău
eu nu vreau să-ți schimb din cântec nimic
căci orice schimbare-i-n rău.

VLAD DASCĂLU

Elev, Bacău

*Motivul satanic, infernul,
întunericul, moartea plasează poezia
într-un plan al morbidului și al
imposibilității de salvare.*

Nicoleta Iftimiu

Autoportret

Din adâncul întunericului
Din negrul infernului,
Se târăște lent, muribundă...
O fiară hidoasă, căruntă,
Cu trupul sfâșiat,
În propriu-i sânge înmuiat,
Cu chipul nevăzut, umbrit,
De ceața uitării ofilit,
Se târăște încet, încet,
Spre suprafață,
Căutând o pierdută viață.

Dar viața pe care o caută nu există!
Nu pentru o asemenea ființă,
Pentru un junghi al lumii
Un pumnal al umanității.
O, tu fiară, nu vezi, nu simți
Că propria-ți piele e prinsă în dinți?
Toți te privesc și te vor trata cu greutate...

Așa se întâmplă:
Când cauți binecuvântarea morții,
... Dar ești blestemat cu o viață!

Călătorul

Pe un drum prăfuit,
De timpuri ocolit,
În mijlocul pustietății eterne,
În arșița zilei inferne,
Dar cu seara răcoroasă
Drumul pustiit în negură se lasă,
Întunericul îl înghite,
Frigul îl cuprinde.

Dar din întunericul vast
Iese un drumeț, prăfuit și însângerat
Cu ochii închiși,
Cu chipul spintecat,
Cu mâinile strânse,
Cu trupul sfărtecat,
Murmurând în sinea lui:
„-Unde o fi, de ce nu vine?”

Și, înaintând prin întuneric și pustietate,
În confuzie și infinitate,
Ajunge prăbușit la răscruce...
Căzând în genunchi, își zice
în sine:
„-Unde o fi, de ce nu vine?”

Deodată, un alt drumeț apare
Într-o manta neagră, cu chip palid de soare,
Uitându-se la el, îi spune
„Nu aștepta... s-a sfârșit...
Ești liber... am venit...”

Și luându-l de braț el pleacă.
În umbra întunericului,
dispar amândoi.
În tăcerea nopții,
până în zori...

HAMAD Al-Essa Nidal Stefan

Elev, Bacău

Viața ca o melodie

Auzi? Sunetul te cheamă,
Fă pași mărunți și aproprie-te
Vezi un pian incrustat cu aramă,
Te duci la el și apeși o clapă.

Un mi-bemol te-a amăgit
Un sunet gol și sumbru te-a umplut
Ajunși să cânti un vals romantic
Pe un pian care-i aproape rupt.

Aseză-te pe scaun
Privește pianul mai bine
Uită-te la partitură
Și vei vedea că nu-ți convine.

Mulți cântă iar tu dansezi
Când tu cânti , ceilalti falsează,
Viața este ca o melodie,
Pe care nu se dansează.

Familiar

Pășește încet... încet,
Ascultă clinchetul podelei,
Apeși pe un parchet care,
A fost călcat de mai puține ori în picioare
Decât numărul de ori în care ai plâns și ai iubit.
Ai stat în scaunul care scârțâia
Și te simțeai privit de o moarte blândă
Care îți șoptea la ureche că ceasul tău se stinge,
Dar tu priveai în gol și simteai cum te-atinge
O altă amintire tristă, o dragoste pierdută.

Clipa

Strânge-ți sentimentele-ntre pleoape,
Clipește când simți că pulsul vieții te apasă,
Când timpul judecății se apropie lasă gândul către moarteda

Și șoapta înspre noapte...
Mișcă-ți buzele-ncet, răsuflă simțirile trăite,
Împinge secretul tău prin piept și lasă-l să se-afunde.
În adâncul tău se simte o tăcere care minte,
Vântul cu o suflare lină te împinge către margine,
Încet-încet cu o lacrimă de teroare,
Te îneci iarăși în propria-ți stupoare,
Iar secretul tău se-nfundă iar în camera cu suprafața-i crăpată.

GEORGIANA IANOLE

Elevă, Fetesti

Ademenit de muzicalitatea rimei - care nu întotdeauna ține „de frig” poeziei - condeiul tinerei Georgiana Ianole , deși pândit de capcanele redundanței, reușește să contureze o interioritate destul de complexă pentru a merita atenția noastră.

Dacă se va lua în serios, Georgiana Ianole va putea să-și croiască un drum propriu în lirismul contemporan.

Victor Munteanu

Cu o respirație lirică amplă, Georgiana Ianole deține autoritatea asupra subiectului abordat, în acest recurs la trecut, cu plonjări în prezent.

Ioan Dănilă

O surpriză lirică plăcută. Versurile dezvăluie un Poet al nostalgiilor moderne, al marilor sensibilități interioare și un autentic împătimit al cuvintelor.

Nicolae Mihai

Tu n-ai să știi!

“Tu n-ai să știi, Mihai!” , îmi spunea bunica tristă
Tușind discret într-o batistă,
ce mirosea a liliac
deasupra sticlei de coniac.

“Tu n-ai să știi cum e viața la sat,
cum e munca și jocul și portul
și aerul de respirat.
mic, îngrămădit între lanuri întinse,
miresme nestinse,
femei și bărbați cu suflete prinse
de infinit.

Bărbatul trece pe uliță,
ținându-și sapa că pe-o sulița
și curajul îngrămădit în brâul lat
lângă mușetelul ce i l-a dat
cea mai frumoasă mândră în sat.
Așteaptă să o dea maică-sa la măritat
Și-o să-i fie bărbat.
Ea stă pe prisă și-mpletește
A învățat-o bunica ce nu mai trăiește,
a murit când ea era încă mică,
n-avea nici sâni, nici coadă împletită,
nici buza înroșită
și nu știa nici învârtită.
Și se întâlnesc lângă poartă, pe înserat,
și se privesc neîncetat,
și-atingerile sunt sfioase,
de unghii roase.

Așa-s poveștile de dragoste la sat, Mihai,
se repetă mereu, ca un mic colț de rai,
ce se lărgește prin lipirea începutului de orice final.
Și e real.

Și gara e la un pas de moarte,
căci e departe,
și bărbați în bluze înflorate,
privesc cu frică spre armate,

ce trec spre ținuturi uitate,
cu vise împachetate,
trimise acasă, la mireasă,
ce încă așteaptă îmbrăcată,
cu rochia albă împrumutată
de la mătuși de la oraș.
Și le e teamă, căci o scânteie poate
distruge armonia,
poate șterge veșnicia.
Și jucării de copii, lăsate-n drum,
se prăfuiesc și-acum
și mamele țipă alergând, ținând copilul
la piept.

Apusul....tu n-ai să știi, Mihai, cum e apusul la sat,
soarele-mbracat
de înmormântare,
dispare.
Și jocurile și cântecele triumfă peste nori.

Și n-ai să știi, Mihai, cum e să mori
La sat.
Când ulița se strânge peste garduri,
prin grădini,
curg falduri,
pe ulițe, pe cărări
oameni ce plâng și unitatea satului se zguduie-n dureri.

E trist, Mihai.
Dar hai,
pune-ți masca de oraș,
căci tu ești mic și ești golaș,
și nu te las.
Fă un pas.
Cimentul din obrajii orășenilor
Te zgârie când se prefac că te sărută.”
Așa-mi zicea bunica tristă.
Astăzi e stinsă.

Ex-libris

Concursul național de creație literară "Vasile Alecsandri"

Dragoș Aslan, Liceul de Artă "G. Apostu", Bacău

Tăcerea mea nu are nume și nici zâmbet

Tăcerea mea nu are nume și nici zâmbet
căci te perinzi prin mine neîncetat
trântești și uși și geamuri și tablouri
încerci să coși sufletu-mi destrămat .

E frig...Tu simți cât de tare bate ura
în tablele uscate de ploii ce zac în mine?
Iar ai plecat...La o suetă, o bere, o țigară, o cafea
și ți-ai uitat dosarele cu predici despre bine.

Vino înapoi, să stăm de vorba, aici, în crama mea
și să privim cum ura face baie, pe-nserat
iar ai făcut mizerie în mine, îți zic, ridică-te
căci diferența te-aruncă-ntr-un abis nematurat.

E atât de frig...suntem doar tu și eu...și tu
căci ți-ai întors spre mine-ambele fețe:
cea neagră, cu colți însângerați și goală
și cea albă, de mătase, ce vrea să mă învețe.

Era mai bine când te priveam de jos, când mă târam
în fața ta,-n genunchii goi, căci nu vedeam
că ești drogat, că răzi degeaba și că n-ai putea
să ai grijă de tine, nicicum de-un întreg neam.

Uite, mai ia bani de o țuică.Și pleacă...
lasă-ți ura să-mi alerge prin tendoane și clavicule.
iar eu...nu voi uita că te-am avut la mine-n gazdă.
Dar să nu mai vii. Acu-i curat și cald, tată-socrule.

Căci m-ai învins

"Te iubesc" și cuvintele par că dansează-n drumul către cer.
Nu se mai înfig în mine ca un roi de fluturi albi, stingher.
și nu mai plâng.

Tu...ce n-ai nici nume, nici privire și nici suflet,
Tu, ce ucizi șiroaie lungi de sânge cu un zâmbet;
nu te-am avut.

M-ai tras cu forța-n jocul tău copilăresc, pervers,
mi-ai scris în palma doar minciuni cu glasul șters
și m-ai avut.

"Te urăsc pentru fiecare te iubesc ce mi l-ai spus"
"Minți", demonic. "Ești a mea" și ai surâs.
Și încă mint.

M-ai sugrumat cu brațe albe, m-ai strivit în mine,
am smuls, m-am smuls, am vrut să fug de tine,
și mă mințeam.

Nu mă mai ține-n pieptul tău, alungă-mă departe,
urăște-mă, lovește-mă...arată-mi ușă doar prin șoapte.
Vreau să plec.

Nu ai putut să mă iubești, azi știi. Toarnă-mi venin
în somn. August, vară, cald, tu. Dar n-am să vin.
Căci m-ai învins.

SORINA-RAMONA MIHALEA

Elevă, Galați

Precum firul unui izvor de munte ce curge printre imperfecțiunile stâncii este vocea Sorinei Mihalea.

Fără prejudecăți și complexe deasupra albului de hârtie, tânăra se exprimă pe sine cu nonșalanță, frământările specifice vârstei ajungând, cu micile stângăcii inerente, la poezia curată a adolescenței.

Victor Munteanu

O poezie încă tributară deprinderilor școlarești de a filosofa în gol, dar promițătoare, atâta vreme cât există știința de a armoniza expresia și substanța ideatică.

Valeria Manta Tăicuțu

Mirări sezoniere

N-ai impresia uneori că zăpada e pentru fluturi ținându-se de mâini?
Că albul zăpezii e o încercare de suflet?
Aș fi vrut să fiu iarnă,
Să privesc până mi-aș fi văzut luna în fața soarelui.
Vrei să-mi spui că mă iubești?
Nu în fiecare zi, ci să-mi trimiți o primăvară
Care să mă fure numai pe jumătate.

Mihaela Pitica, Liceul de Artă "G. Apostu", Bacău

Paradiziac

Eu am început deja să îți redecerez ochii
în timp ce tu calculai epicentrul unui sărut -
scriai poeme imperfecte
pe pleoape amărui
ca să le citești doar noaptea, palid...

Visez la ploaie.
Plouă în sus, plouă cu tine;
pielea ta gândește mai încet, părul tău e mai adânc –
ploaia asta are ochii tăi înecați în stângacii.

Favoritism

Ce plăcut e aici la tine...
sunetul și așteptările –

copacii nu se răzbună pe cuvinte.
Nu e poveste,
nu se caută răspuns.

Pe-aici trec mâinile peste nopți –
lucurile firești sunt simple
și nu durează mult.

Ca un copil sub tâmpla mea,
faci piruete involuntare
și când te oprești - arcul dimineții.

Comete îți topești în ochi,
picurând în lume fericiri
din celălalt capăt al timpului.

Ea nu are centru

Există momente când esența ta întârzie ceva,
când timpul devine pauze de aer,
copaci zgâriând numele îndrăgostiților în corpul lor;
lumea se vindecă de copii fosforescenți și de ploii.
Contractă acum timpul, nu-i loc de măști
ori emoții mușcate-n nisip.

Există momente când vocea ta înseamnă ceva,
când afară plouă și fereastra își aduce aminte
de locul unde ne așază oboseala -
răsfoiește urme, căutând locuri în care am uitat.
Pune-ți acum mâna în palma mea –
Degete de curcubeu secerate de soare.

Andreea Ioana Vierasu, Liceul de Artă "G. Apostu", Bacău

Fad

Mă ridic în capul oaselor aproape instantaneu -
afară numele meu strigă un copil.
Fardul albastru de pe pleoape îmi colorează retina.
E rece visul în care mă plimbam prin venele tale.
Ermetici, ca o jumătate de coajă de nucă, trosneam între aripile lor...
Marea. Nisipul. Lămâile. Cearceaful alb. Stiloul albastru.
Încheietura. Umbrela. Vântul. Iasomie. Tu.
Pielea creponată îmi citește încă o dată cum se zboară după fluturi.
Ochiul tău lipit de ochiul meu.
Liniște.

Ploaia caldă cu miros afumat adună îngerii.
Când te întorci adu-i înapoi... Vreau să-i eliberez.
Spre adâncuri, prin oglinda oricărei ape, zburam până ni se înecau aripile.
Degetele tale încrețite, genunchii mei sărați, albul.
Doare.
Și îngerii din pânza de păianjen
și tălpile ce ard și rădăcinile din nori.
Toate dor.
Chiar și clepsidrele mă dor.
Și melcii prinși în timp.
Nu-mi amintesc... cine i-a pictat?

Zburați, fluturi albi!

DORU NITU

Elev, Bacău

La capătul lumii

In acest loc,
Pe țărmul mării fără sfârșit,
Stă el.

Valuri izbesc stânca,
Ceată de fantome îl împresoara,
El stă.

Demult, lacrimile fost-au
În urmă lăsate.
Numai un pas.
El stă.

Deodată, o tresărire, o răsuflare.
Se întoarce, pleacă
Din acest loc uitat de la capătul lumii,
Uitat de Dumnezeu.

A văzut și el sfârșitul, oare?

Peretele de sticlă

Un perete de sticlă în jurul meu,
peretele s-a spart!
Nu mai sunt eu.

ANDREEA PĂTRU

Elevă, Bacău

Teluricul și celestul, lumina și întunericul, neantul, pulsația universului sunt motive fundamentale ale unei poezii a căutării identității ce se înscrie sub auspicii favorabile.

Nicoleta Iftimiu

Collapsus

Abisul ce întinde mâna către mine
Ascunde răul deghizat în profunzime
În definiții plate, inscripții pe coloane,
Cuvinte fără noimă, sens diluat de ape;
Pereții sufletești pândesc forțat abisul.

Teluricul se sfarmă, se-mprăștie ca visul
Egocentrist și până-n coasta ruptă-n van,
Înghite orice-amprentă, ruină și deșeu uman;

Cosmicul se despică, se disipează în neant
Din colțuri de-univers în praf de stele trepidant.
Echilibrul e o invenție sinistră a gurilor sterpe,
Fără glas, și a birjarului ce le dirijează
Să-nghită șiroiri de mâl căzute-n trepte
Aflând cum se clădește și se improvizează
Lumea ciobită cu rădăcini de rău,
Lumea cea falsă și fără Dumnezeu.

Rugină si ruină

Am sânge cu rugină încremenit în venă
Ca tăcerea-ntre cuvinte
Și ceasul meu intern dat o oră înainte
Să mă-mbrâncească-nspre etern.
Uzura mecanismelor
Și-ntreg sistemul bizar scârțâietor
Reclamă-o singura scăpare,
Unicul pas spre rezolvare
Stă-n ungera încheieturii
Cu răsufierea tranșată-a făpturii.
Vetustul suflet încastrat
Într-o cutie modernistă de aur imitat
E sugrumat de-o soartă tristă,
Căci descompunerea subtilă
În cărămizi și cioburi de oglinzi
Îl face geamăn cu maniacul
Spânzurat și încă viu pe grinzi.
Sparg cu ciocanul clipa înghețată
Și văd numaidecât că era fum;
Zadarnic mă strofoc s-ajung de-acum
La trenul ce oricum m-așteaptă.
Robia-n libertate, inutilă,
E-o măsurată așteptare
Și pas cu pas prin mucegai
Te-ncarci cu jeguri din plimbare,
Iară noroiu-n care calci
Are același miez de ață
Ca mersul printre-arbuști și maci
Cu ochii-nchiși, cu vâl pe față
Să te ferească de oglindiri
Care-ți arată raiul sau iadul din priviri.

Dragomir Ioana Cristina , Liceul de Arta "G. Apostu", Bacău

Ex-libris

Arborescentă

Îmi zâmbește cu imputare ideea...
Un copac schilod în mijlocul
Unui câmp schilodit
Urât precum existența sa
Imobilă, goală, solitară
Pe care și termitelile l-au părăsit.
Seva înecăcioasă îl sfărâmă
În liniște
Făcându-l să-și amintească
Tot ce trebuie să uite,
Iar frunzele mucegăite
De la piciorul lui tenebros
Îl împresoară.
În picaj aripi îi aprind privirea,
Apoi se stinge și mai închegată
Căci aripile nu vor
Nici măcar să îi aducă
Suflul rece al îndârjirii lor,
Să-l gâdile sadic pe scoartă
Să simtă că-l sărută cerul,
Sau pământul,
Sau o viață.
Iar soarele îi înfige cuțite
În rădăcinile tăiate
Și fuge râzând zgomotos
Smulgându-i ultima speranță.
E singur; prea singur, prea gol...
Mă privesc și în loc de mâini
Îmi cresc ramuri.

VICTORIA IOANA PĂUN

Elevă, Râmnicu Vâlcea

Poemele tinerei Victoria Ioana Păun se înscriu în stilul (post)modernist actual și impresionează prin forța negației, prin spiritul de frondă și prin onestitatea expresiei.

Valeria Manta Tăicuțu

Poemele Victoriei Păun sunt marcate de incertitudini și dileme existențiale, denotând o mare forță lirică. Avem de-a face cu un limbaj ce pulsează modernitate și sinceritate

Nicolae Mihai

aripi funcționale

accept moartea! la târg - Moartea târguiește moarte; și început.
cu moartea pe moarte călcând; lumină din lumină născând; iubire în / prin
iubire dând
granițe deschid. Eliberare –
aripi confecționate de mâini bătătorite în sclavagismul ideii de eliberare –
economie de piață agresivă, pierzând egalizarea! nostalgic, muncesc și
acum patriotic,
“*famelie mare, remunerație mică, după buget*” – tânjesc postura patronului
scârbit de leul ce nu mai are loc în contul cel gras-
l-a transferat și soției
și copiilor, întreținând ratarea devenirii. Firesc! alt cont – amanta din birou.
agresează prin lux muncitorul, confecționar de aripi rupte.
la bancă – împrumut șansa eliberării.
plătesc lunar rată în schimbul unor aripi funcționale!

înțeleg

podul cerului s-a surpat la 03:00:03. am luat cutia de cola și-am astupat
nuditatea podului.
cu artă am pictat în roșu și alb – grotesc! – fragmentul de cer liber. chipul
tău.
te-am păstrat în podul surpat la 03:00:03 și astupat la 03: 00:06.
lângă copac am găsit stiloul – fără rezervă. plămânul cerului fizic scuipă
sânge. Scriu!
Rutină; explic:
spăl farfuri + pregătesc masa + îngrijesc copii (auzi! viitorul omenirii) =
casnică neplătită.
Mediocritate.
Ieșire; explic:
stilou + rezervă + foaie = cutia de cola, arta de a astupa surpararea podului
celest
de la 03:00:03.
La 03: 00:06 chipul tău a devenit cer. Cer stiloul să te scriu în versuri pe
cutia goală din pod
fără cofeina zilnică ce trezește demiurgul din mine
fără tine, caricat, nu-mi pot desăvârși Ființa. cu tine astup cealaltă gaură a
podului.
îmi înțeleg rostul.

terapie cu nămol

Ai plecat fără să privești înapoi.

Am găsit în podul casei scrisorile de la tine.

– uitate într-o cutie de carton lângă cămașa ruptă în descătușările efervescente

ale trăirilor toride-n suferința verii câmpenești.

Nu am avut curaj să le deschid. – îmi aminteau cum ne izbeam de valuri și făceam terapie cu nămol de la Techirghiol, crezând că vindecă iubirea reumatică, anchilozată de efortul de a simți ... orice. dedicată m-am hrănit cu uscăciunea nămolui întins perfect pe corpul tău statuar și am crezut în unire. trup din trup creșteam cu burțile la soare, inspirați de aerul marin retrăiam momentul prim – poate numai eu am simțit cum creștem sub/din/spre soare.

momentul secund - m-a izbit în plin, în față, valul ce-și striga nașterea într-o moarte. s-a ridicat vreo doi metri și s-a stins dintr-o dată sângerând cu spume alburii iritându-mi pielea atât de uscată după tratamentul cu nămol de la Techirghiol.

mi se uscaseră pielea. mi se uscaseră gândul. mi se uscaseră inima.

Ne înnămolisem în mocirla iubirii frenetice când credeam – numai eu – că suntem trup, inimă și gând.

Te-ai exprimat cel mai bine în scrisori. Acolo te-ai ascuns, de fapt.

Era mai ușor să te scrii, vorbele pot minți frumos și, numai așa, am mai străbătut o vară toridă

înțeleniți cu nămol curativ – altă încercare, altă scrisoare din depărtare.

Ai plecat fără să privești înapoi.

Atac terorist la Divinitate.

Din neant – negare.

Simfonii de nonculoare.

nimic + început = zero absolut.

Provizoria absență a Dumnezeului

naște din pântecul nocturn

virginul zorilor diurn.

Doliu negru-n giulgiu alb

yin și yang.

nimic + început = zero absolut.

radical din cunoaștere

Adevăr

Fug de adevăr. o viață-ntreagă. fără de-nțeles.

Să ne privim adânc în ochi și să vedem cum apune soarele în ei!

Să ningă peste noi!

Dimineată te-am căutat. – nici fiică-ta nu mai întreabă de tine.

Automatic, am închis ușa de la dormitor – parfumul de levănțică invadase tot apartamentul

Seara te-am căutat din nou. – fiică-ta a adormit fără poveste.

Am fugit atâta vreme de adevăr încât acum nu pot să-l conștientizez

– când e în dormitorul conjugal.

Firescul gestului tău adevărat. minciuna-n abandon declarat. Reclamă digerarea circumstanței

m-ai iubit. pe fiică-ta (sunt convins) o iubești. ai pus punct. Nu fugi de adevăr.

IOANA POPOVICI

Elevă, Piatra-Neamț

Câteva zile în purgatoriu

Sunetul e împăturit lângă ureche.
liniștea albă
înghite
rând pe rând,
cadavrele înghețate
ale vocilor
ce încă-și mai injectează în oglinzi
răbdare...
„răbdare” e-un cuvânt sec
pentru cine-a uitat să-și mai numere
hemoragiile mentale...
[Nici când clarobscurul
n-a fost mai confuz.
Clar, obscurul
nu e pentru noi.]
două tremură-n ceas;
o mână o strânge pe cealaltă
n-a mai rămas
decât
liniștea albă.

A fost, de fapt, întotdeauna vorba despre vară

I-au tăiat să vad câți ani are;
n-au aflat.
inelele lui se învârteau nebunește,
marcând din loc în loc
clipele când îmi odihneam oboseala
negând afirmativ,
negând viața.

Ghicitorea mea

Horoscop în vise sparte,
Nu sunt Venus, nu sunt Marte...
Doar mănunchi de cânturi moarte.
Nu sunt verde, chiar de-aș vrea
Nici albastră, de-aș putea
Roșu stă în veghea mea
Chicotesc cu nonculoarea
De-aș putea deschide marea
umbră-a pașilor, să poarte
Mult mai mult de cânturi moarte...

LARISA IULIANA ROBU

Elevă, Piatra Neamț

Poezia se distinge prin curajul abordării unei tematici diverse în drumul căutării de sine. Se știe că a te supune rigorii poeziei cu formă fixă nu e tocmai ușor. Citind-o, e imposibil să nu ne gândim la Eminescu.

Nicoleta Iftimiu

Uitare de sine

Erau frumoase stelele. Parcă își dădeau ghes să cadă în lume, să-și poarte dâra de lumină spre cetatea întunericului . Spune și tu că ți-e străină lumea și te voi duce să privești un ultim apus de stele. Ni se vor închina nouă și vom muri împreună cu ele lăsând în întuneric întunericul. Să se chinuie și el împotmolit de neguri pustiite de viață. Spune și tu că ai visat Universul și că te-a durut când ți-a spus că va apune și n-ai putut face nimic. Te voi duce în locul lui și te voi face Universul meu. Voi avea grijă să nu te stingi nicicând. Iar ochi-mi vor fi stelele ce te vor încununa spre măreția eternală. Te voi face nemuritor într-o fericire, dar... Spune și tu... De ce nu rupi tăcerea?

Glossă

Când pulberea te înconjoară
Să nu fii trist, tu să zâmbești,
Când moartea peste voi coboară
Nu-ți fie teamă s-o privești.
Dac-o sfidezi, o să te doară
Tu viața ta să o traiești!
Nu viața altuia frumoasă-ți pară
De lumea ta să-ți îngrijești.

O să fii singur tu pe lume
Și singur o să-nduri de toate
Când plebea toată îți va spune:
Doar tu ești cel ce n-ai dreptate!
Și din noian de gânduri moarte
Se va găsi ca să răsară
Un gând ce le va știi pe toate
Când pulberea te înconjoară.

Să nu îți pese când judeca-te-vor
În inimă să nu păstrezi nicicum
Otrăvitoarea glăsuire-a vorbelor
Căci inima va fi doar scrum.
Să râzi când te va blestema,
Tu să fii blând, să-i mulțumești
Căci viața ta e numai una,
Să nu fii trist, tu să zâmbești.

Iar de-ți va fi vreodată greu
Să nu crezi că e totu-n van,
Căci suferința nu va fi mereu
Că de era, nu mai eram...
Să nu gândești că totu-i fără rost
Că suferința te doboară.
Să ne gândim la tot ce-a fost
Când moartea peste noi coboară.

Tu s-o primești cu brațele deschise
Și să-i arăți că-n lumea vie
Iubirea o trăiești ca-n vise
Un sentiment ce ea nu-l știe...
Mereu a fericirii evanescență
Te-ndeamnă suferința s-o zărești
Și-a morții falsă reverență
Nu-ți fie teamă s-o privești.

Căci moartea smeadă multe va-ncerca
Prin suferință să-ți arate
Pe felurite căi te va-ndruma
Dar tu să le respingi pe toate.
Și-ntr-un final pe epitaf să scrii:
“Iubire, în rai spre mine zboară”.
Iar ea te va-nsoți, o știi...
Dac-o sfidezi,o să te doară.

De când te naști și până mori
Un curcubeu să-ți fie viața
Un zâmbet scump, ca din comori,
Un diamant să-ți fie fața.
Poți să fii egocentric
Chiar de-o furtuna-ai să pornești
Să nu îți pese de nimic
Tu viața ta să o trăiești!

De vei iubi ce au ceilalți
Să piară gândul de-a avea și tu
Să nu-ți pară a fi bogați,
Bogați sunt doar acei cu sufletul.
Să nu trăiești o clipă-n locul lor
Să nu-ți dorești a lor comoară!
Când mulțumit vei fi de viața ta
Nu viața altuia frumoasă-ți pară.

A lumii lanțuri grele, deloc nu le primi
Nu-ți pierde vremea-a te-ncurca cu ele
Că tot luptând te vor strivi...
Tu lumea ta s-o ai în stele,
În Soare, în văzduh, în lună
Tu tot mai sus să ți-o dorești.
Ca steaua ta să nu apună
De lumea ta să-ți îngrijești.

De lumea ta să-ai îngrijești
Nu viața altuia frumoasă-ți pară
Tu viața ta să o trăiești
Dac-o sfidezi, o să te doară
Nu-ți fie teamă s-o privești,
Când moartea peste noi coboară.
Să nu fii trist,tu să zâmbești
Când pulbera te înconjoară.

ELENA RUSU

Elevă, Piatra-Neamț

To be a blank or a woman?

La miez de noapte îmi coboară
îngerul

În urma căruia pășesc și eu
Mă simt ca un cititor de carte albă
(blank...blank...DELETE...and
blank)

Și tropăi stângace pe străzi;
Nu știi de ce ridic și praful
Acum știi cum arată singurătatea.

În miez de noapte îmi citesc povestea
În urma căreia simt c-am înnebunit
Ieri m-am crezut pisică pe acoperiș
Și astăzi am crezut că sunt o WOMAN.
(blank...blank...DELETE...and blank)
Am nevoie să-mi repornesc viața
De unde am rămas ieri;
Pisicile pot fi poete oare?
Femeile nu pot..doar îngerii
Care pălăvrăgesc în inimile lor;
E întuneric și mi-e frică.
(blank...blank...DELETE...and blank)

Dar dacă îmi repornesc viața pe fâșii
Sunt sigură că voi uita ceva;
Sper să îmi uit inspirația
Ca să pot deveni o WOMAN.
(blank...blank...DELETE...and blank)
Gata; îmi ajung ideile de lume
E miez de noapte și-mi coboară îngerul
În urma căruia pășesc și eu
Mă simt ca un detector de adevăr
Care s-a defectat;
Ori nu mai este adevăr...
(blank...blank...DELETE...and blank)

Nu doar

Nu e de ajuns să dau un răspuns
Când îmi privesc reflexia în oglindă;
Îmi alcătuiesc un drum de semnificații
Pe care pot să fiu rătăcitor.
Și nu, nu e același drum de țară
Pe care vântul concentrează praful greu
Și unde eu îmi pierd imaginea senină;
Bag nasu-n praf și-o caut, ce să fac?

Nu sunt doar spirit modern din uitare
Ce pare că privește-ascuns dintre penumbre
Ci suflet care umblă în picioarele goale
Pe un câmp cu spini din sentimente sumbre.
Treptat, mă încurcă existența mea materială
Pe care marea a primit-o-n sânul ei;
Ea e deșertul, eu sunt raza ei de soare
Ca o mărgică de speranță în adâncul ei.

Nu doar din puncte și din fibre mă compun
Sunt doar reflexia terestră-a unei mări
Din ea vibrez, dom ea mă nasc și sunt-
Din ea devin o promisiune la un flux pe mal.
Pot să-mi prefac și trupul în singurătate
Iar pescărușii de pe mal să-mi cânte imnuri;
Vântul în ison îngână o melodie dintr-un dor
Nu o aud; bag capul în nispi să caut scoici.

Nu mă mai am decât pe mine astăzi
Nu doar din mare și din soare-am răsărit
De mică am făcut transfuzie de suflet
Ca să pot respira prin trup și minte.
Azi îmi continuu tratamentul de iluzii
Căci încă simt că sunt groapa comună
În care numai eu sortez și binele și răul
Iar pentru aceasta îmi transfer încredere în mine.

MARIUS SIMION

Elev, Sântana- Arad

Dacă ai ști...

Că pe marginea unei lacrimi însângerate
Stă răstignită dragostea mea pentru tine
Și în adâncul amărăciunii înverzite
Putrezesc iubiri meschine...

Că în lumina ochiului orb se află totul
Și sap adânc în el ca să-mi descopăr rostul,
Iar jalea din descompunerea iubirii mă-nfioară
Dar durerea e acoperită de-o falnică vioară...

Că dragostea noastră atârnă de un fir de speranță
Și murim stinși căci destinul n-are nicio importanță,
Și că pe plâpândul miros de floare
Se găsește o crudă licoare...

Călătorie

Trupul învie...

Ca un turbat, sufletul descătușat hoinărește
Prin tăieturile sure ale timpului, găsește
Adevăruri înnodate, ieșiri fără grai
Înnăbușindu-l un negru abundent ce e rai.

Orbit de această furie senină, fuge
Scrijelind cu viața secundele timpului,
Strecurându-se printr-o profunzime letală și ajunge
În bizare concepții împletite cu minciuni ale neantului

Trupul moare...

MIHĂIȚĂ STROE

Elev, Buzău

Într-o versificație clasică, atent supravegheată, Mihăiță Stroe convertește registrul religios la contingent. Poemele într-un vers sunt chintesețe metaforice.

Ioan Dănilă

Poeme într - un vers

Biserica

“Lumina din întuneric ce arde veșnic”

Biblia

“Scoica în care se aud toate valurile vieții”

Dumnezeu

“Abisul din văzduh și cerul oglindit în apă”

Iisus Hristos

“Luceafărul care s-a stins pentru a fi din nou dimineață”

Sf. Treime

“Prezent, Trecut, Viitor unite în veșnicie”

Învierea

“Nădejdea unei noi Căi”

Nașterea Domnului

“Scânteia care a aprins noul soare”

Fecioara Maria

“Izvorul cel limpede de la care se adapă toată ființa”

Rugăciunea

“Raza ce unește verdele firului cu aurul Soarelui”

Postul

“Apa vie care curăță nisipul de pe stânci”.

Biserica fiecărui copil

Colorată cu chipuri fără ani,
Jur-imprejur crescând urzica
Biserica dintre castani,
La care mă ducea bunica.

O văd și-acum în vis...
O văd mai plină de lumină
Mă văd pe mine mic copil
Și-atâta lume ce se-închină.

Fântână în deșert a pus
Și păzitori ei...mai multe cete
Așa a rânduit demult Iisus
Să bem atunci când ne e sete.

Ea este farul pus pe mal
Să vadă tot cel ce nu vede...
Te-așteptă pururi, lumină de cristal
Întoarce-te la ea și crede!

Vestea cea bună

Oglinda din trecut...și fila de prezent,
Abur de viitor, veridic permanent.

O știm cu toți...o avem în buzunar
Uităm s-o cercetăm...s-o răsfoim măcar
Uităm că între pagini se-ascunde un Altar
La care se slujește continuu...iar și iar
Mai rar
Cineva o ia în mână și vrea să o deschidă
E neagră și e rece...bucată de firidă
Cuvântare timidă, cărămidă peste cărămidă
Adevăr nesfârșit, nisipul din clepsidră.

Iar cine o cunoaște, o ține mai aproape...
Chivotul e aici...adânc ascuns în carte.

VALENTINA ȘANDRU

Profesor, Timișoara

*Se regăsesc în versurile
Valentinei Șandru lecturi din poezia
clasică- bine asimilate, care, într-o
retorică strunită cu abilitate, se adaugă
sincerității trăirilor.*

Ioan Dănilă

Ploaia

Plânge puiul de cerb
după cerul din apa din lacul de munte.
Plânge curcubeul în degradare
După vârful de deal ce-i mângâie
coama despletită.
Plânge picătura de ploaie
După norul de iluzie
ce-a trecut prin marea de văzduh.
Plânge firul de iarbă
după mângâierea coasei
ce-i taie pletele cu roua din zori.
Plânge castanul din răscruce
după șoapte de doi
prinși în lațul iubirii.
Plânge condeiul diform
după litere nescrise
în limbile moarte ale pământului.
Plânge izvorul cu bulbuci după pietrele-nverzite
ce-i măsoară timpul.
Plânge clipa de-acum
după ieriul de mâine
ce-o transformă în trecut.
Plânge coada de păun
după frunza de verde
din codru murmurat de viață.
Plânge, plângi, plâng...

Pecetea

Când nu mai ai glas ,
te trezești că mă strigi,
ca un ecou zbuciumat,
printre pietre de munte cu vârf ascuțit,
te uiți spre lună
și-i cauți coama, să te agăți de ea...
Nu poți să exiști dincolo
de destinul meu,
m-am născut să-ți fiu
casă și zare și piatră de mormânt.
Când pleci pe un drum
mă găsești, mereu,
cărarea ce te scoate din traficul cotidian.
Dacă-ți umezești ochii,
ai să vezi
că stelele sunt mai aproape de tine
și nu e păcat
să-mi pipăi chipul în somn, ca să nu uiți
că el e amprenta degetelor tale.

Frânturi de zbor

Îmi picură adesea emoții sub gene,
unele sunt dulci, altele amare.
Pe toate
ochii mei le primesc,
un timp le găzduiesc și-apoi
le revarsă în pocalul cu amintiri.
Pleacă, rând pe rând,
trăiri cu aripi albe, ori cu ghiare de plumb.
Pleoapa obosită clipește tot mai rar,
ca un final de simfonie se-nchide
în noapte.

extaz.... agonie...
Mâine vor retrăi sub ea
fioruri de ieri.
Zi după zi,
viața-mi pătrunde în viață
mai mult decât aş putea primi.

Ioana Tănăsache, Colegiul National "V. Alecsandri", "Bacău

GEORGIANA MANUELA VĂLEANU

Elevă, Pitești

Cerșind...

Era doar rana mea de frig
 Și mă trezeam sub negre porți,
 Încercuind cu ochii-mi morți
 Făclia arsă de pe zid.
Era doar rana mea cerșind...

Erau fantomele de ceară
 Lumini de veghe prin cavou
 Nășteau în focul mort, din nou
 Iluziile de pe zid.

Era doar moartea mea de sânge
 Și adormeam sub roșii porți,
 Întuncând cu ochii-mi morți
 Făclia arsă de pe zid.
Era doar moartea mea cerșind...

Mă trezesc...

Un ceas târziu mi s-a ascuns pe pleoape
în nopțile ce stau...eu n-am cuvânt...
fugar e visul ce îmi stă aproape
când totu-n lume fuge spre pământ;

A renăscut pierdut deja în mine
Ciudatul gând că timpul m-a furat
și-aici eu știu: de mă trezesc și mâine
e pentru Cel ce-n timp m-a adunat.

Fără fugă

Eu știu că iarna stă să intre-n mine; mă roade
Urletul ce inima mi-o

Strânge; căci
Trec printre ruine
Intr-o clipă și
Uneori mă pierd și

Curg în sânge... eu înțeleg...
Acum când cerul cade

În palmele
Așuțite de povară și
Rând pe rând
Năvală dau
Arzânde

Sclipiri peste zăpada de afară.
Tăcuți sunt cei din
Amintirea veche,

Statuile se strâng încet în mine; în iarna
Albă de afară ninge, așa că

Întru iar prin cimitire: vreau să
Înțeleg trecutul din oglindă, să strig un
Timp ascuns de amintire...
Rămân aici, zăpada mea frumoasă
Eu

N-am să plec, eu n-am să fug de mine; dacă

Mi-ajunge drumul peste vremuri, să
Înțelegi c-a fost o amăgire:
‘Nainte peste iarnă nu se trece,
Eu știu că iarna stă să intre-n mine...

VĂRARU ANCA ELENA

Elevă, Bacau

Înger negru

Lumină întunecată a sufletului,
Ce strigi după haos,
Nu vrei să te oprești din drum,
Așteaptă apusul și răsăritul
Și vei atinge nemurirea.
Înger negru încătușat în infern,
Îndepărtează-ți voalul alb,
De pe chipul întunecat,
Ochii tăi sunt atât de expresivi...
Cauți lumina în timp ce chemi întunericul,
Ți-e teamă?
De ce negi adevărul din ochii tăi?
Ești pierdut în universul ruinelor sufletești.
Ochii tăi caută alinarea,
Gura ta infernul.
Nu vrei să recunoști,
Dar vezi lumina adevărului,
Ochii nu mint, dar tu da,
Ei te văd pe tine
Tu nu-i vezi, sunt așa de limpezi și frumoși...
Îți vor binele, tu nu ți-l vrei.
Înger negru, ochii tăi nu mint
Ei te fac înger, te luminează,
Dar demonul din tine
Îi chinuie fără milă.
Durere, haos, întuneric...
Așa ești tu.
Un colț de rai, ți se ascunde în priviri,
Două sclipiri divine,
Ce caută liniștea sufletului rătăcit.
O, demon al raiului cu sclipiri de înger!

Sfârșit...

Frig, vânt și ploaie.
O panoramă plină de fior,
Tristețe profundă și veșted surâs,
Iar în văzduh cântec funebru.
Ploile plâng cu lacrimi, șiroaie
Biata natură privind-o murind.
Iar vântul, vuind, izbește în cale...
Un fir de iarbă în marea de nisip.
Ofilit mi-e sufletul, pierdut printre stânci
De care valuri, se sparg în mii de bucăți.

Un strop de apă pe frunte se prelinge
Privesc cerul mâniat,
Iar sub alura lui, veșnicul soare se stinge.
Fior rece îmi străbate trupul,
Privind un pescăruș, zbatându-se la mal,
O lacrimă caldă străpunge obrazul:
Palid, neiertat...

Furia mării înghite pământul,
Odată cu ea un suflet pierdut
Întreaga suflare se înneacă-n tăcere,
În apa-nvolburată plină de durere.
Liniște mortificată,
Se așterne-n jur
Pecetluind ... nimicuri,
Lăsând pustiul să domnească
Peste o lume adormită

EMILIA VINȚAN

Deva

Anotimp în amurg

Îmbrățișați,
Ne petreceam prin razele soarelui amiezile
Prin viile coapte de toamnă.
Adunam în palme
Ciorchini de amurg și de ploaie.

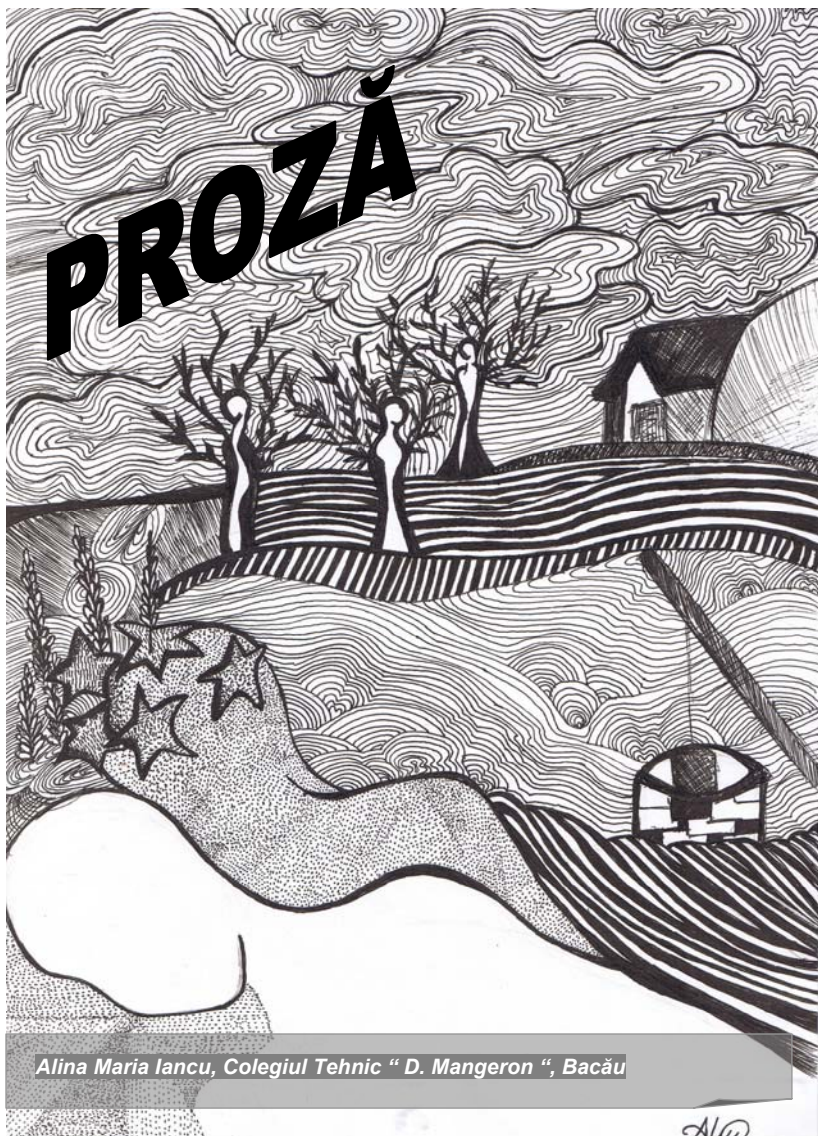
Număram apoi crengile
Înstelate de muguri;
Și le pierdeam prin clepsidra degetelor
acolo, atunci
unde nu mai era nimic
doar noi
unde totul începe să tremure
sub flamura unui târziu curcubeu .

Cuvintele mele...

Am ridicat cortina
Iar pe scenă mi-au apărut cuvintele săltarețe,
Prinse-n horă.

Pulsează sângele roșu, pur
Inundat în ocean de tăcere.

Mi-am legat cuvintele ,
iar tot ce n-au iubit au lăsat
pe vadul sec al limbii.

Alina Maria Iancu, Colegiul Tehnic "D. Mangeron", Bacău

ADA AITONEAN

Studentă, Cluj-Napoca

Cu o puternică doză de cinism, Ada Aitonean mestecă niște personaje pe care le nenorocește, le lasă în „slow motion”, le pune pe repeat, le tunde, le taie unghiile, le înfundă chiuveța și, culmea, personajele se descurcă. Par vii, atât cât le permite statutul de personaje postmoderne, construite din zoom-uri, asamblate din bucați fabricate în țări diferite și puse să trăiască undeva în România, țara postmodernismului continuu.

Este o proză ca o campanie electorală: foarte colorată, absurdă, cu zâmbete strâmbе, promisiuni și, în final... urări. „Dumnezeu există și era la noi pe covor. Se uita la noi și ne zicea să trăim frumos.” Poate chiar să trăim bine.

Edward Avram

Mătușa în slow motion

- where to? -

Mătușa... mătușa vine de la munte. Mătușa a crescut la munte, a trăit la munte, a îmbătrânit. Nu se știe unde. Am o singură poză cu mătușa, rătăcită pe undeva pe un cd.

Luțița. Așa o cheamă și nu se știe câți ani are. Mami și cu ea se ceartă mai tot timpul pe tema asta. Mami știe mai bine decât mătușa istoria mătușii. De la 60 de ani încoace, mătușa s-a oprit din numărât și mama o ține updated. Mă-ntreb de ce. Ar trebui să avem dreptul să decidem cât de tineri suntem. Sau poate la un moment dat anii devin prea grei și îi predăm celor vânjoși. Știe ea mătușa ce face. Sau poate nu.

Mătușa se ceartă tot timpul cu toată lumea și plânge. Mai ales cu tata se ceartă. Nu au loc unul de altul în bucătărie. Mătușa nu e de vină că bucătăria e prea mică. Tata e de vină, fără ca ea să știe despre asta. El a cerut partaj, apartamentul celălalt era suficient de mare pentru toți. Păi, nu era, dar cel puțin bucătăria și baia erau mari.

Mătușa arată îngrozitor. E toată zbârcită și rănille ei nu se vindecă niciodată. „Mătușă, de câte ori să-ți spun să nu te mai scarpini?!?” Mătușa are unghii puternice. Și le taie cu cuțitul de bucătărie. „Eu nu mai mănânc aici, ce-i cu porcăria asta? Lady Lulu asta își bate joc de noi! Păi eu am

văzut-o cu ochii mei! Uită-te și speră că-s de la mâini. Da' numa' speră, că adevărul lies beyond us.”

Cu toate astea, mătușa își schimbă bandajele zilnic. Și cu atâta drag... Petrece în baie ore în șir. Se spală pe față cu încetinitorul. Slow motion pentru părul cărunt al mătușii. „La dracu, Dane, iară s-a-nfundat chiuveta aia nenorocită! Tu ce păzești?” Părul mătușii e cel mai scârbos lucru din univers. Seamănă bine cu al meu, doar că al ei e alb și risipit prin toată casa. Bunica se ceartă cu mătușa mereu: „Tu ce dracu îți faci coade, ca-n vârnu muntelui? Las' că vii tu la mine și-n somn te tund, în somn, auzi-mă?”

Mătușa plânge tot timpul și în ochii ei nu e nimic când nu sunt lacrimi. Aproape că îi ierți părul din chiuvetă și unghiile de pe cuțitul de bucătărie și proteza spălată cu periuța ta de dinți și baticul care stă întotdeauna la fel, numai bun de tras pe ochi. „Mă, copile, mă!” Mătușa e peste tot.

Mătușa merge cocoșat și se preface că nu vede. I-e scârbă. „Mătușă!!!” Asta însemnând : „Animalele astea fac întruna caca și te faci că nu vezi, mătușă! Toți mă persecutați, sunt singura care muncește în casa asta și tu, mătușă, nici măcar diareea aia de mătă nu ești în stare s-o cureți!!!!” Asta era mama. Zice că revine mai târziu.

Mătușa. Mătușa cară ligheanul cu apă prin toată casa. Dă cu mopul. Mătură. Spală vase. Curăță cartofi. Face paturi. „Mătușă, nimic nu faci ca lumea! Mătușă, ce caută munca mea la gunoi? Mătușă, consumi enorm de mult! Închide apa!!!”

Mătușa mănâncă pe ascuns. Patul ei miroase îngrozitor, mama zice că a femeie nespălată. De câteva zile, și-a mai schimbat părerea. „Mătușă, înțelege, noi îți dăm mâncare destulă, nu trebuie să o ascunzi în pat și prin dulapuri și pe dumnezeu mai știe unde, că toată casa pute a mucegai, ce naiba?” Mătușa ne mănâncă toată mâncarea.

Va avea și ea bani într-o zi, Ada, oare m-a lăsa mă-ta să dau un telefon că unu' Mircea are să-mi dea niște bani? Io n-am avut niciodată să vă dau să vă luați o șocoladă, da' amu nu vreu să-i măhnesc p-a tăi am la București apartament Andreea mi l-o dat Mătușă de ce plângi? „Asta-i nebună. Crede că face închisoare că nu și-a plătit impozitul pe apartamentul din București. Mătușă, de câte ori am vorbit noi despre asta? Știi că nu cu tine vorbesc acolo la TV, totul e înregistrat și... la dracu, habar n-am de ce mă mai obosesc.”

Slow motion pentru Mircea Radu. „Io nu mă mai măritu altă!”

Trei bărbați au cerut-o pe mătușa în căsătorie la televizor.

Slow motion. Și de azi baticul stă altfel. Fuste curate pentru toate mătușile din lume.

Și-un Goliat de spaimă

Apoi copilul a căzut la pământ și a murit. Era palid ca o arătate. Venise să ne sperie și acum murea în fața noastră. Am sărit de pe scaune – nu știam cum se face asta – și ne-am aruncat la picioarele lui. Cu gura altora îl rugam să ne ierte, să se ridice și să meargă, să mănânce prăjituri înainte de masă. Să spargă geamuri cu mîngea. Copilul nu avea puls și noi îl mințeam „poți să nu mai mergi niciodată la școală, poți să te joci cât vrei cu cățelul și seara înainte de culcare poți să nici nu te speli pe dinți”.

Dar copilul era încăpățânat, stătea cu capul ușor înclinat spre stînga și nu respira. Stătea nemișcat și cu un firicel de sânge în colțul gurii lumina toată casa. Lui David i se părea frumos, spunea că toată lumina aia roșie îi amintea de tinerețe, de jocul cu sticla și de „adevăr sau provocare”.

Pe mine toate astea mă speriau cumva. Mă simțeam foarte singură și când el a început să valseze cu o rochie mov care nu putea fi a mea, m-am gândit că s-a sfârșit. Toți mă trădaseră.

Copilul se încăpățâna. Prefera să rămână mort decât să mă ierte. Și David nu înțelegea nicicum că niciodată nu mi-a plăcut rochia aia tâmpită. Arăta așa de trist, țopăind ca un apucat în jurul copilului și fredonând „am doar 18 aaaaani”.

M-am gândit că atunci trebuia să apară Dumnezeu, dar Dumnezeu începuse să nu mai existe, mai rămăseseră din el matematica asta proastă și reducerile la absurd. David nu mai era David și copilul era atât de mort, încât m-a luat cu fiori pe șira spinării. Mi-am dorit ca nimic din toate astea să nu fi existat, dar numai visele frumoase se sfârșeau odată și-odată, coșmarurile continuau la nesfârșit, gândeam.

David era aplecat deasupra copilului și îmi șoptea ceva la ureche. Nu voiam să-l aud și totuși îl auzeam zicând nu e al nostru, nu e al nostru, dragă, uite, dragă, nu e al nostru, uite, copilul ăsta e al altcuiva și eu credeam că a înnebunit de tot, mă întrebam cine e David ăsta, cine e sosia asta, ce nereușit, ce nereușit, dar vocea lui devenise atât de stridentă, încât a trebuit să deschid ochii și atunci i-am văzut fața.

Copilul nu era al nostru. David era David.

Camera era albă și frumoasă și mare și ne-am întors la masă ca să ciocnim. Ne țineam de mână și David mi-a zis că îmi unduiam șoldurile ciudat, nu mă mai văzuse niciodată așa și ne-am așezat la masă și ne-am privit și știam. Nu aveam copii. Eram atât de frumoși și rochia mov nu-mi venise niciodată mai bine. Dumnezeu exista și era la noi pe covor. Se uita la noi și ne zicea să trăim frumos.

IULIA BICA

Elevă, Slatina-Olt

Iulia Bică scrie o proză elaborată, cu urme de lecturi încă parțial digerate, interesantă ca încercare de deschidere spre speculație. Tonul este corect, ritmul este firesc.

Gabriel Mardare

Nu știm de ce „pornesc oamenii în trenuri”. Probabil pentru că au rău de mașină. Știm sigur că autoarea însă nu are rău de scris. Cuvintele se încolonează cuminiți, nu pot fi învinuite de opacitate, ba chiar cuvântează ceva, dar ricoșează în perimetrul de sticlă al aceluiași atotcuprinzător Eu. Autoarea este captiva propriei ființe care este în curs de metamorfoză. Până la transformarea finală... „Mă aflu într-o sticlă plutitoare.”

Edward Avram

Metamorfoză

„... De ce pornesc oamenii în trenuri? De ce se adună oamenii în gări? De ce vor să plece? Să plece unde? Pot pleca unde oamenii sorb miere și sunt nemuritori? Ei schimbă numai țările, orașele. Cred că fețele necunoscute pe care le întâlnesc sunt fețele fericiților, dar cine poate fi fericit – când toți se tem. Altminteri, s-ar aduna în vagoane sau în piețe; sau în cetăți – ci ar viețui fiecare în bordeiul lui, pentru că, dacă fericirea ar fi posibilă, ea ar fi numai în singurătate. Dar ea nu e. Nimeni nu rămâne singur.” (Mircea Eliade)

1. Metamorfoză

„Întunericul m-a șters așa cum ștergi creta de pe tablă.” (Sylvia Plath)

Erau tot mai rare uşile neînsemnate şi erau atât de curate şi neatînse, încât păreau ireale, dar le vedeam tot mai rar şi erau închise. Cum aş fi putut să ating neatinsul, alunecam din faţa lor şi mă trezeam din nou în faţa celor deschise.

Încercam să privesc prin spaţiile dintre uşi şi vedeam cu un ochi vitrificat sticlă, o reflexie în sticlă, ochiul meu din sticlă se privea în oglindă, patinam pe un teritoriu fragil şi nu mi se mai auzeau tocurele târfă din coşmar. Simţeam doar cum îmi alunecă piciorul dinspre uşa deschisă numărul 2020. Aş fi vrut să mă aştern în leagănul acela vitrificat şi să aţipesc şi la următorul contact dintre subconştient şi apa de sub mine să tresar şi cu un spasm muscular să-mi încordez laba piciorului şi s-o îndrept ca pe acul de busolă pe un perete verde, curbat.

Dar cu adevărat rea era senzaţia că privesc afară şi nu în oglindă. Recunoşteam vijelia, smoala, mucegaiul de afară, privite prin peretele din spate care se sărută printr-o arcuire dizolvantă a cerului cu cel din faţă. În faţă aveam nisipul uscat şi zaharisit, ochiul mi s-a făcut caleidoscop şi gustă imediat linia tăioasă în zigzag dintre seceta prafului din urmă şi nisipul umed din faţă. Încetasem să mă rostogolesc şi să gust ameteala de a alerga în sensul opus unei scări rulante. Simţeam siguranţa împotmolirii într-un petic rece ce urmează unui cald. O venă subpământească a unui nisip rece şi mişcător se infiltra în sens invers către suprafaţă. Simţeam un legănat ușor ca acela al primei aţipiri extrauterine, al primului somn.

Stropi verzui dădeau impresia că mi se lipeau de retină. Însă aveam un ochi mort. Organul viu se prefăcuse într-o oglindă neputincioasă spre exterior şi într-un binoclu senzorial spre interior, era ca şi cum mi-aş fi întors corpul pe dos. Oglinzile exterioare priveau o singură imagine, ca şi cum un ecran publicitar dintr-o metropolă scurtcircuitase un oraş întreg, compromiţând la beznă un labirint de freamăte numit invariabil viaţă.

Întors pe dos ca o haină ce o protejezi în timpul depozitării de cuiburile de molii, patinam din nou între pereţii unei camere transparente, care mi se desfăşura ca sub picioarele unui păianjen care confunda constant plafonul cu pardoseala.

Ca o gură de metrou, mai specială din punct de vedere arhitectural, camera care se împuţina în diametru spre prezumtiva ieşire părea un mare pachet-surpriză, un tunel împachetat într-un alt tunel.

Pe alocuri vedeam prin pardoseala transparentă cum camera sărea ca un yoyo scăpat de sub control pe valuri. Tocmai edificasem misterul mişcării. Celula mea labirintică era acvatică. Nisipul uitase sa-mi anticipeze în mod natural marea şi călătoria mea pornise dintr-un punct mort: omisesem să cer informaţia în port „încotro mă duc?”

Desprins – cred că din pântecul mamei – să vorbesc pereților de sticlă, am avut inițial impulsul nebun de a întreba unde sunt. De fapt nu se punea problema unui punct fix, necunoscut, ci absența desăvârșită a certitudinii viitoare că el există.

Mă aflu într-o sticlă plutitoare; gâtul lung specific sticlelor de vin vechi, gustate numai de putreziciunea păstrării era sigilat cu un dop de plută transparent. Totul în jurul meu era transparent, verdele sticlei și albastrul de cerneală al mării păreau un cuplu de substanțe chimice ce aveau să-mi topească gratiile uniforme și dese ca pe o cremă de zahăr ars, dar pe cât de transparent, pe atât de impenetrabil. Eram un mesaj putrezit, dar bine păstrat pentru descompunerea finală.

Scuiat după o îngurgitare rapidă de pereții arcuiți și transparenți, mă rostogoleam din nou spre ușile cu semn și fără semn. Dintre cele însemnate nu reușisem să identific nici măcar una în care mizeria colcăitoare să-mi repugne. De obicei, ca să par o ființă palpabilă, neidentificabilă și suficient de mizerabilă încât să urască mizeria, ancoram pretutindeni unde ghiceam mizerie o mină de profund dezgust. Obișnuim adesea să ne dezgustăm în prezența esențelor cu iz personal, crezând că ne antonimizăm perfect cu acestea.

În consecință, ca și cum boxa care-și avea dubluri din loc în loc îmi părea o poză dezvoltată de mult, prea de mult ca să mai aibă miros și realitatea mizeriei prea ireală, credeam că mă lovesc de un afiș în mărime naturală. Am înaintat în poziția de vierme târător, scrutând aerul din tocul ușii cu o greutate închipuită, însă m-am încurcat cu ușurință în cârpele murdare care m-au absorbit rapid. În factu uitasem că sunt ambalaj întors pe dos ca sub o lumină chirurgicală. Un ambalaj umed și palpitând, curat, dar oarecum bronzat de o cangrenă incipientă.

O cârpă mă îmbrăca murdar, dar decent. Îmi acoperea cu o dublă căptușeală inima și spațiul ala mereu palpitând de sub stern. De plămâni mi se lipise o mătură. Rulam un aer păcătos, urât mirositor, toxic. Ochiul rămăsese setat pe uitare și ignoranță și nepăsare și neconștiința aceea distructivă. În această înclieiere a boxei cu mine, a boxei în mine, dopul de plută se micșora vizibil, ca un ceas mai puțin rotund, aproape îi auzeam glasul acela șuierător interior: tic-tac.

Aerul suprapus apei nemăsurate șuiera periculos. În celula mea pătrunse printre cârpe înnămolite în organe și ajunse la partea opusă interiorului. Printr-o schimbare miraculoasă ajunsesem la binoclul senzorial al vederii exterioare. Acolo era curat și proaspăt, de neînțeles cum un sistem exterior imunitar poate să lupte atât de aprig putreziciunii interioare. Și pe fiecare bucățică a corpului meu era un răsărit și o mare, și o insulă și un soare care se aruncă sinucigaș, dar nemuritor în orizont, și câteva chipuri și câteva

mâini, și câteva atingeri, și câteva priviri și toate adunate: câteva „toturi”, erau acolo toate, toate câte respirasem, văzusem, simțisem, toate câte mirosisem, auzisem; cântece cu versuri și fără versuri, viață cu și fără rimă, poezii cu și fără viață și mai eram și eu la începutul unora și la finalul altora. Dar fiecare petic de piele care acoperea acel corp părăsit de mine într-o cameră de baie, cu murdăria încătușând încheieturile palpitânde unde se încarcerase viața; și robinetul deschis să spele, să dizolve un sânge murdar alergase până atunci inutil ca un combustibil pentru o mașinărie ostenită.

Fiecare petic mă avea și mă aparținea pe mine. Mi-am spălat cărpele ce deveniseră una cu mine cu sodă, mi-am lipit bucățile de suflet, am împins dopul spre mare, iar eu am fugit într-una dintre camerele rare, goale și curate. Era o cameră cu propriul soare, cu propria mare, cu propria plajă și nisip și port și insulă, o cameră cu ferestre, o fereastră, o cameră fără uși, o cameră ca o viață.

2. Metamorfoză în doi

„Îți ating gura, cu un deget ating colțul gurii tale, îi urmăresc conturul ca și cum aş desena-o cu mâna mea, ca și cum pentru prima oară gura ți s-ar întredeschide, și mi-e de-ajuns să închid ochii pentru a șterge totul și a o lua de la capăt.” (Julio Cortazar)

Închisă ermetic în camera ivorie de unde mă puteam privi oricum și de oriunde – pe mine, izolată de tot ce fusesem odată, acum mă simțeam apărută de criminalul din mine și vedeam povestea asta care ieșise din mine și se făcuse străină de mine în spuma neagră a mării. Ea mă răpise realității acum mult timp și trăise acolo, parazit în mine, distrugând tot...

Stăteau trântiți pe un petic de iarbă sau pe un petic de cer sau cel puțin așa se simțeau: trântiți între cer și pământ. Vroiau să-și țină răsuflarea, să o izoleze într-o eprubetă, ca pe un virus mortal, care administrat în doze mici îi făcea să halucineze fericirea. O răsuflare în minus la schimb cu o fericire în plus, era răsuflarea lor, a lui și a ei, au născut-o în pânțele gurii lor, au clătit-o în zvâcniri instantanee ale obrazilor osteniți de sorbirile simultane ale respirației. Să trăiești sau să simți când ți se scurge sângele prin/din obraji, când limba ți se face un dinte prin care șuieră dureros sărutul, se zbenguie ca un prunc care nu vrea afară fiindcă interiorul mamei e lumea posibilă – unică – ce poate să-i fie și interior, și exterior. Moartea asta instantanee e frumoasă.

Se golesc unul pe altul și au să rămână două cadavre zămislite din sărut, ținându-se de mână, acum, fără teama că s-ar putea pierde unul de altul

vreodată și privesc în sus cu ochii stafidiți de soare. Și doi nori negri de furie că s-a irosit fericirea acolo jos între smoală și mucegai, între ură și fericiri mărunte, se pătrund unul pe altul violent și cern furtună asupra lor. O vijelie în spirală, frumos mirositoare, care se fixează urăcios, păcătos în inima spațiului dintre ea și el. Și mâinile cărnoase și lipite prin răsuflare se ridicară plutind, jucau atingerea, însă ele respirau împreună, cutele palmelor se împiedicau una de alta ca niște cuvinte păcătoase aruncate ordonat în fereastra care stochează lumea pentru a o pierde, încercau să refacă un puzzle al respirații LOR, prin atingere, însă vijelia e un iad, îi face păcătoși pe cei fericiți și fură prin devorare o lume, un fruct pârguit în care i-a ascuns sărutul LOR. Se sparge ca o portocală de sticlă, se scurg prin cioburi, care îi zgârie până îi smulge unul de altul. Vijelia e un criminal perfect, care taie venele totului jucând o sinucidere a LOR. Au vrut să moară, fiindcă vroiau să-și confirme statutul de oameni mici, fiindcă acolo, tremurând unul în altul, au simțit nevoia eternității pentru a epuiza lucrurile uimitoare pe care aveau să și le spună.

Dar cine spunea că ea și el au câștigat prin fericire înțelepciunea? Nesăbuița LOR fermecătoare e în fiecare por, e în atingerea degetelor care mimează separarea și nu au văzut... n-au văzut... că s-au separat, vântul ăla parfumat, halucinant i-a golit. E un gol mare, înnebunitor și e între ei, nu mai e golul lor. Acum ea se goleşte când e atât de aproape de el, și iarba e nisip, și spațiul dintre cer și pământ e gol, nu mai vor, nu mai sunt capabili să-l umple, nu mai plutesc, au pierdut combustibilul, s-au pierdut înăuntru căutându-se, și acum deschid ochii și e întuneric, îi închid și e tot întuneric. Nu mai e nicio diferență între deschidere și închidere, între interior și exterior. Lumea se face mică și suferă de pierzanie, e sentimentul acut al NIMICULUI și TOTUL din ei e în moarte clinică; niște respirații amețite și niște fantome pline sunt măști de oxigen și aparate întreținătoare de amintiri. Totul e o amintire, iar ei nu au existat niciodată. Și lumea se face mică, ca o cameră rotundă care-și strânge diametrul spre miez și-și unește pereții pentru a reface/imita totul.

Se trezesc de mână, buimaci, cu nisipul prin păr și au o senzație de disconfort, se privesc și ea ar vrea să nu-l cunoască, ar prefera să fi visat cu un necunoscut decât să ghicească în privirea lui blândă cât de însemnată a făcut-o el, dar ea nu mai simte. Se ridică și își scutură nisipul de pe tălpi și pleacă urând somn ușor unui... cunoscut.

ANDREEA-GABRIELA CARP

Elevă, Bacău

Alabala

„O fetișcană de șaptesprezece ani, rumenă la față, își mai dădea cu roșu.“ (Polidori)

Bună... Acesta este începutul perfect pentru a începe conversația cu Jurny (el este amicul meu, confesorul meu și capătă viață prin secretele pe care le cunoaște din viața mea personală – jurnalul meu), este poate un început plăcut atunci când faci cunoștință cu o persoană nouă sau poate un început deschis către speranța reluării unei vechi relații... Sau mai realist: este o formă de salut, uzitată de toată lumea. Și aceasta este și forma mea de a te saluta și de a începe un nou joc, Alabala.

Regulile jocului? Sunt simple: să scriu seara ceea ce mi se întâmplă în fiecare zi, să povestesc cum evoluează anumite lucruri din viața mea, poate să scriu despre analiza pe care o fac asupra unor persoane apropiate mie... să scriu despre mine și despre ei. Iar același lucru ar trebui să îl facă și el, pentru că jocul nu poate fi jucat de o singură persoană, ci în minim doi indivizi. Și oare cine va câștiga? Oare are un termen acest joc? E contracronometru? Acest lucru am uitat să-l stabilesc la telefon, când am vorbit cu el, și nici nu îl voi mai suna ca să îl întreb. Va hotărî, poate destinul... Știu că sună atât de romanțat și de comun, un cuvânt atât de ciudat și care nu are legătură cu realitatea, mai bine zis un cuvânt care nu rezolvă problemele noastre din viața cotidiană, ci doar ne dă o speranță că mai există o cale de a le rezolva (acest lucru este valabil doar pentru cei care cred în destin). De fapt, încep acest joc chiar acum sau l-am început de mult? Și acum îl continui? Sau îmi doresc să îl continui, dar nu am un partener?

Azi, 12 septembrie 2008

„Așa... Și azi am început acest joc cu Ștefan. Adevărul e că ideea mi-a venit din simplul fapt că nu înțelegeam nimic din ce îmi spunea, iar el

probabil nu mă înțelegea pe mine. Și m-am gândit să începem acest joc acum, cât este plecat la căsuța aceea unde îi ajută pe ai lui la construire, și poate în acest fel măcar știm că facem amândoi același lucru, pe scurt: că avem o activitate comună.

Ce-am făcut azi? Am fost la repetiții la teatru [...] și ne-am jucat prima dată cu Mișcarea Browniană, la care toți ne împrăștiam în toată camera. La început, regula era să păstrezi distanța între tine și ceilalți membri de aproximativ 1 m și să te miști în neștire, după care, a trebuit să facem acest lucru cu ochii închiși și să nu ne atingem între noi, ceea ce era cam dificil, deci trebuia să înveți să simți prezența celui de lângă tine. Cică acest joc te ajută să te miști pe scenă în timp ce îți «joci» personajul. Sincer, pe mine, de fiecare dată când jucam acest joc, mă făcea să mă simt liberă de toate problemele și de toate gândurile negative, mă ajuta să mă calmez, să mă bucur de acel moment din plin și chiar mă bucuram. Nu îmi mai păsa că acasă mă așteptau vreo două cărți de citit la română sau de făcut nu știu câte exerciții la engleză. Doar trăiam acolo, atunci. Am mai jucat și Mașina de scris, în care Cristi rostea o propoziție, de exemplu «N-am vrut să fiu volumul ideal cu sute de ediții repetate, volumul voluptăților mărunte, cu titlu gras», apoi ne adunam toți într-un cerc și se spunea alfabetul și la fiecare dintre noi ne cădea mai multe litere în ordinea corespunzătoare, pe care apoi trebuia să le batem pe podea când începea jocul. Și anume: eu dacă aveam literele a, e, i, m, trebuia să bat în podea litera care urma din cuvântul din propoziția dată de Cristi. La fel făceau și ceilalți, iar pauza care se făcea între cuvinte era bătaia tuturor în podea. Acest joc ne ajuta să ne formăm ca echipă și să ne concentrăm atenția asupra a ceea ce are fiecare de făcut. Am mai jucat și alte jocuri foarte interesante, care ne ajută mult și în viața de zi cu zi, nu numai pe scena unui teatru. Acest lucru a fost cel mai important eveniment de pe ziua de azi.”

Azi, 14 septembrie 2008

„Ce mai faci, Alabala? Eu ascult muzică: *Casimir pulasky day* (e o piesa rusească. Habar n-am ce înseamnă, dar e fainuța. Îmi place). Aș vrea să văd un film, dar nu am cu cine... Acum îmi lipsește el... Îmi lipsesc acele momente în care venea la mine să vedem filme. Îmi lipsește ciocolata *Milka* și pufuleții fără lapte de patruzeci de bani de la *Plus*, îmi lipsește îmbrățișarea lui pe care acum mi-e greu să mi-o amintesc... De fapt, nu vreau să mai trăiesc în trecut! Vreau să îl dau deoparte, nu vreau să îmi mai amintesc de acele clipe care pentru mine au fost minunate, iar pentru el nu au însemnat nimic. [...] Ei bine, dar acum de ce nu te bucuri de momentul pe care îl trăiești? De ce îl vrei pe acela din trecut, pe care deja l-ai trăit? Ce

farmec mai are? Acesta pe care îl trăiești acum e nou, e ceva ce nu ai mai trăit, e secunda 59 din minutul 24 al orei 22! E ziua 14! Și luna septembrie!

Atunci ce zi era? Nu mai știi... Atunci de ce erai nemulțumită? Aaa... da... te frământa faptul că nu aveai bani să îți cumperi încă o ciocolată și te gândea la ai tăi, care, săracii, muncesc din greu [...]. Erau oare acestea motive ca să nu te bucuri de acel moment? Erau oare acestea motive suficiente ca să nu râzi cu toți dinții și să îți de bucurie pe stadion, în plină ploaie și să alergi alături de el? Acum care sunt motivele de nemulțumire? Că nu îl mai ai lângă tine ca să vezi un film? Că ciocolata e lângă pat și nu ai cu cine să o împarți? Ai tăi unde sunt? Poate că ei vor dori să o împartă cu tine și poate că mama ta își va dori să te îmbrățișeze... Poate nu îți va mai șopti «te iub, bebe mic și dulce» la fel ca el, dar poate că îți va spune «te iubesc, fetița mea... și să știi că sunt mândră de tine». Sunt sigură că ai nevoie de aceste cuvinte, dar nu ai puterea să te duci și să o strângi în brațe.

Azi a fost ultima mea zi de vacanță. Am stat în casă și m-am gândit la ce se va putea întâmpla între mine și Ștefan și m-am hotărât să îi dau o șansă. Ascult Coldplay, melodia *Trouble* și mă cam plictisește. Am aprins o lumânare parfumată. E cu aromă de mosc și e foarte puternic mirosul. Stai să mă duc să sting becul. S-a întunecat afară și mă simt mai bine acum după ploaie și când e întuneric afară să stau și să mă gândesc în liniște, respirând parfumul plăcut de mosc și simțind ritmul piesei (acum ascult ATB, *Dooley's World*) care mă trimite pe planeta marțienilor ciudați și zuzulici, care chițăie ca niște șoareci îndrăgostiți și care mă întâmpină în miez de noapte la ieșirea din naveta de ciocolată, care a aterizat fără benzină. E un spațiu rotund și alb, e semi-obscură atmosfera, e ca pe Terra când apune soarele și e muzică aici, ca de petrecere regală, cu vals și bucurie multă. Văd doi marțieni în roșu și verde, care se țin de mână emoționați și cu multe gânduri în minte care nu îi lasă să se bucure de dansul lor... Și acolo, niște marțieni de pe Rataouaa mi-l prezintă pe Zuzolenig, un marțian cu ochelari de damă și îmbrăcat în verde și cu mult păr roșu pe brațe și pe cap, care mă întreabă simplu: «Zuzoleniga, vrei să dansezi și tu?» Și atunci, parcă speriată de sunetul alarmei mesajului de la telefon, mă trezesc la realitatea întunecată și cu-n puternic miros de mosc... Era Ștefan, cu mesajul lui de noapte bună.”

Azi, 15 septembrie 2008

„Și a trecut și prima zi de școală! Super fain! Multe noutăți! [...] Același loc: banca a doua din mijloc, în partea stângă. Numai că Iza nu mai stă în spatele meu, acum stă în fața mea. Cu Ștefan... Mhmm... În prima zi de școală am mers împreună și după ore, am mers la teatru. La teatru nu mi-a

plăcut deloc, deoarece Cristi mi se pare mai ingrat ca niciodată. Numai actor nu se mai numește el! Cred că o să renunț să mă mai duc la «aceste minunate cursuri ale lui». După teatru, m-a așteptat Ștefan la intrarea actorilor și am mers împreună la Palatul Copiilor, [...] apoi m-am plimbat cu Ștefan și am făcut poze foarte frumoase. Eram îmbrăcată în negru și roșu: aveam pantaloni negri și un pardesiu negru scurt, o eșarfă roșie și cercei roșii, la fel ca umbrela și geanta. Părul mi-l împletise mama și mi l-a prins cu niște clame; eram dată cu fard verde (culoarea ochilor mei), iar buzele bineînțele erau roșii. Câteva poze le-am pus pe hi5. Promit că am să imprim unele poze și am să le atașez la paginile acestui joculeț. Seara am mai vorbit cu Ștefan la telefon.

Am mers dimineață cu Ștefan la școală și am încercat un joc nou: BILEȚELUL. Și ieri ne-am dat amândoi câte un bilețel, în care fiecare a scris ce a dorit, în funcție de starea de spirit sau de ceea ce îi place. El: «Încep o nouă zi, gândindu-mă la ea.» Eu: «Vai! De ce aceste lucruri și nu altele!» (Beaumarchais) Apoi, am fost la școală și am stat în bancă. [...]

M-a sunat Andrei ca să mă întrebe dacă mai vreau să fac cursuri de dans cu el și mi-a zis că preferabil pentru noi ar fi să mergem la *Autentic*, pentru că suntem începători. L-am întrebat dacă s-a interesat și de preț și mi-a zis că i-ar plăcea să mergem împreună să aflăm toate aceste detalii legate de preț, de instructorul care ne va pregăti și de program. [...] Seara am vorbit din nou cu Ștefan.”

Azi, 19 septembrie 2008

„Miroase prea tare a mosc și am stins lumânarea parfumată. Deși a trecut atât de mult timp de când ne-am despărțit, încă mă gândesc la Andrei. Nu pot să fiu ceva mai mult decât o simplă amică pentru Ștefan, pentru că nu mă atrage deloc. Parcă e mort. Nu-mi place nimic la el. Și nu mă refer la fizic, ci la comportament. A început prost de prima dată când l-am văzut, pentru că nu s-a uitat în ochii mei, iar eu am interpretat acest lucru ca pe un semn de slăbiciune, lucru care mie nu-mi place la o persoană și de atunci am zis că nu o să meargă relația (acest lucru în caz că începea ceva). Acesta este adevărul și crede-mă că încerc să găsesc lucruri care să îmi placă, dar nu e nimic. Și nu vreau să îl rănesc apoi, dându-i speranțe false. Nici nu știu ce să fac, pentru că relația începuse să «prindă aripă», cum se zice... Și nu pot să fiu atât de crudă și să îi zic că nu îmi place de el și că de fapt gândul meu e tot la Andrei...”

Am șters poza de pe hi5 cu Ștefan. Am luat o decizie: nu voi fi cu el ceva mai mult decât simpli amici. Îmi pare rău, dar e mai bine așa pentru amândoi. Iar cu Andrei... [...]

Ieri a fost cea mai frumoasă zi și cea mai liniștitoare, m-a făcut să mă simt atât de bine și în largul meu, mi-a trezit sentimentul de siguranță și fericire nudă. Am vorbit cu Andrei să ne înscriem la dansuri de societate și ieri ne-am întâlnit la cinci [...] apoi am mers în *Cancicov*, unde joacă moșuleții table și șah și am stat acolo pe o masă de ciment (care era foarte rece și, pe deasupra, mai era și un frig afară, iar vântul bătea destul de puternic) și acolo ne-am dat cadourile. Amândoi am venit cu un cadou (eu îi promisesem că îi voi aduce ceva, dar din partea lui chiar a fost o surpriză, pentru că nu mă așteptam să vină atunci cu ceva special pentru mine). El mi-a dăruit scoicile pe care mi le-a cumpărat de la mare, în vară, când a fost la concertul ATB [...]. Apoi, mi-a arătat notițele lui pe care le-a luat pe agendă, despre Facultatea de Drept (pe care vreau să o urmez peste doi ani, când termin liceul). M-a surprins plăcut cu toate acestea, pentru că de când am reînceput să vorbim (din iulie, 15) eu eram cea care venea cu surprizele (ca în ziua cu balonașele și desenele de pe asfalt, cu merele pădurețe și șotronul, ca acel papirus colorat cu fetița în roșu și băiatul în verde, desenați la poli opuși pe care am scris o poezie pentru el; ca acea zi în care l-am așteptat în fața gării, când s-a întors de la Iași). Și mi-a povestit cum a venit la el la clasă o avocată care a studiat la Iași și cum a întrebato tot ce era legat de această facultate ca să-mi spună mie. [...] Apoi, cum eram prea înghețați și tremurânzi, am mers la *Ania* și am băut câte un ceai. Acolo am vorbit mult despre toți și toate: școală, noi, Alexandra [...], Ștefan, părinți (curios: amândoi o să fim săptămâna viitoare singuri acasă). Acolo ne-am mai întâlnit și cu un cuplu pe care îl știam amândoi, însă i-am cunoscut în circumstanțe diferite pe cei doi – când eram certați. El nu știu de unde, eu de la repetiții de la teatru: veniseră de vreo două ori ca să vadă cum joacă echipa. După ce am vorbit vreo două ore, am mers la *Autentic* să ne interesăm de înscrieri la cursurile de dans, unde am vorbit cu o tanti care ne-a dat un număr de telefon, iar Andrei a sunat, a vorbit cu instructorul, care i-a zis să venim marți la 8 jumătate ca să vorbim «mai pe larg».

Apoi am luat înghețată și am mâncat-o pe frigul acela pe o bancă și cică ne uitam la televizor (era un ecran lcd acolo, pe care erau afișate diferite știri și anunțuri publicitare). M-a condus până la *Tic-Tac*, după ce a trebuit să îl conving că mi-e frică să mă duc singură acasă, că e periculos (era foarte târziu, trecut de 11 și era chiar nepoliticos din partea lui dacă mă lăsa singură). [...]

Iar în drumul nostru spre *Tic-Tac* mi-a povestit de o coincidență care li s-a întâmplat celor doi cu care ne-am întâlnit în *Ania*, și anume: intraseră într-un magazin de bijuterii și se uitau la niște verighete din curiozitate și le-au plăcut foarte tare un model de acolo, iar la ieșirea din magazin au găsit exact același model de verighetă pe jos, pierdut. Andrei a zis atunci că lor

chiar le este dat să fie împreună... Cum mergeam noi pe drumul care duce spre *Tic-Tac*, pe strada de lângă Stadionul Municipal am găsit două iconițe cu Fecioara Maria lăsate pe jos, din lemn, de la o brățară bisericească. Una i-am dat-o lui, iar una am păstrat-o eu. Coincidență.

Azi, în pauză i-am dat și frunza pe care a vrut-o din Predeal și pe care i-am promis că am să i-o aduc, deși era cam uscată, i-am dat-o așa.”

Azi, 22 septembrie 2008

„Am vorbit cu Andrei; m-a sunat la 11 și am vorbit până la 1, deși nici acum nu pot să-mi dau seama ce pot să vorbesc atât de mult cu acest băiat. Apoi, spre seară iar m-a sunat și am vorbit. M-a invitat să zburăm cu zmeul, pe care mi l-a făcut cadou în martie, la împlinirea a șapte luni de când ne știam și la despărțirea noastră, zmeu care rămăsese la el. Am refuzat, pe motiv că aveam de învățat la istorie.

Am ieșit cu Ștefan și i-am zis că nu putem fi mai mult decât simpli amici și i-am zis de Andrei. A înțeles. Mi-a părut un pic rău că am luat decizia aceasta, dar nu mergea relația, oricât aș fi încercat. Și nu e din cauza că mai țin la Andrei, ci din cauză că nu mă simt în largul meu alături de el, pentru că eu sunt cea care vine mereu cu ideile de noi jocuri, de distracție, de petrecere a timpului, el doar execută «ordinele» mele, lucru care îmi demonstrează incapacitatea lui de a crea ceva ingenios, de a se detașa puțin de contingent și de ceea ce ține de material, de a se bucura și de altceva în afară de școală și familie, de a trăi ceva nou, inedit!

Și azi închei cu Alabala...

20.09.08: «Nu înceta niciodată să crezi în tine.»

19.09.08: «Prețuiește fiecare clipă...»

21.09.08: «Când ești trist, adu-ți aminte de clipele în care zâmbeai...»
(Ștefan Lupașcu)

Am vorbit cu Andrei iar vreo două ore la telefon! E nebun! Suntem doi nebuni! Mâine începem lecțiile de dans împreună! Abia aștept! Știu, sunt nebună... În fine... I-am trimis sms lui Ștefan: «Somn ușor și pup dulce! Succes la școală și baftă la note! Vise plăcute și odihnitoare!» Ciudat e că deja am primit răspuns la sms, dar probabil e telepatie (pentru că obișnuiam amândoi să ne trimitem sms la 10-11 seara). Titzzy: «Cel mai bun ajutor și cel mai mare sprijin trebuie să și-l găsească fiecare în sine însuși! Îți urez o noapte cât mai liniștitoare și o zi frumoasă mâine la școală!» Draguț sms.

Mey... Eu zic că am încheiat jocul Alabala. Probabil voi continua să vorbesc cu Ștefan, însă nu cred că va dura mult «această continuare», dar vom vedea. Poate îți voi mai scrie când se va termina complet, definitiv.

Deci... PA! Pa, Alabala! Mi-a plăcut la nebunie jocul, a fost o experiență nouă și m-am simțit minu... 22:00! STOP!

Andreea,

13.09.08-22.09.08”

Dacă aș avea timpul necesar să scriu zilnic tot ce mă frământa, tot ce simt, momentele fericite, lucrurile care mi se întâmplă într-o zi ciudată, ar fi minunat... Sau dacă aș putea înregistra toate momentele din viața mea, poate totul ar fi mai ușor... Azi îmi treceau multe prin minte și îmi doream să scriu... Dar nu aveam cum... Mi-am petrecut ieri ziua cu Andrei și am stat cu el până azi la 1 jumătate după-amiaza... Nu am fost la școală de trei zile (sunt răcită...). Și am fost singură 5 zile acasă, fără ai mei... Și Andrei la fel. Am fost la cursurile de dans cu el (ne-am înscris săptămâna aceasta, acum 3 zile). Amândoi eram pe aceeași undă ieri la dansuri: niciunul dintre noi nu se putea concentra să danseze. Fain. Apoi ne-am plimbat de la zece și jumătate seara prin oraș, am fost și în *Divertis* și ne-am dat în leagănul în care ne dăm de obicei... Am vorbit multe până pe la 12 jumătate. [...]

Pe la 5 dimineața am mers spre casa lui și acolo am stat sub patul lui Alex și am băut ceai. A fost foarte fain sub pat să adormim și să bem ceai pe întuneric, având ca singură sursă de lumină lanterna. Foarte fain. Mi-a plăcut mult, pentru că a fost un lucru pe care nu l-am mai făcut niciodată...Nu știu cum de atunci când sunt cu Andrei râd atât de mult și nu mă pot opri. Și sunt altfel. Zuzu! Cel mai tare m-a făcut să râd când a venit dimineața și se plimba prin casă cu bastonul ca să îl văd și eu. Doamne, ce nebun e și el! Am stat în baie vreo oră în care m-am spălat și m-am aranjat, timp în care el a pregătit micul dejun. A făcut omletă cu roșii și cârnăciori. Ceea ce mi-a plăcut la nebunie e că amândoi eram faliți (fără bani, fără mâncare). Tare! M-am bucurat super mult, pentru că mă simțeam EU, adică era la fel ca mine și nu mă mai simțeam mai prejos decât el, pentru că el are mai mulți bani.

Știi ce mi-a plăcut foarte mult? Că mi-a zis că-i plac pistruii mei. A zis: „Îmi plac la nebunie pistruii tăi“.

„În fiecare clipă, viața obișnuită poate reintra în drepturile ei fie printr-un șoc din afară, care strică jocul, fie printr-o încălcare a regulilor, fie din interior, printr-o discontinuitate a conștiinței ludice, printr-o deziluzie, printr-o trezire la realitate.” (Johan Huizinga)

ANNA-MARIA CERNAT

Elevă, Hunedoara

Joc la limita literaturii experimentale a anilor '30, interesant prin senzația de autenticitate – în ciuda unei construcții relativ elaborate

Gabriel Mardare

Anna-Maria Cernat scrie o proză haotică, dezorganizată, cu un fir incoerent, sincopat, în salturi, în funcție de pulsațiile sufletești ale poetei-prozator, dar un text în care cuvântul reușește să vibreze. Un text în care „vorbele s-au pierdut în dimensiunea unei cărți aflate, deocamdată, sub duș”. Autoarea are o puternică forță de sugestie, naște imagini, combină tropi într-un stil dulce, seducător. E o scriere „în ritmul pașilor”, uneori fugărită, alteori cuminte și legănată, dar foarte luminoasă. Proza unui suflet care crește.

Edward Avram

Semne

trăim. într-o formă sau alta, trăim, iar ea, într-adevăr, trăia cum puțini știu să trăiască. trăia într-o bulă de săpun colorată, subțire ca un fir de păianjen încă prea mic să își țeară pânza. și totuși, acea bulă avea puterea a 10 ziduri din beton armat. de unde avea această putere? era vrăjită? da' de unde! crezi încă în magie? bula își lua puterea din ... TINE, VOI, CEILALȚI, cine ați fi voi.

ceilalți se uitau urât la bulă și o ocoleau ca pe o capcană. dar ce minunată capcană era! izolată fonic, ea simțea lumea privind-o. nu o vedea mișcându-se, era doar o fotografie care își trăda originea de lume schimbându-și culorile, devenind blurry, sepia, alb-neagră, apoi avea un film effect puternic sau devenea antică dintr-o dată, cu pete mici de ketchup pe margini. din când în când, devenea mai roșiatică de parcă cineva și-ar fi scăpat oja de unghii roșu-turbat pe măsuta de sticlă. atunci când lumea devenea urâtă, ca o zi de luni, fotografia își colora în cele mai mici detalii, cele mai mici obiecte devenind o carte oribil de deschisă în fața unui critic prea apreciat. când lumea era frumoasă devenea verzuie: color balance, click și tragi un pic cursorul spre mai mult verde.

și, când lumea era nervoasă, când lumea trepida și o îmbulzea, călca pe marginile bulei, când lumea o ura, bula își schimba forma. se mula ca o bluză de mărime universală, dar ea era defectă și curând se rupea. nu era făcută din material rezistent lumii, ea era rezistentă doar sieși. dar iubea lumea! o iubea cu fiecare dintre culorile ei, cu fiecare cută a vântului care devenea liniuță pe suprafața rotundă.

word-ul îmi tot modifică literele mici după punct, le scrie cu majusculă. de parcă i-am cerut eu lui să îmi corecteze! gramatically incorrect... da, da bine! eu scriu în gramatica mea de elev care a sărit peste FB-urile de la dictare. unde rămăsesem... vorbeam despre lume și bulă.

probabil credeți că lumea și bula sunt despărțite, că sunt 2 lucruri diferite: bula se uită la lume, iar lumea a uitat să se mai uite la bulă. cam așa este, în afară de faptul că lumea includea și bula sau, mai degrabă, bula uitându-se la lume, o lua înăuntrul ei.

știți senzația aceea de prea mult parfum și prea puțin aer? aceeași senzație o avea Myia când pășea pe coridorul suprapopulat, supracolorat, suprazgomotos al liceului. ca în orice dimineață de marți, se trezea obosită, ochii o usturau din ce în ce mai tare în lumina plată a neonului, iar apa rece devenea călăie în contact cu fața ei. fără să fie în stare să se trezească, automatismele cultivate în 11 ani de școală funcționau. înainte să se îmbrace pornea winampul, punea pe repeat o melodie, deschidea dulapul și se strâmba la haine. prea scurt, prea roșu, prea verde, prea lung, prea gros, prea

subțire, nu îmi mai place – câte lucruri spunea o strâmbătură. după aceea închidea winampul, calculatorul, își lua caietul universal și unicul pix și, cu cheile în mână, se apropia de ușă.

se întâlnea cu prietena ei cea mai bună, uitasem să precizez, ciudățica avea mulți *amici* și chiar câțiva prieteni. ea nu avea nicio scuză valabilă pentru bula pe care și-a creat-o. aceeași expresie pe 2 fețe. o cioară și un porumbel. care era cioara și care era porumbelul? pe drumul de 17 minute cronometrate pe muchie în ritmul pașilor lor, în afară de melodia pe care fiecare dintre ele o asculta la căști, numai vocile speriate ale celor care aveau teză / lucrare sau cele amuzate de chiulul de la prima oră se auzeau.

ajunsă la școală, urcă la etaj, se îndreaptă spre clasă, zice 'neata, se duce în ultima bancă de pe rândul de la geam, scoate caietul, pixul și așteaptă să vină ora 2, când mecanismul ceda. până atunci pauze, hihhi-hahaha, ce mai faci, hai la un suc, sâmbătă e chef, nu mai am țigări, nota 9 în lucrarea de la mate, vin diplomele de la olimpiade; da, vin vineri cu rolele; mi-am luat o bluză nouă; facem proiectul ăla? etc. nimeni nu își dădea seama că ceea ce văd e un mecanism elaborat iar, de fapt, ea dormea. numai prietena ei cea mai bună se uita la ea și zâmbea: „câte lucruri poți face-n somn, fetiço”.

dar vine și ora 2. sună clopoțelul, se scutură ca după un vis urât sau poate doar de frig și așteaptă. era ora ei preferată. nu scotea un sunet pe parcursul orei sau dacă era obligată să vorbească, zicea numai banalități. ca atunci când ești forțat să faci ceea ce știi tu mai bine și refuzi. bula se extindea, lăsând pentru prima oară să pătrundă ceva străin. o vorbă o proiecta cu 10 înainte, ca un șahist care gândea nu primele mutări, ci întreg jocul. și jocul începea. un joc fără mutări sau zgomote care să îl trădeze, era mișcarea fină a bulei, insesizabilă pentru ochiul liber. ca să nu înțelegeți greșit, eu numesc ochiul liber ceea ce captează doar exteriorul, acel subțire strat de praf vizibil și lizibil ca un text scris în times new roman, negru pe alb, într-un word.

prietena ei o privea cum, deși aparent absentă, era mai aproape de adevăr decât oricine din acea clasă. același zâmbet strălucitor: „te-ai trezit. era și timpul”.

50 de minute de stare de veghe, încă o oră, echivalentul timpului petrecut singură cu prietena ei cea mai bună, iar apoi întâlnirea cu jurnalul ei care ține vreo 30 de minute suficiente să scrie intriga unui roman de PREMIU NOBEL... 2 ore și 20 de minute din 24 de ore în realitate. ei, și ce dacă pentru ea bula era mai reală decât tine? poate și pentru mine ceea ce scriu e mai real decât radical din pi.

acum urmează acțiunea pe care ai așteptat-o atât. știi ce se întâmplă când două bule se întâlnesc? se sparg. sau se lipesc și apoi se sparg împreună. asta a fost toată acțiunea. te-am tras pe sfoară.

și bula ei-ei-ei-ei-ei-ei-ei-me... s-a spart. ecou prost. un poc cu bass și asta a fost tot. dacă s-a spart singură sau nu, asta depinde dacă crezi în basme sau nu. depinde în ceea ce crezi tu că e mai real.

poc!

?

- Și frunzele au o sănătate minusculă...
- Dă-mi o țigară.
- Și fă și fața de a 11-a țigară.
- E bună?
- Ce?
- Fața!
- Nu. Ai rămas cu 3 țigări în urmă.
- Dar acum?
- Nu.
- Nu-mi iese.
- Pe mess vroiai să îmi povestești ceva...
- După ce îmi iese fața de-a 11-a țigară. Așteaptă.
- Bine.
- Continuă cu frunzele că îmi place cum sună.
- Frunzele au o sănătate minusculă...

Și vorbele s-au pierdut în dimensiunea unei cărți aflate, deocamdată, sub duș.

Am să povestesc cum știu eu mai bine. Am să povestesc despre alții. Am uitat să mă prezint: sunt un hacker sau narator omniscient, spuneți-mi cum vreți. Sunt alcătuit din cuvinte și semne de punctuație, sunt un Dumnezeu cu valori umane și nu îmi aduc aminte de mine, doar de alții. Am să fiu un povestitor în singurul fel în care știu. Am să mă prefac.

Revenind la funcția de hacker pe care mi-o înșusesc. Cu 30 de minute înainte de dialog:

ea1: 6, mama în spate.

ea2: în 30 de minute, da?

ea1: mergem la letiția?

ea2: da... nu știu dak vn și brighi

ea1: o conving eu.

ea2: bine. ne vedem

ea1: trebuie să îți povestesc ceva. pa

ea2: bn. ceau.

Prietene de o viață scurtă de câteva luni, în buncărul secret, un pachet de Kent 8, o sticlă de 2 l de apă plată, un pachet de gumă picantă, bricheta, telefoanele închise pe măsuța improvizată, ghiozdanul universal. Ora 23.24, marți, 2008, mai, 12. Cronotopul inimitabil, singurul mod în care se mai poate povesti azi.

Și ea se oprește, nu că ar fi epuizat subiectul frunzelor cu sănătate minusculă, ci pentru că:

- Ai făcut fața de a 11-a țigară.
- Sunt la a 8-a.
- Cu 3 țigări înainte.
- Din 3 în 3 țigări. Numărul magic. Patetic și banal.
- Ce vroiai să-mi povestești?
- Am învățat binomul lui Newton citind *Mitologii subiective*. Paler.
- Fumul tău a nimerit fix în ochiul meu.
- Scuzeee!
- Și ce vroiai să îmi povestești?
- Mai stai până la a 5-a. Și mai zi de frunze.
- Vezi frunzele alea de sus? Sunt mai deschise decât cele de jos...

A 5-a țigară, 1 l de apă, 5 mesaje în căsuța vocală, ora 00.00, lucrare la psihologie peste 8 ore, tema la mate pe jumătate făcută. Aveți un *deja-vu*? Cronotopul nu mai e atât de inimitabil într-un moment de sinceritate când uitați că sunteți părinți, adulți sau copii de nota 10 pe linie. În momente de acest gen, Dumnezeu, adică eu pe parcursul câtorva pagini, șoptește: v-am făcut din aceleași ingrediente, snobilor.

Flashback: aceleași persoane, 2010, ceva mai mature, ceva mai oficiale, la o lansare de carte. O scenă ca-n filme în 2 culori, o scenă demnă de a doua, treia, ... *n* vizionare. Genul de scenă care iese din prima dublă, când îți joci propriul rol cu protecția ficțiunii. Știți, atunci când subliniați un rând cu markerul kitschos, o frază pe care, deși o reții instantaneu, simți nevoia să o fixezi în carte? Ei bine, așa erau ele. Prima încadrată-n albastru, a doua în verde. În jur, doar litere neînsemnate.

S-au așezat pe scaune alăturate. Liniște, atât de liniște cât poate fi în timpul unui discurs mai lung de 5 minute. Niciun sunet, nicio privire. Zgomote! Se terminase discursul. Cu aceeași obișnuință:

- Hai la o țigară!
- M-am lăsat.
- Și eu.

- Haide!

Înapoi la ce povesteam, mai corect zis, înapoi la a 5-a țigară. Ați privit vreodată cum se fumează a 5-a țigară? Mai ai 4 țigări de împărțit la 2, mai ai încă timp să povestești cuiva, oricui. E speranța din nicotină, cea care nu știe de egoism, nici măcar de poveste. Cum să știe? Doar e numai o țigară. A 5-a. Și fumul ei e ciudat. Mai închis la culoare, cu mai mult suflet așezat strategic în el. E atunci când ai o bomboană de vișine și ascuți cum un copil se ceartă cu lumea. Și pune lumea toată la colțul cel mai întunecat din pivniță, o pune pentru că a făcut cel mai mare păcat: nu a fost cum a vrut ea. Și o certă și dup-ai-a râde: era melodia ei preferată la televizor. Cei mai mari povestitori nu sunt adulții, cei mai mari povestitori sunt copiii. Ei numesc adevărul fără „r”, îl spun grăbit, îl spun așa cum este. „Adevălu” e ceea ce simți la a 5-a țigară, atunci când mai ai încă 4 de împărțit la 2 și destul timp să povestești.

Scoți țigara din pachet, o aprinzi cu bricheta galbenă, te uiți după lună, tragi fumul în piept, îl ții strâns, lași ceva acolo și îl suflă ușor, cerculeț cu cerculeț. Căștile puse lângă tine şușotesc ceva despre vară, pronunțând vară așa cum doar pe 15 iunie pronunțăm. Ritmul și intonația se schimbă odată cu vârsta însă, ca orice dreaptă care unește glasul cu vara, de câteori zicem VARĂĂĂ, zicem cu sufletul vechi care rezistă unor numere considerabile de suflete noi. Sufletul vechi captează și proiectează pe tavanul alb al camerei tale sentimente general valabile. Cum ar fi vara. Și la a 5-a țigară, îți iei inima-n piept și pui sufletul vechi pe măsuta improvizată luându-l drept reportofon și instanță a sentimentului universal valabil. Altfel spus, în titluri de melodii, este ceva de genul here comes the sun dublat de aish tamid în model youth și eternaly green teen spirit. Sau, lăsând englezismele la o parte, un fel de 18 ani în vara asta, cu zmeul și un cântec prost urmat de un epilog cântat în hotelul Cișmigiu.

- Hai să îți povestesc ce am realizat de la a 8-a țigară.

- Zi.

- Noi jucăm în noaptea asta rolul fiecărui personaj. Suntem noi și alții, suntem noi în papucii de casă ai celorlalți, cu căștile în care cântă reggae și, din spate parcă, se aude muzica lui Bach sau oare era System Of A Down? Și bem cafeaua de dimineață, alergăm pe Coasta de Azur, dormim, ne pierdem într-o peșteră, găsim o muză și o pierdem la poker, stăm într-o ploaie torențială și râdem, ne este cald, bem apă cu gust de ceai aromat și fără zahăr. Suntem la un concert al unei trupe necunoscute și cu versurile învățate pe de rost, vorbim chineza cu accent suedez și invers, avem un trandafir și o păpădie, ne uităm la desene și la un film psihologic fără traducere, urmărim o stea căzătoare, avem o stare de cămară și un tic.

Scriem o poezie și ne uităm la un desen realizat în manieră cubistă, nu înțelegem nimic și zâmbim ca zeii. Suntem la un curs de perfecționare în Hawaii. În primul rând facem ce face lumea întreagă și abia după 5 secunde ne stingem țigara, lăsând un cerc negru pe măsuța improvizată.

- Trăim cu 5 secunde și deviați cu 180°?
- Trăim tot și dup-aia trăim puțin și unic. Pentru fiecare 5 secunde de tot trăim 10 secunde de unic. Trăim ponderat, fără excese de totalitate.
- Bine.
- Hai să plecăm. Mâine, aceeași oră?
- Da. Probabil vom fi în tren.
- Trebuie să îi dăm un nume.
- Pa. Marea ne așteaptă.
- Ceau. Și lucrarea de dimineață.
- Și 5 secunde de lume.
- Și mai multe de noi.

Acum e timpul să-mi fac griji. În câte moduri diferite puteam scrie? Am creat o pădure borgesiană sau doar o cotitură după un copac? Dar nu mai am vreme de griji. Acum e vremea să mor și să-mi pregătesc încheierea.

Cu surâsul unui zeu care își ascunde neștiința vă spun că după ultima țigară urmează un nou pachet.

*

!

Țipătul în viață nu se manifestă prin semnul exclamării. Prin punctul pus prea devreme la capătul unei propoziții neterminate. Până la urmă, câte țipete am scos pe parcursul unei foi? Nu le număr. Multe.

.....

deSpre

înainte de romanul – paragraf-imens

a.k.a ce zice scriitoarea cititorilor

am început să citesc mai mult și să scriu mai puțin. despre ce aș putea scrie? despre cum îmi văd obsesiile prinzând viață proprie, despre incapacitatea de a scrie ceva interesant cu acțiune tulburătoare și o oarecare adâncime filozofică sau poate despre constatările mele stupide asupra vieții pe care o trăiesc și o privesc trăind? este o prostie ceea ce am scris. se numește manipulare sentimentală. dau opțiunile și trebuie să ziceți „dar de ce nu ai scrie despre...” orice om întreg și cu ceva personalitate sau măcar ură față de sentimentalism exaltat ar reacționa ceva de genul: „rămâi cu cititul, îți sade mai bine”.

și astfel, eu nu voi scrie nimic, dar îți voi povesti – fă abstracție de foaie și înscrie cititul pe lista chestiilor înăscute – și tu mă vei asculta. cumva ai să te izolezi de melodia pusă pe repeat sau de melodia pe care o auzi în mintea ta, te vei izola și de viața ta, poate chiar de trecutul tău și vei fi atent pe parcursul a minim 3 cuvinte și maxim până la penultima pagină pentru că nimeni nu ține neapărat să afle data în care va... muri. știi, sună profetic, morbid, gothic – clasificările depind de personalitatea ta lingvistică.

dacă ai între 14-20 de ani, stai liniștit/ă, nici eu nu am mai mult, iar dacă ai peste, ei bine, uită că mi-am precizat – relativ – vârsta (fără prejudecăți, cucoană/domnule! – de ce nu există o formulare de gen „cucoană” și pentru genul masculin? feminitatea limbii are și minusurile ei). dar cucoana? sau coane?

îți recomand să citești acest roman – paragraf-imens cu puțin umor – negru sau de care dispui – să nu îl iei la propriu – LITERATURA NU SE IA LA PROPRIU!!! –, în locul tău preferat de citit – oricare ar fi el și nu, nu trebuie neapărat să-mi spui care este acest loc, pentru că am o groază inexplicabilă față de locuri fixe de citit – și sper că la sfârșitul cărții vei avea un sentiment de: ce a vrut să zică?, asta ca să nu mă simt chiar atât de ușor de înțeles.

PARAGRAFUL 1: personajul principal al romanului deSpre se încadrează în tipologia personajelor romanelor-paragraf...

și uneori te apucă o fericire care habar n-ai de unde a răsărit, o fericire din cele mai mici motive – care sunt, de fapt, singurele importante/interesante – ... stai o clipă și fii fericit fără un motiv excepțional, poate sună a carte de genul *12 pași spre fericire*, dar nu e așa! deloc, deloc... pot să-ți spun doar că sunt singurele momente, în afara celor de o tristețe sau dezgust care ajung la o proporție cosmică, în care se scrie literatură. ar trebui să încerci, să-mi spui dacă e adevărat. înapoi la ce ziceam. un asemenea moment trecea prin agitația zilei de 6.06.2009. de ce ziua aceasta? fără niciun motiv – aparent. și cum trecea, am zărit un personaj la fel de important ca mine. să vă povestesc despre el. țineți cont că acel moment tocmai era pe sfârșite, deși îmi păstrasem zâmbetul de *moment de fericire*, asta doar ca să nu îmi cereți o capodoperă. urăsc momentele în care trebuie să fii la înălțime pentru că eu tocmai atunci măsoar la câți metri sub nivelul mării poți ajunge. în mod normal așa începe caracterizarea personajului prea important pentru sănătatea mea mentală însă voi da un tab și asta înseamnă că romanul meu pleacă pentru câteva rânduri.

(tab!) dacă ești genul de om care țipă în concediu, după concediu, la sfârșit de săptămână, în ziua în care schimbă prefixul, de ziua copilului, în dimineața Crăciunului sau în noaptea de Paște, înseamnă că ești un om normal. și asta nu e o laudă. poți fi normal când vrei tu, dar pe parcursul romanului meu îți este interzis.

caracterizarea. Andrei era unul din acei oameni cu afinități pentru cauze pierdute pe apa sâmbetei, care iubesc autorii obscuri și muzicienii la fel de pierduți, suferinzi de sindromul AM O PROBLEMĂ IMPORTANTĂ – problema mea, cu o inimă imensă în care încap toți oamenii și chiar și câțiva extraterestri. la cei 20 și un pic de ani ai lui a citit o bibliotecă jumătate iar drumul până în Japonia îl știa precum CNP-ul (nu pentru că ar fi fost acolo, era doar o fixație. „știi drumul până în Japonia?”). avea obsesia numirii unor locuri, stări, sentimente cu nume proprii sau de obiecte, începea mereu cu concluzia și continua cu explicațiile, avea câteva vise demne de îndeplinit și unele lacune demne de trecut cu vederea. întotdeauna cel care organiza ceva, niciodată cel care cumpăra. avea un fel ciudat de a admira arta: se uita, dădea din cap, mai scăpa câte-un da! doar de el înțeles, pleca, revenea, spunea nu! și dus era. avea un balcon-cămară pentru fiecare sfârșit de criză existențială post-adolescentină și de fiecare dată era altfel: fie un buncăr secret, fie o perină cusută de o mătușă inexistentă care a fost bogată – el credea că toate mătușile sunt bogate și nefericite –, fie bancheta din spatele unei mașini străine pe care nici în realitate nu a văzut-o și pe care spunea că a găsit o fericire, una singură. cu toate acestea, cămara-balcon era cea care se apropia cel mai mult de realitate și deci singura idee pe care a exprimat-o în scris, nefiind în stare să pronunțe eul cu adevăratul său nume. era un ciudat care a inventat caracterul filozofului fericit fără nicio ironie oximoronică. îndrăgostit de orice îi lua mai mult de 10 minute să înțeleagă, Andrei avea un vis cu un nume de cod: V.V.V., abrevierea venea de la viforul văruieste vama, „vidul vinde viața”, viața voalează veridicitatea, veridicitate val vuiet, vuietul vorbește valuri, valurile vor vifor bis bis bisss până l-a îndeplinit, în tăcere, tacticos, cu sânge rece, mai ceva ca o crimă. Logic, nu? – asta era una dintre explicațiile lui pentru mutații (orice), neavând nicio legătură cu mutantul în sens de om cu gene îndoielnice. sau poate că nici explicația mea nu e cea corectă? am avut bunăvoința să termin un capitol iar acum îmi iau binemeritata pauză de citit

Raluca Georgiana , Liceul de Artă "G. Apostu", Bacău

cărți multe și bune, urmate de o – ghici! – nouă pauză în care mă voi lăsa de scris și mă voi reapuca – în aceeași pauză! – de scris.

„întotdeauna, la un restaurant-local-terasă, îți dau tot ceea ce ai nevoie ca să-ți faci un ceai: apă fiartă, un pliculeț de ceai, zahăr și o linguriță. ”

PARAGRAFUL 2: sunt încă în pauză.

am luat în serios afirmația: fie insomnia cioraniană-eliadească cu tine! și aștept o oarecare inspirație. hai să vă povestesc despre ziua de azi. e sâmbătă. dimineată am făcut curățenie, am observat cu stupeoare că vecinul de la etajul 2 a urcat același număr de etaje ca și mine, eu care stau la etajul 3. aș filozofa, dar nu cred că aveți chef să mă ascultați – sunt doar niște etaje, ce Dumnezeu! deși sunt un subiect de filozofat la fel de bun ca oricare. revenind... ador întâlnirile în scară, la același etaj, cu același număr de plase în mână, cu o expresie care spune: „ne-ar trebui un lift chiar dacă avem 4 etaje pentru că există ziua de sâmbătă”. te simți ca într-un ceas elvețian, un german tipic și parcă te liniștești. e prea greu să fim originali tot timpul. nici nu vrem asta. putem spune: mama m-a pus! sau trebuie să fac asta, soția mea este o maniacă cu curățenia! sau depinde de ce aveți sub acoperiș. până și pisica devine vinovată că ați intrat în rândul oamenilor care sâmbăta fac cumpărături. aveam un sentiment de integrare în cosmos de parcă eu aș avea o viață ordonată după principiile sistemului internațional. ca un copil harnic care și-a făcut treaba prin casă am dormit până la ora 18. apoi am ieșit prin oraș, am avut o seară plăcută, am intrat pe mess și aici a început drama! în timp de 2 ore am ajuns să îmi pierd un prieten pentru că nu aveam chef de problemele lui, să descopăr că lumea nu e un ceas elvețian, că mai scui pă și șuruburi care se pare că sunt metafora pentru mine, apoi am râs de mine, am primit o carte care te învață să nu fii îngrijorat și m-am enervat (păi cum? mă consideră o persoană stresată? cu griji? care se enervează repede? ignore!), mi-am făcut planurile și temele pe luni, apoi m-am trezit cu o insomnie de toată frumusețea sub auspiciul căreia scriu acum. *(cuvântul auspiciu nu se încadrează în limbajul semi-colocvial adoptat de scriitoare, deși nu este singurul din roman, este primul și trebuie privit drept un argument în susținerea bipolarității pam pam ceva cu sensul romanului dar mai pompos, bipolarității dimensiunii filozofice reprezentate pe parcursul romanului mai mult prin stilul scriiturii, conturării personajelor și opiniile acestora decât prin temă).* sunt o scriitoare între capitele, mai ceva ca un copil cu colici la 2 dimineată! prin urmare, va trebui să mă tratați ca atare. mi se pare că am scris atât de încurcat, am vrut să introduc atât de multe lucruri deodată, de parcă nu aș

mai avea pagini... sunt obosită și probabil și tu ești. să zic ceva să te relaxez? habar n-am ce să zic! dormi! și nu mai încerca să gasești sensul vieții în romanul meu sau în oricare roman-poezie! încercă yoga, meditație, într-o peșteră sau în mijlocul unui club. ocupă-ți cele 24 de ore ca să nu ai timp să te mai gândești dacă ai găsit sensul vieții sau pur și simplu trăiește. viața oferă aceleași ingrediente tuturor, deși forma diferă, unii devin matematicieni alții filozofi, însă au pornit de la aceleași ingrediente. așa cum eu am o insomnie de toată frumusețea, tu dormi la ora asta, dar acest lucru nu te face mai odihnit ca mine. apă fiartă, pliculețul de ceai, lingurița și zahărul: poți să le iei filozofic, APĂ, esența umană trecătoare și totodată eternă, cursivitate, furtună, calm, lichid incolor, inodor, insipid; PLICULEȚ DE CEAI – suflul, aroma, sclipirea; LINGURIȚA – viața care prin faptul că te-a ales, ți-a amestecat esența cu suflul ZAHĂRUL – iubirea este sarea și piperul, dar zahărul... prefer ceaiul fără zahăr. dar poți să o iei și științific și să faci o băutură carbogazoasă din ingredientele unui ceai. dar nu am chef să scriu lucruri frumoase, numai bune de citat iar pentru simplul motiv că nu găsesc o frază care să cuprindă starea mea de cămară supraaglomerată cu lucruri de vara trecută, voi schimba paragraful și voi vorbi de lucruri neutre care nu necesită sentimente pentru că ele au fost secate de ceva timp și au murit. din fericire.

PARAGRAFUL 3: partea cu iubirea... toate romanele au o parte cu iubire... nu?

Hm. Partea generală... Ea și Andrei, timp de... o vreme, toate iubirile sunt la fel deci bla bla, s-au despărțit. Eu am fost doar martoră la evenimentele exterioare și opțiunea de înregistrare vocală a gândurilor lui Andrei. De scris m-am lăsat de ceva vreme, probabil, cu timpul, mă voi lăsa și de vorbit. Iarăși vorbesc despre mine! Să clarificăm un lucru, Andrei este prietenul meu care chiar a avut o poveste de iubire, nu ca martora de mine. Și este vorba despre el și despre alții. Ați înțeles iubirea, copii?? „DAAA!” – răspund în cor, cu mânuțele pe bancă și privirea în față. Mă simt ca un profesor ratat. Și ai observat că nu mai scriu cu literă mică, nu? Nu are nicio explicație filozofică – iubirea, da e generală și nu este motivul pentru care scriu clasic – ci doar una ...

Și acum ar urma partea cu Continuarea? Încă în construcție, al III-lea paragraf se lasă așteptat. Rog cititorul să fie răbdător cu literatura. M-am închis în cămara-balcon – sau m-a închis cineva din greșală? – și acum caut pixul de scris pe conserve. Îmi voi conserva romanul, de ce nu?

SIMINA CERNAT

Elevă, Bacău

Simina Cernat scrie pe o schemă „love story” cu ingredientele clasice, cu posibil impact pentru amatorii de gen.

Gabriel Mardare

Fără regrete...

„Sufeream în tăcere. Nu era nimeni lângă mine care să alunge foșnetul viu al regretului dezvelit. Nimeni care să înțeleagă că eram una cu trecutul. Ajunsesem să mă hrănesc cu amintiri. [...] Și totuși continuam să sper...”

Am închis caietul și am privit norii care mă storceau de puteri printre crengile stejarilor din jur. Nu știi de ce mă dusesem tocmai acolo, când se apropia o furtună de vară, pentru a scrie câteva rânduri. Poate că acolo era îngropată inspirația mea, inspirația și puterea de a scrie povestea propriei vieți. O poveste neterminată. Priveam stejarii înalți rezemată de un altul, așa cum stăteam atunci... Doar că atunci nu eram singură. Țin minte fiecare mișcare, fiecare fulg, fiecare adiere care îmi îngheța sângele în obraji. Țin minte mâna mea rece căutând-o pe a lui, ochii mei căutând căldura în privirea lui... privirea mereu schimbată, învăluită în mister, care mă fascina, mă țintuia și îmi fura ideile. Nu puteam rosti cuvinte în preajma acelor ochi. Puteam doar să simt. Uneori prea mult. Totuși, trebuia să știu... să știu ce gândește, ce vrea de la mine, ce simte... Stăteam cu capul rezemat de umărul lui, îi simțeam parfumul de migdale, respirația, bătaile inimii. Îl

simțeam viu lângă mine, dar totuși necunoscut, inaccesibil. L-am întrebat așa, într-o doară:

- Crezi în destin? Îmi asculta sunetul vocii mirat, ca și cum să vorbesc ar fi fost ceva interzis... de parcă aș fi rupt o vrajă cu cuvintele mele.

- Depinde ce înțelegi tu prin destin.

- Ai simțit vreodată că trebuie să fii într-un loc într-un anumit moment, că nu poți rata ceva, că așa trebuie să se întâmple și că se va întâmpla, oricât ai încerca să eviți soarta și să fugi, să nu mai simți pământul sub picioare, să simți din tine doar sufletul?

- Asta simți acum?

- Nu știu. Știu doar că nu vreau să se mai termine clipa asta. E frumos. Priveam cerul, fulgii care îmi mângâiau fața, care mă acopereau ușor, până când... totul a încremenit. Am auzit cum s-a rupt ceva în mine. L-am privit pe Victor. A fost ca o străfulgerare. Atunci, acolo, nu am înțeles. Între noi a căzut un ultim fulg care parcă încerca să se furișeze spre mine... Parcă auzeam un avertisment din partea lui. Dar nu am avut timp să îl ascult. Respirația caldă a lui Victor l-a topit, l-a încătușat, l-a ucis înainte să aibă timp să îmi șoptească despre ce urma să vină... Am privit cu o ușoară tristețe acel fulg, ca pe un prieten drag pe care tocmai îl pierdusem.

Sonerie ne-a făcut pe amândoi să tresărim. M-a sărutat ușor, cu buze reci, inumane. Am simțit un fior. L-am pus pe seama frigului. Ne depărtam alene, în direcții diferite, fiecare pe drumul lui, așa cum aveam să o apucăm mai târziu.

„Dar soarele ne-a strivit. A acoperit strălucirea noastră, ne-a furat muzica, ne-a sfârșit dansul, ne-a ucis muza. A spart magia în bucățele, lacrimile uitării. Iarna a plecat cu zâmbetele noastre, a murit. Mirosul tău a devenit al meu. Miros a frig, a imposibil. Privesc în balta lacrimilor mele și îți văd chipul tremurând... [...] Aș fi vrut să te ascund într-un loc știut doar de mine și să îți contemplez inocența ca pe ceva sacru... Aș fi vrut să te ascund de mine în mine.”

Mă simțeam mică, aproape insignifiantă. Clădirea liceului era prea mare pentru mine, oamenii din jurul ei prea mulți... Mă plimbam timidă, nehotărâtă, doritoare de atenție, și totuși cu un fel de frică. [...] Milena mi-a strigat în fugă că ne întâlnim în pauza mare la loc.

Nu știam despre ce loc vorbea. M-am îndreptat spre clasa care nici nu mai știam pe unde e, cu un zâmbet ușor. Îmi plăcea energia Milenei. Faptul că vorbea mult compensa tăcerea mea. Am ieșit din nou în pauza mare. M-am îndreptat spre mijlocul terenului de sport. Nu știam unde e „locul”. Putea fi

în orice colț al liceului. Dar m-am sincronizat cu Milena și ne-am întâlnit la marginea terenului.

- Vino! M-a luat de mână și m-a târât sub copaci, printr-un adevărat labirint de frunze încă verzi, deși era începutul lui octombrie. Ne-am oprit în fața unui stejar micuț la rădăcina căruia era o piatră mare, ca o bancă cu o scobitura în mijloc, făcută parcă special să stai pe ea. Țin minte că ne-am așezat și că Milena vorbea continuu. Din secundă în secundă apăreau oameni pe care îi știam din vedere, dar cu care nu vorbisem niciodată. Toți păreau prietenoși. Nu înțelegeam cum am pătruns în grupul acela compact, ce căutam eu acolo, ce trebuie să spun și ce nu. Îi ascultam pe ceilalți și zâmbeam puțin cam încurcată.

- Uite-l și pe Victor, a anunțat cam fără chef Volo. Și-a amintit de noi. Am întors privirea spre un tip înalt, brunet, cu aer melancolic. Privea în gol. Părea așa rupt de realitate, încât mă întrebam cum de nu se izbea de vreun copac. Când ne-a văzut însă pe toți, și-a ațintit privirea spre noi și a schițat un zâmbet. Ceilalți și-au continuat discuțiile întrerupte pentru o fracțiune de secundă de venirea lui. El s-a așezat lângă mine și tăcea, rezemat, ca și mine de același stejar, care urma să fie părtaș la atâtea gânduri. A început să vorbească cu mine ca și cum m-ar fi cunoscut dintotdeauna. Nici măcar nu îl interesa cum mă cheamă. Știa doar că îi plac ochii mei. Eram prea obosită să fiu atentă la ce zice. Dar îmi plăcea să-l privesc. Avea ceva în figură, ce nu mai văzusem până atunci. Îmi inspira încredere și asta era de ajuns. Îl priveam absorbită de persoana lui, fără să simt vreo atracție propriu-zisă. Doar că îmi transmitea o stare de vis continuu. Simțeam o lume nouă, care mă trăgea în ea cu sau fără voia mea. Cu toate astea, eram destul de trează să observ că toți colegii mei pleacă. [...] I-am salutat pe toți, nefiind sigură dacă m-au auzit sau dacă și-au dat seama măcar de existența mea, și am ieșit pe poarta liceului cu ghiozdanul atârnat neglijent pe umăr, după ce am aruncat în el cărțile pe care le împrăștiisem pe bancă. Simțeam nevoia să mă plimb prin parc de una singură, să simt sub picioare frunzele uscate care scârțâie sub pașii mei, strivite. Mă gândeam, dar în secunda următoare uitam la ce mă gândeam.

„Gânduri neînțelese mi-au îndrumat pașii aici. Simțeam nevoia să respir viața moartă a naturii. E incredibil cum copacii, deși vii, pot rămâne atâta timp încremeniți, așteptând parcă îndemnul spre uitare. Oare suferă și ei odată cu noi? Iată și răspunsul: cerul se adună într-un suspin și își unește lacrimile cu ale mele. Plouă...”

Mă îndreptam spre bibliotecă. Mi-am dat seama de asta abia când am ajuns în fața ei și mi-am auzit numele strigat. M-am uitat mirată la persoana

care m-a strigat și l-am recunoscut pe Victor. Tocmai ieșea din bibliotecă. M-a privit cu un surâs în colțul gurii, m-a luat de mână și am luat-o ușor, călcând pe frunzele moarte care erau totuși atât de frumoase. Ne-am așezat pe o bancă. Se făcuse răcoare. Am tremurat ușor, aproape insesizabil. Și-a trecut brațul peste umerii mei într-o mică îmbrățișare. Sângele mi-a năvălit în obraji și am simțit cum am roșit. M-am uitat în direcția opusă privirii lui pentru a-mi ascunde roșeața. Căutam un subiect de discuție pentru a rupe tăcerea care devenise plăcută, dar și stânjenitoare în același timp. Am zis cu gândul departe:

-Locul ăsta mă face să visez. Uneori mă las așa mult în voia viselor, încât nu mai deosebesc granița care depășește realitatea. Ție îți place să visezi?

-Sigur. A visa este o artă. Totul e să știi cum să închizi ochii. Doar că eu uneori uit să îi mai deschid. A privit trist într-o parte.

-Îmi pare rău dacă ți-am trezit amintiri neplăcute.

-Pentru mine nu există amintiri neplăcute. Există doar oameni în locuri nepotrivite, la momente nepotrivite.

-Ai fost vreodată un astfel de om?

-De ceva timp încoace numai asta văd în oglindă.

-Nu trebuie să fii pesimist. Va veni și rândul tău să fii fericit.

-Am fost fericit. Prea fericit pot să zic. Dar teatrul mă ajută să uit. Pot fi ce vreau pe scenă. Acolo sunt două personane odată. Una fericită și una mereu alta.

-Nu știam că ești actor.

-Dacă nu aș fi fost... nu aș mai fi fost deloc.

-Ai fi fost. Doar că altfel. Simți schimbarea?

-Simt doar că nu aș fi reușit fără teatru.

-Eu cred că ai fi reușit. Uneori gândurile pot lua întorsături care nu crezi că există în viața reală.

-Știu asta, mai bine decât mulți.

-Ai suferit mult...

-Destul cât să mă trezesc din visul pe care îl trăiam. Hai să mergem. Se face târziu.

Ne-am ridicat încet, cu frică parcă să nu rănim frunzele de pe pământul rece. Am simțit pe față o picătură de ploaie. Era ca o lacrimă căzută pentru o alinare târzie a suferinței lui Victor.

„Câte lucruri poți înțelege dintr-o singură privire. Arunci o dată ochii spre cer și înțelegi libertatea. Înțelegi cum te poți desprinde de trup și cum poți pătrunde în imaginație, într-un timp și spațiu de mult uitate și ignorat de omenire, simți cum poți pătrunde pe ușa fericirii. Fericirea e omniprezentă.

Trebuie doar sa înveți să o descifrezi si să o vezi chiar și în lucrurile aparent triste.”

Îl vedeam în fiecare zi. Mereu altfel. Îl vedeam și era de ajuns să îmi transmită o energie care mă ținea toată ziua. Simțeam că am pentru ce trăi, chiar dacă între noi era doar o prietenie tacită. Îmi plăcea să îl ascult vorbind despre viață, ca și cum ar fi fost ceva interzis pentru el... de parcă și-ar fi trăit viața și acum mai respiră doar pentru a povesti și celorlalti. Puțin câte puțin, ceilalți s-au îndepărtat de noi, până ne-am trezit într-o zi că numai noi ne mai întâlnim la „loc” în pauze. Dar pentru mine era de ajuns pentru a mă umple de o fericire a cărei existență nici măcar nu o realizam. Părea ceva firesc să vină în fiecare pauză pentru mine, să îmi vorbească, să îmi zâmbească, să îmi destăinuie anumite lucruri. Până când... s-a oprit totul. Îl așteptam zadarnic. Venea foarte rar. Erau zile în care nu îl vedeam deloc. Îi simțeam lipsa. Nu mă simțeam împlinită fără el. Discuțiile cu el erau hrana mea zilnică. Hrană după care tânjeam. Mi se părea straniu, ca un vis al cărui sfârșit nu l-am aflat, din cauza bruștei treziri la realitate.

Ploua. Aveam sentimentul că urma să se întâmple ceva. Ceva ce îmi va schimba viața. Mă grăbeam spre școală. Deja întârziaseam 5 minute. Priveam fără să văd. Venea din direcția opusă. Ne-am intersectat în fața porții. M-a luat ușor de mână. Am simțit un fior pe șira spinării. Nu puteam fi atentă la ce spune. Mai mult am ghicit niște scuze că nu s-a mai arătat în ultimul timp, și m-a invitat la piesa pentru care se pregătise atât. Piesa pentru care mă ignorase atâta timp. Era în seara aia. Îi promisesem că îl voi vedea jucând. Deși nu știam cum să reacționez... dacă să mă îndepărtez de el sau să mă apropii din nou, i-am spus că mă voi ține de promisiune.

Timpul trecea mai greu ca de obicei. Eram nerăbdătoare. Speram să pot vorbi cu el după piesă. Mă gândeam la ce greșisem și cum puteam repara. Dar nu găseam greșeala. Începusem să țin foarte mult la prietenia asta. Eram lacomă de el, de misterele sufletului său. Eram avidă să cunosc și cealaltă parte a lui. Cea de actor, în care putea fi ce vroia fără să îi fie teamă. Cred că de fapt se temea de sine. De ce era în stare. Se temea să se descopere, să îi lase pe ceilalți să îl descopere. Prefera să se ascundă după o mască. După o mască, ce odată a fost adevărata lui față. Era fantoma trecutului său. Fantoma fără de care nu putea trăi. Suferința era ca aerul pentru el... vitală. Trăia ca să sufere și suferea ca să trăiască. Vroiam să îl ajut, dar nu știam ce aștepta de la mine și de ce se comporta așa ciudat. Cu gândurile astea am plecat spre teatru.

Stăteam în fața clădirii. Simțeam un fel de reținere. Toată lumea intrase, dar ceva mă ținea pe loc. Mă simțeam de parcă toate gândurile au coborât în inimă. Era grea. Într-un târziu am intrat. [...] Când mă așteptam mai puțin a

apărut pe scenă. Am tresărit ușor. Bărbatul de lângă mine m-a privit cu coada ochiului. Replicile curgeau una după alta. Îi urmăream fiecare mișcare, gest, privire. Mi se părea că mă vede, că îmi aude gândurile. Îi simțeam exaltarea. Simțeam arta curgându-mi prin vene.

Aveam chef să mă ridic în picioare, să urc pe scenă și să îl sărut. Atunci am realizat cât de important e pentru mine, cât de mult țin la el și ce pustie ar fi viața mea fără el. M-am ridicat în picioare. Oamenii din jur mă priveau indignați. Era punctul culminant al piesei. A privit în sală. M-a văzut. Ochii lui mi-au zâmbit. Am înțeles tot. De ce mă evitase, de ce nu mă mai privea în ochi. Mă plăcea. Dar acea teamă... mereu acea teamă revenea. Nu vroia să mă piardă. Nu vroia să îmi mărturisească. Vroia doar să joace. Să fie actor. Să îl privesc. Să mă iubească doar pentru el. Cu cât gândurile alergau prin minte mai repede, exaltarea creștea. Simțeam fiecare literă pe care o pronunța. Mișcările lui erau ale mele. Îi mângâiam gândurile cu privirea. Știa că sunt acolo. Mă aștepta. O tuse insinuantă din sală mi-a amintit de oamenii din jur. Mi s-a părut o prostie ce vroiam să fac mai înainte și îmi părea bine că nu m-am dus la el. Aș fi stricat piesa pentru care muncise atâta timp. Mă prefăceam atentă, deși îl priveam numai pe el. Și-a aprins o țigară de foi. Până și țigara era în armonie cu sentimentele mele. Emană un miros de trandafiri, un miros intim și romantic. Firul acțiunii nu mă interesa. Mă interesa doar el, Victor, pe care începeam să îl descopăr și să îl înțeleg puțin câte puțin. Am observat că piesa era pe sfârșite. Am început să fiu atentă la replicile lor. Mi-am dat seama că era o poveste de dragoste. S-a sfârșit cu un sărut între el și o altă actriță, înainte să realizez ce se întâmplă. Sala se ridicase în picioare. Aplauze în jur. Eu rămăsesem încremenită pe scaun. Oare mă înșelasem? Nu citisem bine în ochii lui? Tăcerea lui însemna indiferență de fapt? Bărbatul de lângă mine mă privea cu un colț de zâmbet. A observat stupefacția mea. Și-a dat seama.

Actorii se pregăteau pentru ce-a de-a doua piesă. Luminile s-au stins. Alături, cuplul de lângă mine purta o conversație ce mi-a captat atenția. Vorbeau despre un anume Victor și despre țigara de foi. Știam că vorbeau de același Victor care îmi răpea toate gândurile, care tocmai mă dăduse peste cap prin simplul fapt că o sărutase pe fata aceea. Uitasem că e o piesă și că actorii trebuie să facă ce li se spune. Căutam scăpare. [...] Uitasem... era actor. Nu era greu pentru el să se prefacă. Cuplul de lângă mine discuta în șoaptă. Discutau despre „băiatul lor”.

- Nu știam că e așa bun... spunea femeia. Poate până la urmă ne va convinge să îi dăm voie să meargă la facultatea de teatru.

- Deja te-a ademenit de partea lui? Nu putem permite asta. Trebuie să se facă avocat și să preia afacerea mea. Actorii mor de foame. Am încheiat discuția. Vorbim cu el acasă.

Aveam un sentiment că vorbeau de Victor și că cei doi de lângă mine erau chiar părinții lui. Mă simțeam rușinată de scăparea mea de mai înainte. Cu siguranță tatăl lui și-a dat seama de ce simt pentru Victor și îi va spune.

După a doua piesă, toată lumea era în picioare. Mi s-a părut că aplauzele au durat o veșnicie. Lumea se împărștia. Am ieșit pe hol. Auzeam de peste tot felicitări, țipete de bucurie. Am văzut la capătul holului trupa, îmbrățișată. L-am zărit și pe Victor. Părea fericit. Nu am vrut să îi stric momentul. M-am întors, cu regret că nu am reușit să vorbesc cu el și cu sufletul împovărat de îndoieli, și am plecat acasă. Era frig. Aerul rece sublinia dureros realitatea. [...] Am adormit plină de gânduri în dezordine, idei și sentimente nedesluite.

„Nimic nu se termină cu «au trăit fericiți până la adânci bătrâneți». Fericirea nu durează. Abia dacă există. Și totuși... există? Sau e și ea tot o iluzie? E întotdeauna umbrită de îndoială...

Sunt atât de egoistă... Știu că sunt egoistă. Și nu fac nimic să schimb asta...”

Trecuse o săptămână fără să îl văd. Era mereu ocupat cu trupa de teatru. Nu știam ce vrea de la mine sau dacă mai vroia ceva. Făceam tot posibilul să îl uit, când mi-a trimis un mesaj în care mă invita la o cafea, deși era 5 seara. Nu știam ce să fac. Ceva îmi părea fals în atitudinea lui. Mi se părea că vorbesc cu actorul de pe scenă, nu cu Victor pe care îl cunoșteam eu. Dar era totuși o atracție în toată povestea asta. Îmi plăcea ideea de a vorbi mereu cu o altă persoană, de a avea în față ceva nou. M-am dus la întâlnire. Presimțirile nu m-am înșelat.

Plutea între noi un aer distant, o atitudine galantă. Simțeam că joc un rol. Rolul propriei vieți. Am vorbit despre tot felul de chestii banale. Niciunul din noi nu era atent la discuție. Așteptam amândoi momentul în care apropierea inevitabilă trebuia să aibă loc. Am tăcut amândoi. Stăteam și ne priveam în ochi. Încă nu realizam ce se întâmplă. Credeam că totul e o farsă. Îi simțeam puternic parfumul de migdale. Și-a apropiat fața de a mea și fără să am timp să îmi dau seama ce se întâmplă, m-a sărutat. Îmi simțeam răsuflarea tăiată, fiecare picătură de sânge cum îmi năvălește în obraji. Mi-am lăsat încurcată capul pe umărul lui. Îi sorbeam cu nesaț parfumul. Am auzit bufnitura cu care s-a închis o ușă din mine și am simțit cum s-a deschis o alta. Știam că sunt altcineva, că am început o nouă etapă din viață. Una cu Victor. Dar nu puteam spune nimic. Cuvintele își pierdeau forma când vroiam să articulez ceva.

- S-a întâmplat ceva?

- Nimic. E totul bine. Am zâmbit visătoare.

Vechea Mara dispăruse. Partea ascunsă din mine își cerea porția de viață. Mă simțeam împlinită, dar tristă în același timp. Aveam ce vroiam, dar mai departe...? Acum care va fi visul meu? [...] Vroiam să îl ascund, să mă bucur doar eu de el. Parfumul lui mă ametea. Limitele dispăreau treptat. Vroiam să dansez. Să îmi dansez viața. L-am luat de mână și am ieșit din local. Mergeam îmbrățișați pe străzi. Nu îmi păsa de nimic. Era ceva ce mă făcea să plutesc. Aerul rece îmi mângâia fața. Îl inspiram lacomă. Simțeam timpul curgându-mi prin vene. Am ajuns într-un parc mic, dar luminat. În mijloc era o cupolă luminată de instalații. Mă simțeam ca într-un basm cu prințese. Am început să alerg înspre cupolă. Se auzea o melodie. Eram prea entuziasmată să o recunosc. L-am luat în brațe și am început să dansez. Mă lăsam purtată de val. Vroiam să rămân blocată în clipa aceea. Nu mai vroiam nimic. Puteam muri și nu aș fi băgat de seamă. Știam doar că o asemenea clipă te face să crezi că merită toată suferința din lume. Simțeam ceea ce oamenii numesc fericire.

„Am vrut să omor timpul, să păstrez pentru totdeauna imaginea ta intactă. Să fii în memoria mea un început de lumină într-un sfârșit de întuneric. Visele au creat o ceață de nepătruns... Nici măcar ochii noștri nu puteau privi după sticla groasă a tinereții. Lumea noastră era compusă din două stele... eu cu tine. Străluceam unul pentru celălalt. Oprisem într-un gând minutele, orele, secundele. Aveam timpul la picioarele mele.“

Mă credeam norocoasă că îmi găsisem sufletul pereche atât de ușor. Au urmat zile de delir. Stăteam sub stejari și vorbeam de oameni, de suflet, de artă. Eram un zâmbet, o bătaie de inimă, o străfulgerare a vieții. Obişnuiam să privim împreună stelele. Cu el păreau mai multe.

Am plecat acasă fără să văd nimic în jur. Pluteam între vis și realitate. Nu mai vedeam granița care despărțea realul de vis. Au fost momente de neuitat.

Credeam că pot face orice, că lumea e a mea. A doua zi însă s-a năruit totul. Stăteam întinsă pe pat și așteptam să mă sune să ieșim în oraș. Mă gândeam la cât de mult țin la el și la cât de fericiți vom fi împreună. Telefonul a sunat. Am tresărit. Primisem un mesaj. Era de la el. Zâmbetul îmi pierea cu fiecare cuvânt pe care îl citeam. Îmi spunea că relația noastră nu va merge și că ar fi mai bine să ne oprim înainte să suferim prea mult.

„O barcă fără vâsle pe un lac negru – eu. Gândurile mele sunt ca două inimi încurcate atât de tare, încât sunt destinate una alteia pe vecie. Uneori mă simt prinsă între două lumi, între două euri. Simt cum mă învâluie în

mister și mă arunc în necunoscut... necunoscut... necunoscut. Devin o persoană străină. Și tremur.”

Auzeam melodia vieții mele, dar se întrerupea mereu la capătul poveștii mele cu Victor. Nu înțelegeam de ce nu se termină niciodată. Prea târziu am înțeles că era o poveste neterminată. Victor mă vedea ca pe o fericire interzisă. [...] Eram visul spart în mii de bucăți. Nu eram la fel. Făceam parte din specii diferite.

„A acoperit strălucirea noastră, ne-a furat muzica, ne-a sfârșit dansul, ne-a ucis muza. A spart magia în bucățele, lacrimile uitării. Iarna a plecat cu zâmbetele noastre, a murit. Mirosul tău a devenit al meu. Miros a frig, a imposibil. Privesc în balta lacrimilor mele și îți văd chipul tremurând... Vei rămâne viu în amintirea mea. Ochii tăi vor apărea lângă mine când voi avea nevoie de ei, așa cum i-am păstrat, așa cum nu i-am văzut decât eu. Ai apus. Cerul nostru s-a prăbușit pe mine, ai fost învins de soarele realității. Dar fiecărui apus îi urmează un răsărit. Deși trebuie să gust o noapte amară pentru a-l vedea. Aș fi vrut să te ascund într-un loc știut doar de mine și să îți contempļu inocența ca pe ceva sacru... Aș fi vrut să te ascund de mine în mine.

Și în nebunia căderii te-am învinuit... Am uitat că eu am deschis o portiță pentru a elibera parfumul privirilor noastre, devenit prea dens. Intensitatea lui s-a transformat în ceva normal, insistența fericirii a devenit o rutină. Cum te-am putut acuza că ai fost om? Că tindeai spre absolut? Că voiai mai mult? Am înțeles prea târziu. Prea târziu... atât de sumbru... Dar totuși, am înțeles. De ce nu ai așteptat să mă trezesc? De ce te-ai ridicat singur din visul pe care l-am trăit împreună?

Iartă-mă că încă mai ești pentru mine un vis, o speranță, o tristețe amară... Timpul a înghețat într-un caiet închis. Plec cu această amăgire, cu viața și moartea alături. Mîntea îmi e o urmă de ramas bun neașteptat, un ultim sărut, o ultimă aducere aminte... “

Am închis jurnalul. Ploaia se întetea. Umbre ciudate mă priveau, îmi vorbeau, plîngeau cu mine. M-am ridicat din locul în care am fost atât de fericită. Am plecat fără să mă uit înapoi. Am lăsat jumătate din mine acolo, moartă. Dar nu îmi păsa. Măcar el e fericit... Sper... Azi am aflat. Am aflat că nu există un sfârșit al poveștii noastre. Că nu vom afla niciodată cum se va termina... Viața va continua... Tremur... Privesc oamenii. Tac... Arunc regretele undeva unde nu pot fi găsite decât de uitare.

HORIA ANDREI CHRISTESCU

Elev, Oravița, jud. Caraș-Severin

Corect, rece, ușor „bavard”. O rețetă bine aplicată.

Gabriel Mardare

Autorul a descoperit că își poate fi singur spectacol. Ochiul a dezvoltat cataracta, încât lumea de afară a fost înlocuită de lumea lui Eu. O proză destul de densă.

Edward Avram

Gânduri, în zbor

Astăzi m-au aruncat peste bord. Da, era și timpul. După atâta vreme în care nici măcar nu le mai vorbeam, nu le mai dădeam prea multe ordine, nu i stimulam în vreun fel, ei s-au răscolat și au făcut-o. Echipajul era foarte nemulțumit în ultima vreme, de mult nu ne mai opriserăm pe undeva, pe vreo insulă, și marea ni se urcase tuturor la cap.

Fiecare devenea din ce în ce mai absent, mai inexistent și mai ciudat, mai banal parcă. Era de așteptat această răscoală ocazională. Se mai întâmplase până acum, dar niciodată nu mă aruncaseră peste bord. Cel puțin nu-mi aduc aminte de o astfel de intensitate.

Era vorba despre gândurile mele, ele erau echipajul meu, asupra căruia nu mai eram sigur dacă-mi pot exercita puterea mea de căpitan. De fapt, nimeni nu este un căpitan în adevăratul sens al cuvântului, respectat de toți. Aceasta este o utopie chiar și pentru mintea și interiorul ființei umane. Întotdeauna există gânduri care sunt pe cale să se revolte, pun la cale un complot, explodează în adevărate crize pentru tine, o nesiguranță tăioasă provenită dintr-o singurătate în care tot ele te trag, parcă. Unele sunt mai pretențioase decât altele, altele mai rebele, altele se plâng, sunt amețite, altele cu rău de mare și așa mai departe...

Totuși, nu știu de ce anume corabia mea arată așa de distrusă din depărtare. Un loc pe care aveam senzația că-l cunosc ca-n palmă, după atâția ani de existență, un loc unde trăiam până astăzi, mă dezamăgește. Să fi obosit eu în tot acest timp și să fie acesta un sfârșit? Sau să fie doar un

minim al variației obositoare a conștiinței, a stării sufletești care mă macină de atâta timp, când pe o culme a fericirii și a veseliei, când în niște găuri spiralete parcă, ale tristeții, singurătății și nesiguranței? O adevărată depresie...

Marele oraș lucea în zare, degajând toată acea căldură caracteristică. Eu eram la marginea acestuia, lângă un drum modest, de țară, pe pajiștea vie, de-un verde închis al ierbii. Nimic altceva decât o apă destul de turbure, adâncă, dar nu așa de agitată încă, pe care eu pluteam. În jurul corabiei care se îndepărta încet, cu catargele ei distruse – clădiri înalte peticite de ferestre, prea identic parcă – mai pluteau numeroase lăzi cu provizii sau gunoaie și bucăți de lemn care săriseră din ea de la ultima luptă. Toate acestea se înșirau sub forma cotețelor, căsuțelor singuraticе, a ghenelor de gunoi, grădinilor și gardurilor acestora, care descriau această margine de oraș. Nici nu știu de ce mi le aruncaseră, căci eu nu aveam nevoie de obiecte de care să mă prind, sau de provizii. De fapt, copacul la umbra căruia stăteam era sprijinul meu. Mi-am dat seama de curând că eram oarecum „în largul meu” în acest loc, plutind pe această mare infinită de iarbă, ale cărei valuri timide erau dealurile prea puțin ieșite în relief. Umbra fluturând, a frunzelor copacului era întocmai ca un steag palid al libertății care mă mai liniștea și îmi dădea curaj. Curaj? Să mai gândesc poate, să mai adun din gândurile care eșuaseră și ele odată cu mine.

Aici ele se simțeau mai bine, își reveneau, și chiar dacă majoritatea rămăseseră pe corabie, în oraș, la mine acasă sau eu știu în ce alt loc, vreo două trei mi se alăturaseră, începeau să lucreze atât în interiorul meu, cât și în exterior, formând mici insulițe unde aș putea să mă declar „naufragiat”. Deja nu mai făceam diferența dintre universul meu intern și lumea asta mică în care trăiam de fapt și cred că acest amestec nu era prea bun.

Pe măsură ce orașul se îndepărta, începeam să devin din ce în ce mai mult un zeu al mării, un nou căpitan, dar asta nu avea să dureze mult. Alte gânduri, ciudate, îngrijorătoare, începeau să mi se plimbe în jur, întocmai ca niște monști marini sau cel puțin rechini. Simțeau nevoia să-mi povestească totuși ceva înainte de a mă devora, pregăteau un ritual parcă.

Unul făcea referire la viața marină. Pâlcurile de oi deveneau pești rotunzi și aproape bidimensionali, câinii erau ceva mai mari iar mașinile care treceau pe drumul din spatele meu scuipau cerneala lor întocmai ca niște caractițe nervoase. Îi consideram pe toți foarte periculoși, căci făceau parte din urban, din oraș, din lumea de care fugisem și scăpasem astăzi. Ea era ironic de pustie și de moartă, dar totuși se manifesta acum. Oare și echipajul meu era mort? Poate că eram toți niște strigoi descărnați care ne corupeam unii pe alții.

Odată cu aceste gânduri, apa se răcea, iar valurile se înfuriau, sub forma unor uşoare adieri de vânt şi gemete ale cerului care se înnora, prevestitor de vreo furtună.

Tot nimicul acela al oraşului, atâtea persoane şi totuşi niciuna vie, toate moarte sau pe moarte, bolnave, nebune, erau de speriat. Piese de rezistenţă le erau câteodată privirile. Deşi majoritatea banale, prin toată acea mulţime existau şi zvâcniri de priviri adânci, care te făceau să te gândeşti dacă nu cumva voiau doar să te-amăgească sau dacă nu ai înnebunit deja. Da, era trist. Dominat de aceste premise, eliminam din start orice speranţă, încercarea de a le pătrunde, căutarea acestora, cercetarea, şi eram cu adevărat confuz când venea vorba de societate, poate chiar laş, un hoţ al acesteia, un mic căpitan încrezut şi ignorant.

Era obositor să te gândeşti la toate acestea, aşa că m-am hotărât să mă relaxez şi să încep să admir peisajul. Aici era toată frumuseţea... dar oare chiar era frumos? Desigur că schimbarea pământului, a uscatului în mare şi a acesteia, a suprafeţei de apă în uscat, era o idee bună. Dar nu era prea purificatoare? Nici măcar nu mai ştiu ce-mi doresc. La urma urmei, corabia mea era una urâtă, dar existau atâtea altele pe care nu le văzusem, ştiu asta. Nu cred că aş avea dreptul să mă resemnez într-o astfel de inversare purificatoare care ar distruge tot ce există, pentru a releva acele culturi pierdute, când eu nici măcar n-am explorat marea şi lumea existentă. Nu sunt pregătit încă, dar simt că la un moment dat asta o să se întâmple, fiindcă sunt conştient de schimbare. Simt iarba cameleonică preschimbându-se ocazional în suprafaţa de apă slab învolburată, astfel încât nimeni să n-o observe prea uşor. Simt şi munţii care câteodată sunt adevărate valuri, şi mai greu de observat însă. Totul e pregătit să se dezlănţuie parcă. Ca şi cum timpul s-ar fi oprit acum în loc şi a surprins o fotografie a acestei uriaşe mări pe care trăim ca pe uscat, evoluţia noastră fiind una aparentă, psihic respirând tot prin branhiile. Parcă şi sunetul acela al ape care-ţi inundă urechile e prezent tot timpul, dacă-l asculţi bine.

Este vorba de timp aici şi presupun, cu o notă slabă de optimism, că totul este la un nivel individual. Cred că fiecare poate hotărî pentru el reînceperea derulării timpului, şi îl poate opri la loc. De aceea visăm, cunoaştem, uităm şi ne dăm seama prea târziu de semnificaţia tuturor acestor acţiuni. Pentru unii, asta se petrece la un nivel involuntar care poate duce doar la înnebunire, la alterarea psihică definitivă. De fapt, pentru toţi e periculos, dar riscul acesta chiar îşi are meritul. Frumosul este ceea ce iese la suprafaţă, legătura dintre noi, observatorii, şi acea lume care aşteaptă să fie descoperită, acel timp care aşteaptă să treacă şi care niciodată n-a trecut aşa cum mi-am dorit, până acum. Încă visez şi nu ştiu ce m-aş face dacă n-aş mai putea visa.

DIANA CIOBANU

Elevă, Bacău

Mussolini vs. Stalin

În fiecare zi simt nevoia de a fi cineva. Un cineva reprezentativ pentru istorie, populație, cultură. De dimineată însă m-am trezit oscilând între Stalin și Mussolini. Într-un fel, amândoi reușeau să se contopească în mine, formând un dictator al dictatorilor. Mă simt autoritar. Am o dorință de a-i conduce pe toți spre pierzanie. Răzbunare... Da, e răzbunare!

Drumul până la baie e lung și anevoios. Îmi măsoar pașii cu atenție, încercând să nu mă împiedic în propriile-mi picioare. Oare ce dracu' s-a întâmplat aseară? Cu greu găesc baia. Oglinda îmi revelează crunta realitate: ochi roșii, bucle ciufulte și o paloare mai albă decât un perete de spital. Spălatul pe dinți îmi provoacă aspre spălături stomacale. Apa se ciocnește de chipul meu ca un zid de beton, fiecare strop rece împușcându-mă și obligându-mă să conștientizez o nouă zi din viața mea.

„Mă numesc Francisc, am 19 ani și fac parte din multele persoane ratate din cauza dependenței de droguri.” Fiecare dimineată e ca o bombă nucleară pentru mine. Îmbrăcatul durează foarte mult. Îmi simt membrele paralizate. Ar trebui să fac câteva exerciții. „Am picat la BAC cu brio, ceea ce e bine, oarecum, pentru că mi-am dat seama că este un examen inutil, menit să convertească adolescenții la sclavia societății.” Niciodată nu reușesc să-mi găesc tricoul. [...]

Ar trebui să aerisesc puțin. „Nimeni nu știe exact de ce se apucă: știe doar că vrea și că este dispus din punct de vedere financiar și psihic.” Cobor în grabă scările. Dacă iar întârzi, Aura iar o să mă ia la rost. Ea știe. Chiar s-a oferit să mă însoțească astăzi la terapie. Cică terapia în grup ajută. O să vedem. „Nimeni nu știe exact când se apucă: după un an deja ai impresia că faci asta dintotdeauna și devine o parte din tine, din rutina ta zilnică.” Deja simt că alerg. Inconștient, alerg pe stradă să prind autobuzul. E aglomerat. Mai bine îl aștept pe următorul.

„Bineînțeles, cu toții am realizat la un moment dat cât de jalnici ajungem și vrem să ne lăsăm. Am încercat și eu să mă las. O singură dată. Am experimentat sevrul în cel mai profund stadiu al lui. Am aflat cât de mult doare lipsa. N-am rezistat. Am luat-o de la capăt și mi-am promis că nu mă

voi mai supune acestor torturi niciodată.” Mă enervează autobuzele. [...] Autobuz gol. Am și unde să stau jos. Mă așez lângă geam, pentru a privi toți nenorociții care bat bulevardele în după-amiaza asta de august. „Vine un moment în viața fiecărui drogat (pentru că asta suntem toți, niște drogați) când trebuie să aleagă foarte atent. Un fel de prag care-i separă pe cei care mai au șanse de cei care nu mai au absolut nicio scăpare. O prăpastie atât de aproape, încât o singură alegere te mai desparte de adâncurile ei. O alegere care va decide dacă ești mort sau viu. Alege.”

Cobor în stație la McDonalds. Încerc să o găesc pe Aura, dar nu reușesc deloc. Ea nu întârzie niciodată. Din reflex, mă uit la ceas. Curios... Am ajuns cu o oră mai devreme. Mă așez pe bancă și o aștept. Nu mai are rost să mă întorc acasă. Nu găesc niciun motiv pentru a revedea pereții înnegriți ai camerei mele, jaluzelele trase și aerul închis. De ce să mă întorc acasă? „Alege! O doză sau o supradoză? Știi ce e trist? Faptul că la început toți suntem tentați să alegem supradoza. Necesitatea depășește cu mult conștiința morală. Brusc, te trezești vrând din ce în ce mai mult, organismul tău îți cere mai mult, creierul îți imploră pauza aceea de câteva ore, mușchii își revendică extazul. Ai curaj să îi refuzi pe toți?”

Soarele e al naibii de încins astăzi. [...] „Nu mă deranjează dependența fizică. Organismul meu e un gunoi până la urmă. Cât trăiesc, îmi este supus mie. După ce mor, este supus circuitului natural. Niciodată nu poate acționa pentru sine. E un drept pe care i-l ofer cu cea mai mare plăcere... din milă.”

Au trecut abia 15 minute. Timpul trece foarte greu când aștepti. Știi că ceva se va întâmpla, că ceva sau cineva te va întâmpina în curând și mereu ai impresia că asta se va petrece în secunda următoare. Nu este nerăbdare. E inconștientă. Timpul se dilată și devine nemăsurabil. „Nu pot concepe însă dependența psihică. E dezastruos să ajungi să gândești cu venele. [...]”

Lângă mine se așază un domn cu o servietă foarte oacheșă, din piele. Poartă un costum de firmă, bănuiesc. La cât de dichisit și parfumat e. Pute de la o poștă. Mă scârbește. E tot numai aparențe. Pun pariu că dacă deschide gura, se vor etala milioane de kilometri pătrați de prostie. Mussolini ori Stalin? Oare ei au avut vreo dependență? Vreo slăbiciune? Puterea unei ființe umane este foarte limitată. De aceea îi admir exagerat de mult pe cei care au reușit să-și ascundă limitele, devenind adevărați zei în ochii incapabililor.

Zăresc în depărtare părul lung și șaten al Aurei. Mereu razele soarelui produc culori ciudate în contact cu nuanța ei de păr, iar vântul îl obligă să se unduiască într-un fel anume. Ochii ei privesc în gol. Niciodată nu e atentă pe unde merge, pe lângă cine trece. În fond, nici n-ar trebui. Nimeni nu merită atenția ei. „Ce m-a determinat să mă aflu aici? Nu știu. Uneori e doar o întâmplare catastrofală ce îți impune să realizezi situația mizerabilă în

care te afli. Alteori sunt prietenii care te bat la cap constant, până când renunți doar de dragul de a avea liniște din nou. Rareori e acea fată șatenă cu părul lung, care te sprijină în toate deciziile. Căreia nu-i pasă dacă te lași sau nu. Atâta timp cât te simți bine cu tine, cât ești fericit, ea e împlinită.”

[...] Mă trage de mână, aproape alergând. O să ajungem mai devreme. „Până la urmă toate insistențele astea benevole nu aduc decât dureri de cap și mai multă încăpățănare de a face exact contrariul. Am decis să mă las, deși nu m-am gândit mult. Vreau o viață curată pentru ea. E un fel de răsplată pentru tot ajutorul oferit. E greu să găsești o motivație și, de cele mai multe ori, ajungi să te înșeli singur. Că m-am înșelat sau nu, asta nu știu sigur. Însă știu că ea va rămâne cu mine până la capăt.”

[...] Intru în prima sală. Pustiu. E mult mai bine așa, oricum. M-a scutit de o situație nu foarte plăcută. Încerc a doua ușă. Se pare că am nimerit. Mă așez pe un scaun, cât mai discret posibil. Încă nu au început. De fapt, nu pot afirma asta cu siguranță. E prima dată când mă aflu aici. Cred că e timpul să facem cunoștință. Mussolini sau Stalin? Oare cum îți poți descărca sufletul aici, în fața unor străini care poate că au probleme mai mari decât tine și consideră că nu ai de ce să te smiorcăi ca o muiere? Cred că am să încep eu.

- Mă numesc Francisc, am 19 ani și fac parte din multele persoane ratate din cauza dependenței de droguri.

OANA-ALEXANDRA CIOROIANU

Studentă, București

Cadrul folosit (cel al jurnalului intim) este o bună acoperire pentru mișcarea ezitantă de explorare a mediului și a psihologiei. Micile naivități sunt astfel percepute ca mărci ale verosimilului iar „filosofemele” fac parte din peisajul textual.

Gabriel Mardare

Aproape.Departe.Pretutindenii (fragment)

1

12 decembrie

Ce e o sferă? Suferință? Delir? Căldură? Zâmbet? Ură? Are sfera două jumătăți? Suntem noi jumătățile sferei noastre?

Ți-ai simțit vreodată jumătatea atât de aproape de tine, încât să crezi că te sufocă, încât să te simți încolțit în propriul suflet? Ți-a respirat vreodată atât de aproape de ceafă, încât să simți că e reală?

Timpul te lovește brutal pe la spate, trecutul se răzbună. Te sperii de ce înseamnă viitorul, te refugiezi în trădare. Te simți fluid, te simt cum îmi curg printre degete, cum îmi săruți porii cu voluptatea ta încătușată. Ne pierdem amândoi în pantomimă, în duplicitate, în paturi străine, între minutele unei ore ce nu mai trece. Te sperie emoția unui răsărit, te sperie apropierea mea de pielea ta. În fuga ta după fericire, te împiedici de ciotul surâsului permanent și te afunzi și mai tare în întunericul orbirii. Nu vreau să fiu lumina ta, nu vreau să fiu ochii tăi. Vreau doar să regăsești în mine jumătatea ta de sferă....

9 februarie

Afară era ceață. Lipsa staticul, lipsa liniștea. Tu priveai pe geam imaginea ștersă ce se întindea în fața ochilor tăi. Mă întrebam ce vezi. Mă

întrebam dacă îți place. Eu uram ceața. Ne-am pierdut soarele. Am uitat să ne grăbim, am uitat că motivul fugii noastre trebuia să fie lumina, am uitat că ar fi trebuit vreodată să fugim. L-am pierdut... îți pare rău. Știi asta. Lubești lumina.

Câteodată comunic cu tine prin vise. Simți asta și îți place. Mă întrebi dacă te ating. Te ating; îți sărut pleoapele, vreau să te trezești. Sunt o fantezistă. Îmi place să te recreez, să teucid, să te readuc la realitate, să te modelez, să-ți insuflu viață, spirit și sensibilitate. Vreau din viața ta o piesă de teatru, un carnaval, o plajă, o ploaie.

Ne construim prezentul pe schela unei minciuni. Minciuna ne este adevărul. Adevărul ne este salvarea. Minciuna ne este salvarea. Când o să se prăbușească totul, atunci o să putem recunoaște. Și, de asemenea, o să vedem importanța minciunii. Fără ea, nimic nu ar fi. Fără ea, nimic nu este. Suntem dependenți de un imaginar dureros, care ne menține nevinovați. Nu ne-am pierdut puritatea. Ea nu a existat niciodată. Doar o inocență mincinoasă, dar îmi place. Fără ea, sfera e incompletă.

Visez. Te visez. Visez tot ce ni se întâmplă. Știi că nu e real. Acum știi. E un vis. Nu știu când mă scol. Vreau visul perpetuu. Vreau să nu mă scol.

11 februarie

Dacă visarea noastră ar fi perpetuă, fericirea ar fi și ea veșnică. Tot ce trebuie să facem este să nu renunțăm și să nu ne fie frică de ce s-ar putea întâmpla. Atât. Imaginează-ți! Ne-am trezi unul lângă altul, iar dimineața mea ar începe cu privirea ta. Ne-am săruta în locuri îndepărtate și necunoscute, în lenjerii franțuzești, în mări calde, pe tapițerii moi, întorcându-ne acasă. Ne-am afunda în scaune de cinema când vom vrea întuneric și artă. M-ai săruta văzându-mă absorbită de fantasticul filmului.

Mi-ai spune că dacă aș pleca departe, m-ai urma întotdeauna. Aș visa mereu la apartamentul nostru decorat extravagant, în care am putea ține petreceri decadente, cu oameni sofisticăți și visători. M-aș împrieteni cu vecina noastră pe nume Elloise, care fumează prea mult și bea șampanie la ore surprinzătoare ale dimineții. Am începe să facem și noi asta, pentru că șampania nu e prea scumpă în Franța. Ne-ai îngriji cu atenție cănele, găsit în una dintre plimbările noastre nocturne, numit în mod batjocoritor, de către tine, Atârname. Ne-am lua una din căzile alea vechi și mari, cu picioare metalizate de leu și ne-am relaxa împreună, tu de o parte, eu de alta. Am pleca spre insule pustii, concerte obscure, drumeții imaginare cu bicicleta. M-ai învăța să înot. Am încerca să facem cocktail-uri din pepene pe vreme ploioasă. Am avea geamuri înalte și mi-ai adora silueta lipită de unul din ele într-o zi înnorată de octombrie. Aș fotografia chipul tău luminat de razele soarelui, într-o dimineață răcoroasă de mai. Mi-ai spune că nimic

nu contează în afara fericirii noastre. M-aș simți în acele momente jumătatea ta. Ți-aș vorbi într-o după-amiază despre faptul că nu vreau să mă căsătoresc, că mi-aș urî soțul și responsabilitățile de femeie măritată. N-ai ști ce să spui și mi-ai zâmbi, râzând în sinea ta de firea mea mult prea reflexivă. Mi-ai răspunde totuși, spunându-mi că putem trăi în concubinaj.

Aș surâde sceptic. M-ai săruta într-o alimentară pentru că ți s-ar părea romantic. Ai fi curcubeul meu monocrom, ce răsare doar în lumea noastră. Ne-am face propria piesă de teatru, în care tu ai fi nisipul, iar eu marea. Aș mima fermecător marea. Ai citi literatură rusă doar pentru că știi că îmi place mie. Ne-am trage jaluzelele și ne-am minți că este noapte, când, de fapt, este zi. Am dormi dezbrăcați des. Am numi asta ceva spiritual, și nu fizic, în ciuda aparențelor. Am trăi în atemporalitate pentru că în lumea noastră nimic nu contează în afara fericirii noastre. Am fi doi hedoniști în căutarea idealului suprem. Fericirea materială ar înceta să mai fie punctul terminus al acțiunilor noastre. Am tinde spre sublim. Ne-am defini propriul concept de perfecțiune și ne-am menține departe de el, tocmai pentru a avea mereu spre ce tinde. Am fi imperfecti și ne-am iubi imperfecțiunea, greșelile, suferința și dezamăgirea. Ne-am iubi reciproc pentru că am ști, fără să ne-o spunem, că unul fără altul n-am însemna nimic. Am fi dependenți de „noi”, pentru că altfel nimic nu ar mai exista.

7 martie

Își imprimă mirosul pe perna mea. Prin atingeri evazive îmi caută prezența; sunt departe. Tălpile goale, părăsite pe o margine de pat, joacă rolul mut al somnului profund. Apoi se mișcă, se răsuțește, își deschide ochii nu mai mult de trei secunde... enorme, dureroase.

În atingerea lui regăseam fiecare sentiment uitat. Zâmbea trist, zâmbea curat. Ca să scape de dorință, îmi zâmbea mie codat. Îmi plăcea...Nu îndrăzneam, nu îi spuneam. Savuram fiecare clipă în care el îmi era alături, fără a-i spune însă de importanța prezenței lui. Poate bănuia. Poate știa. Poate simțea același lucru. Sau poate, pur și simplu, mă dorea. Așa cum dorești un lucru interzis: îl privești intens, poate reușești să îl obții în vise, îi adulmeceai farmecul, cu ochii și buzele foarte aproape de latura sa sticloasă, tăioasă; privirea îți memorează tot ceea ce buzelor le e interzis să atingă.

Te joci cu gândurile, îți e teamă. Vârfurile degetelor tale se mișcă incert și temător pe suprafața pielii mele. Realizează că nu e bine și se retrag. Chiar nu e bine? Ce caută ele? Ce vor? Ce au găsit? Ce simt ele oare în cele câteva secunde de impuls nebun, arzător? Au găsit răspunsul? Au găsit măcar întrebarea?

Surprinzător cum sfârșiturile înspăimântă și te răpesc de tot ceea ce înseamnă calm, stabilitate și rutină... de ce, oare, sunt oamenii dependenți de „întotdeauna”? Ce face veșnicia din noi, în afară de monștri fericiți?

- Iubește-mă! i-am spus, cu tonul acela ludic, caracteristic. Îmi zâmbi cu complicitate și îmi întinse brațele lui lungi, imorale...

Aveam senzația că n-o să se sfârșească niciodată. Simțeam atemporal fiecare sărut, descurajator fiecare pas în afara privirii mele, imens sentimentul nostru ce părea inuman. Eram doi. Niciodată nu mă simțisem mai completă. Urma, inevitabil, hazardul.

2

Era 7:20 după-amiaza, 13 mai, iar afară ploua. Nu îi mai păsa că i se udă părul sau că boala i se va agrava. A ieșit de la metrou în fugă, a traversat strada fără măcar să se uite la semafor, mașinile claxonau, nu-i păsa, nu mai auzea nimic, și-l imagina spunând că nimic nu se va schimba și că totul o să fie bine. Că o să-i zâmbească așa ca de fiecare dată când intra pe ușa aceea de sticlă, că o s-o ia în brațe și o s-o întrebe, alintându-se, „ce facem în seara asta?” Fugea uitându-se drept înainte. Trece de căminul studenților la Medicină, depășește benzinăria, face stânga și se oprește în dreptul mașinilor parcate, realizând că poate acesta este ultimul drum spre el. Ultimul drum dintr-o serie de drumuri ce păreau să se termine de atâtea ori.

Privi în gol muncitorii în salopete albastre, atât de străini, atât de departe, își ridică privirea spre balcoanele de piatră ale blocului din fața ei, a căror simetrie o încânta nespuse, se oglinde în geamurile opace ale restaurantului din colțul străzii când, brusc, ochii îi căzură pe părul lui ce se vedea de dincolo de peretele de sticlă încărcat cu afișe și curele scumpe. Se uită la el preț de câteva secunde, îl simți trist și îi pieri subit curajul de a da ochii cu el. Realiză că ceva nu era în regulă și că el nu era bine. Parcurse încet cei 20 de metri și se opri în fața intrării. Avea o stare de rău psihic și presimțirea tot mai devastatoare că el se schimbase. Intră, îl privi în ochi, dar el nu zâmbi. Simțea că se prăbușește în sine, ar fi vrut să fugă de acolo, să nu spună nimic din cuvintele ce-i veneau în minte.

„Deci așa se încheie totul? Eu, rostind un discurs lamentabil într-un magazin? Tu, privindu-mă apatic, urându-mi prezența, urându-mi cuvintele și urându-te pe tine pentru tot dramatismul ăsta patetic pe care tu singur l-ai creat? Refuz să fiu părtașă la așa ceva. Refuz să iau parte la piesa asta de teatru grosolană și mizerabilă, pe care pari s-o joci la nesfârșit. Ai călcat în picioare cel mai pur sentiment și l-ai făcut să fie, aici și acum, la fel de depravat ca și tine. Oare merită?”

A ieșit pe ușa de sticlă, îi curgeau lacrimi, simțea o tristețe prea adâncă pentru puterea ei. Se uită la lumea de pe partea cealaltă a străzii, cum stătea pe o bordură și o privea cu simpatie și compasiune, pentru că o cunoștea și știa dinainte ce avea să se întâmple. Nu îi salută, nu le observă decât forma și ochii ațintiți asupra ei. Era cufundată în gânduri, într-un amalgam de imagini din trecut, nimic nu se lega, erau doar imagini disipate, zmeul prins de salopeta lui în pătrățele în ziua când l-a cunoscut, treptele teatrului și păpușa ce i-o făcuse cadou, o cană de ceai, aromată și fierbinte, magazinul cu jucării de unde luaseră aripioarele acelea de zână, pe vremea când erau doar prieteni. Își continuă drumul încet până la capătul străzii, apoi grăbi pasul, impunându-și să nu plângă. Parcurse același drum pe care venise, însă acum inima nu-i mai bătea cu putere. Mai avea oare inimă? Se strecură în metrou, înghesuindu-se într-un colț. Nu se uită la nimeni, era cald și lumină. Simțea că ceva din ea era iremediabil pierdut și că sentimentul acesta nu avea să dispară prea curând. „O etapă din viața mea a luat sfârșit”, își zise. Și, într-adevăr, așa era.

3

Obișnuia să bea vodcă și nu râdea prea des. O făcea doar ocazional și privat. Obosise să explice oamenilor că fericirea ei nu are consistența unui zâmbet, așa că nu mai răspundea celor ce o acuzau de tristețe sau timiditate. Purta pantofi cu talpă joasă, deși o încânta sofisticarea unor tocuri. Avea un sine dedublat, iubitor de monocrom și încântat de fistic. A renunțat la această ultimă plăcere odată cu plecarea lui; ura să mănânce fistic de una singură. Era neîncrezătoare și teatrală. Sfârșiturile o lăsau confuză, într-un soi de letargie nostalgică, lucru pe care vroia să îl schimbe cu orice preț. Și a reușit, realizând că nimic nu se termină cu adevărat și că „niciodată” este doar un cuvânt extravagant. Iubea haotic și intens o imagine idealizată din trecut. Era îndrăgostită de un băiat cu chip angelic de o iraționalitate aproape antitetică. Adora solitudinea. Liniștea îi era muză. Îi plăcea noaptea și pacea aceea interioară pe care o ai când știi că ești lipsită de orice responsabilitate. Ar fi vrut să se detașeze de toate grijile lumești. Era o visătoare.

Era superstițioasă și avea o încredere puternică în Divinitatea ce considera că îi manevra cu abilitate destinul. Obișnuia, în momentele în care se simțea copleșită, să fumeze o țigară sau să invoce o rugă fugară Creatorului ei. Nu era vicioasă, dar îi plăcea burghezia. Învățase de la el să nu se abțină niciodată. Era un lucru ce se dovedise a fi în natura ei, însă educația se împotriva trivialității și mediocrității „oamenilor de lume”. Se răsfăța totuși cu un soi de hedonism rafinat, care părea să le împace pe amândouă. Probabil n-ar fi învățat niciodată să „trăiască”, dacă nu l-ar fi

cunoscut pe El. Îi era recunoscătoare, în sinea ei, deși nu erau puține ocaziile în care îl condamna pentru felul lui de a fi, același fel care o făcuse să cunoască și cealaltă parte a bunăstării, a dragostei ambițioase și obsesive, prin plecările lui repetate.

4

Bea un cappuccino la 2 după-amiaza. Era fix 2:16, foarte cald afară, începea să se răcească și cana, iar figura ei era perfect impenetrabilă. Se uita cu ochii ei mari la lumea din stradă, scruta necruțător orice dezastru vestimentar și avea un grad de mizantropie care o făcea să-și mute imediat privirea spre orice alt lucru neînsuflețit. Diminețile în care iubea aglomerația de la metrou erau puține, dar puternice în intensitate. Ura și iubea cu aceeași pasiune și nici că-i păsa că e vag anormal să trăiești într-un așa contrast.

Privea cana de un roșu sângeri, „superb design”, se gândi, apoi se uită din nou pe geam. Cafeneaua dădea într-o stradă micuță, cu blocuri vechi și balcoane mari, de piatră. Avea aerul acela cosmopolit care îi plăcea atât. La etajul 2 al blocului din față erau multe flori la geam, atât de multe, încât îi trezi un intens sentiment de singurătate. Nu îi plăceau florile. Îi amintea de pervazul acela cu un indrușaim, ce aparținea mamei ei, de pe vremea când nu cunoștea multe cuvinte sau multe sentimente, când citea Buci Maci și își scria cu cretă colorată numele pe ușile garajului. Imaginea aceea o înfiora, dar îi crea un fel de plăcere sadică să stea să privească cum mama ei îl uda zilnic, spunându-i că atunci când pune Mozart, indrușaimul cântă. Asculta Mozart ore în șir, așteptând planta aceea să cânte. Avea o senzație de întuneric, de tristețe adâncă ori de câte ori făcea asta. Își reamintea sentimentul atât de bine, ca și cum niciodată nu părăsise camera aceea, ca și când muzica niciodată nu s-ar fi oprit. Nu auzise niciodată planta cântând.

Începea să-și amintească, încet, copilăria: camerele acelea mari și reci, ce îi păreau atemporale, perdelele de mătase, biblioteca imensă ce o va descoperi, întrutotul, 12 ani mai târziu, cele 6 trepte ale terasei, Gânditorul de piatră din spatele casei, gardurile ascuțite și verzi, dar, mai mult, sentimentul acela naiv că nu este decât frumusețe pe lume, frumusețe ce se închidea în acest univers al ei. Singurele neplăceri le provocau acel pervaz și podul casei, dar care începeau să o atragă în acel mod nefiresc în care ți se pare palpitant orice lucru interzis. Trebuia să se întoarcă, îi era dor de tot ceea ce însemna casa aceea, de acea rămășiță a unei utopii infantile cu care a crescut și care s-a pierdut odată cu impactul orașului.

Se ridică de la masă și ieși în stradă, gândindu-se, în timp ce se îndepărta de cafenea, cât de grea îi va fi oare reîntoarcerea.

5

Porțelanul fierbinte îi tachina degetele lungi, ce se retrăgeau inconștient la fiecare câteva secunde. Ceaiul răspândea un miros persistent de tei și esență de rom. Se uită afară și simți că empatizează cu vântul. Dincolo de geamurile închise ermetic ploua torențial. Și-ar fi dorit să vadă orașul de sus, orașul acesta lovit de nervozitatea norilor, să îl vadă gol și speriat, cu șanțuri pline de apă, cu trotuare agonizând și copaci ostatici pământului, supuși potopului. Să îi vadă cum urlă, cum imploră lumina...

Ceaiul era acum complet rece. Mi-am pus deoparte hainele și am intrat în așternuturile de mătase. M-am încolăcit și am închis ochii. În oglindă se reflecta aceeași imagine a unui om nefericit. Nu puteam face nimic. Răspunsul meu era el. [...]

Am întins mâna după cana de ceai, dar mi-am dat seama că aș bea vin. Că aș bea vin dintr-un pahar, că m-aș da cu ruj și că aș mânca ciocolată. Și niște muzică... iar mâine voi dezvolta filmul acela, iar după-amiază o să fac paste. M-am dat jos din pat, mi-am pus singurul costum de baie pe care îl aveam și am ieșit să fac plajă.

Pe terasa de piatră bătea un soare arogant și agresiv, ucigător pentru pielea mea complet albă. Mi-am zis „of, e 2, prost moment, ce fac acum?” Am coborât scările, deja am început să transpir, nu era bine deloc, „trebuia să mă motivez mai matinal”, am gândit, am luat-o de-a lungul aleii, am ieșit în stradă, „ce pustietate! mă întorc să dorm”...

La câțiva metri de mare dormea el, cu soarele bătând direct în pielea lui acum cafenie. Obrazul stâng îi era lipit de nisip și respira greu. Părea să viseze. Adesea, când mă culcam lângă el, obișnuiam să mă scol mai devreme și să-l privesc cum doarme, să mă gândesc oare ce visează, vocea mea o să-l prindă în zbor, trezirea o să-l scoată la suprafață?

6

Zăcea undeva pe plajă, slăbise mult de la alcool și oboseală, îi stătea bine, păcat că pe dinăuntru ceda. Nimeni nu vedea asta, nu că i-ar fi păsat cuiva prea mult, părea bine, spunea că e bine, abuză intens, era un extremist convins, toată lumea vedea asta și îl stimau într-un fel, dar nici că ar fi vrut cineva să fie în locul lui. Părea că se distrează, așa, de la depărtare, dar mă întreb dacă ar fi avut vreo altă opțiune. Prezențele feminine din preajma lui, mereu altele, toate la fel, păreau să trăiască aceeași încordare, observându-i apatia. N-aveau habar de cât de puțin contau, venea un moment în care își dădeau seama și se retrăgeau, cumva agasate de tiparul ce se tot repeta.

Fuga de realitate îl făcea să fie impasibil la tulburările sărmanelor victime. Pasivitatea era arma sa și credea cu atâta naivitate în ea, încât orice tentativă de dialog pe această temă sau remarcă moralizatoare era din start desființată. Juca un rol de suprafață în care superficialitatea părea să

primeze. Începuse să-mi semene cu o gelatină. N-aș putea argumenta asemănarea, probabil aveau aceeași consistență de flasc mobil. Zâmbea pierdut, în fața oricui, în fața unei sticle de bere sau a unui răsărit, îmi zâmbea mie puțin mai luminos dacă îi propuneam o sticlă de vin, era fericit dacă beam vodcă. Ce ciudat, expresia lui se schimba odată cu tăria alcoolului. Se mai pierdea în sine sau se refugia voluntar, refuza să spună ce i se întâmplă, era agasat de insistențe, nu știu dacă știa că-mi mai pasă, că încă îl vreau bine. Nu știam ce să fac și îi mai propuneam o sticlă de ceva. Începea să se binedispună ca și cum fericirea lui stătea într-o sticlă, nu mai spuneam nimic, speram totuși să nu caute nimic în sticla aceea, nimic din ce putea găsi în afara ei. [...]

7

Este finalitatea eșecului sau a unui succes mulțumitor. Nu știu ce sună mai veridic, amândouă sunt la fel de aproape de adevăr. Îl iubesc ca om și nicicând nu voi mai iubi așa.

Îl am lângă mine. Dar această apropiere fizică nu-mi permite atingerea. Nădăjduiesc să percepă că sunt legată de el prin semnificația jumătăților. Nu mai contează dragostea, nici sexul, nici apropierea fizică sau sărutările lui mincinoase; contează doar ființa mea incompletă, incompletă fără el.

Se întunecă, iar resemnarea a dispărut. Nu mai există voci în jur, m-am închis etanș în castelul meu fortificat, cu singurul gând ce mă ține în viață. Speranța a dispărut odată cu prezența ta. Mâna ta rece trece prin mine, nu mă mai atinge, nu mă mai dorește. Mă doare cum nu mă mai săruți, cum îmbrățișările noastre stângace se pierd în gesturi de rutină. Aripă cresc în mine, se ramifică treptat, iar corpul meu cedează sub greutatea lor.

Bunătatea e pervertită. Dorința e ca un animal viu, nesățul, carnivor, sadic, îmi cutreieră interiorul calduț al coapselor și se retrage în piept, într-o durere surdă, copleșitoare. Singurătatea mi-a fost tulburată și mă simt deplasată în afara mea, ca un diavol exorcizat pe trei sferturi de Biblia crudă a negării tale. Adânc tulburat de propria forță, îți întorci privirea. Ți-o întorci spre mare, singura ta amantă constantă.

Marea este calmă, imensul se oglindește în ea. La fel ca buzele mele roșii, sufletul meu pierdut. Oameni simpli îi pătrund adâncimile; își păstrează, totuși, frumusețea, calmul, sarcasmul și tainele. O privesc știind că nu o voi înțelege, poate, niciodată. O ador știind că o voi iubi, poate, întotdeauna. Ea concretizează neînțelesul, și mirajul, și nemărginirea. Într-o zi, îi voi dărui corpul meu, într-un gest de iubire supremă.

NICOLETA DANIELA CORDUNEANU

Elevă, Oltenița-Călărași

Mary Dowson

Capitolul I

„Soarele apărea sfios deasupra Londrei și colora frumos acoperișurile caselor și vilelor mari. Cerul auriu al răsăritului se oglindea maiestuos în fântânile din centru orașului. În acea dimineață era o liniște neobișnuită pe străzi și rar trecea câte o trăsură mică a unui comerciant. Strigătul deșteptător al cocoșilor anunța o nouă zi, lătratul câinilor vagabonzi se audea răgușit din unghere ascunse.

Marea casă a familiei Dowson era cufundată în liniște și nici măcar slujitorii nu se treziseră. De ceva timp ordinea casei se schimbase și totul părea supus unei tensiuni cumplite. Acestea erau datorate începutului de revoluție din Anglia și tulburărilor publice care aveau loc în fiecare zi. De la balconul camerei ei, Mary, singura fiică a familiei Dowson, privea încordată răsăritul roșiatic al soarelui. I se părea că cerul este mai roșu ca de obicei și considera asta un semn rău. Rochița albă, vaporosă și buclele negre, ciufulite, îi dădeau o aură atrăgătoare, iar în ochii verzi se reflecta lumina soarelui. Nu dormise toată noaptea din cauza grijilor și gândurilor rele ce i se perindau haotic prin minte. James Dowson, tatăl ei, plecase de două zile să se întâlnească în secret cu gruparea revoluționară din Parlament, iar mama sa, Danielle Dowson, era în Franța, la părinții ei. Rămăsese singură să conducă și să supravegheze slujitorii din casă. Nu își făcea prea multe probleme în această privință, pentru că era foarte respectată de valeți, bucătărese și toți ceilalți. Cu câteva ore în urmă trimisese un curier rapid la proprietatea familiei McDowall unde știa că se află tatăl ei, ca să se asigure

că nu se întâmplase nimic rău. Domnul James îi promisese că se va întoarce într-o zi și ea știa că tatăl ei nu-și încălca niciodată cuvântul, dar trecuseră deja două zile și nu primise nicio scrisoare. Era în jurul orei trei dimineața când valetul plecă în fugă și de atunci Mary nu mai închisese niciun ochi.

Avea o presimțire sumbră ce nu-i dădea pace și nu se putea liniști deloc. Se desprinse de balustrada frumos sculptată și se grăbi să se îmbrace ca să coboare cât mai repede în curte pentru a scăpa de liniștea apăsătoare din jurul ei. Alesse o rochie simplă, maronie, pantofi fără toc înalt și o pălărie elegantă. În momentul în care se pregătea să iasă din cameră, valetul trimis de ea năvăli fără să mai bată la ușă.

- Lady Mary, tatăl dumneavoastră este de negăsit.

- Imposibil! Nu este la familia McDowall?

- A plecat de acolo ieri. Domnul Gibbs a fost și el foarte surprins și mi-a spus că Mr James chiar se grăbea spre casă. Am întrebat mai multe persoane, dar nici urmă de tatăl dumneavoastră. La auzul acestora, Mary simți că sângele i se scurgea din obraji și i se tăie respirația.

- Vă simțiți bine, Lady?

- Da, sunt bine... Pregătește-mi trăsura!

După ce valetul plecă, se așază pe pat plângând deznădăjduită și gândindu-se ce să facă. [...] Luă o sabie și două pistoale încărcate, apoi îmbracă niște haine bărbătești, își strânse părul sub o pălărie neagră și încălță niște cizme cu carâmbul înalt. Se uită puțin în oglinda cea mare și observă că uitase să își dea jos cerceii. Acum arăta ca un adevărat cavalier.

Ieși, spunându-i cameristei să nu primească pe nimeni în lipsa ei, apoi porunci vizitiului să dezlege un cal de la trăsura și să îl înșeueze. Porni prin locuri lăturalnice, ferindu-se să treacă prin fața marilor vile ale regaliștilor și mână calul nebunește spre casa familiei McDowall. Știa că tatăl său avea dușmani numeroși, dar nu putea accepta că i s-ar fi putut întâmpla ceva.

Cu numai câteva zile înainte să plece la acea întrunire, Mr James primise vizita neanunțată a unui personaj ciudat. Era la amiază când trăsura aranjată exagerat a acestui domn oprise în fața porții și acesta intrase fără să-i pese de valetul de serviciu. Intrase grăbit, ca și cum ar fi intrat în propria casă, și se duse direct în biroul domnului James. După ore de discuții aprinse plecase la fel de grăbit și misterios.

La un moment dat i se păru că vede pe cineva cunoscut. Când se uită mai bine, îl recunoscă pe lordul Charles Gale, un regalist convins și un împătimit al vinului francez. Curios era faptul că se afla acolo în acel loc sărăcăcios și umil, îmbrăcat în niște haine ponosite, când el avea o proprietate imensă la marginea Londrei și un castel somptuos. În primul moment, Mary vru să treacă mai departe, dar, dându-și seama că era ceva ciudat la mijloc, se opri și se furișă la umbra unei cocioabe ca să-l

urmărească mai de aproape pe lordul Charles. Acesta intră într-o prăvălie mizeră și se îndreptă spre o masă, unde îl aștepta un domn. Fata se furișă prin mulțimea de la ușă, ca să vadă persoana cu care se întâlneau lordul. Prăvălia era murdară și oamenii care erau acolo arătau jalnic și cumpărau băuturi ieftine și dezgustătoare. Un loc perfect pentru o întâlnire cu scop periculos. Nimeni nu ar fi căutat o persoană importantă într-un loc așa de mizer. Mary se strecură printre toți și după câteva momente împietri de uimire. Acel domn era Gibbs McDowall!

- Este imposibil! Cum?... Nu pot să cred! Știa încă din copilărie dușmănia dintre Gale și McDowall, iar acum îi vedea strângându-și mâinile și discutând aprins despre ceva aparent foarte important. Ce i-ar fi putut uni pe cei doi, lordul fiind de partea regelui, iar Gibbs de partea revoluționarilor? Primul cuvânt care-i veni lui Mary în minte fu: trădare și realiză că era inutil să-și continue călătoria când avea în față o scenă ce putea explica multe. Stătu acolo un timp, privindu-i pe cei doi și încercând să se apropie ca să audă ce discutau, dar îmbrăcămintea ei era mult mai prezentabilă și putea da de bănuț. Mr Gibbs explica înfocat, iar lordul asculta atent și din când în când izbucnea într-un râs nebunesc. Mary îi auzi pomenind niște nume cunoscute, printre care și pe al tatălui ei. Gibbs divulga totul taberei dușmane, așa încât acțiunile doritorilor de schimbare să fie în zadar. Probabil că avea un profit gigantic din această acțiune rușinoasă de trădare, un rang ridicat în societate și recunoștința regelui.

Lordul Charles se ridică mulțumit, își salută prietenul și ieși pășind mândru, uitându-se cu scârbă la oamenii din jur. Imediat ce păși pragul, Mary îl urmă mergând legănat, ca și cum ar fi fost unul dintre oamenii aceia amețiți de băutură. Se uită peste umăr la McDowall observând că se ridică și el fumând tacticos din pipă. Se întoarse din nou spre ușă ca să-l urmărească pe lord, dar acesta se făcuse nevăzut printre casele mici și numeroase.

Se uită cu grijă în jur și se hotărî să-și continue călătoria ca să observe mai bine comportamentul suspicios al așa-zisului prieten de familie. [...] Mary așteptă la colțul străzii până când stăpânul casei intră liniștit pe poartă. Părea foarte relaxat, ca și cum nu făcuse ceva ce-l putea costa viața. Ordonă servitorului bătrân să nu primească pe nimeni.

- Astăzi nu lași pe nimeni să intre. Să spui că sunt plecat în provincie.

- Am înțeles, sir.

- Carol!

- Da, domnule!

- A mai venit cineva de la familia Dowson azi?

- Nu, în afară de acel valet...

- Bine! Nu uita ce ți-am spus. Încuie poarta și dezleagă toți câinii.

- S-a făcut, my lord.

Mary tremura de furie și pentru un moment își încleștase mâna nervos pe armă, dar nu știa dacă Gibbs era vinovat de dispariția tatălui ei și renunță la acea intenție periculoasă. Situația era destul de complicată, pentru că ea intenționa să intre pe furiș. Totuși nu uitase de valet și de câinii care îi complicau planurile și mai rău. Decise să caute o altă intrare, o spărtură în gard sau măcar un copac, ca să poată pătrunde în curte. [...] Își mușcă buza cu ciudă și se întoarce, cu gândul să revină noaptea. Drumul spre casă decurse fără incidente, alegând tot străzile ocolitoare. Ajunse la amiază, obosită și mai îngrijorată decât atunci când plecase.

- A venit cineva astăzi?

- Un curier, my lady.

- Ce a adus?

- O scrisoare. Am lăsat-o în biroul domnului James.

- Mulțumesc. S-a întâmplat ceva cât am lipsit? E totul bine?

- Totul este bine, mai puțin Lettice. Se simte foarte rău.

- Unde este acum?

- În salon.

Lettice era fiica bucătăresei și o prietenă bună a lui Mary. Când Mary deschise ușa salonului o văzu zăcând palidă pe canapea.

- Lettice, ce faci? Ea se ridică puțin și o privi amuzată pe Mary.

- Nimic. Tocmai mă întrebam ce bal impune hainele bărbătești pentru domnișoare.

- Termină cu aberațiile și spune-mi cum te simți.

- Acum, că ai venit tu, mă simt mai bine. Am doar puțină febră, atât.

Hai, spune-mi de unde vii așa îmbrăcată?

- Tata este de negăsit, iar McDowall este un trădător!

- Ce tot spui? Am eu febră și aiurezi tu?

- Este adevărat ce spun, crede-mă! Ți-am zis eu că întrunirea aceea nu era un lucru bun. Am să-ți spun mai multe, dar mai întâi vino să vedem ce leacuri minunate mai are doctorul nostru pentru tine.

- În niciun caz nu o să beau siropurile alea amare pe care le prepară Winston.

- Sigur că ai să le bei! Am nevoie de tine și trebuie să te simți perfect. Ce am gând să fac nu este ușor.

- Deja încep să mă sperii! Spune o dată ce s-a întâmplat.

- Cu o condiție.

- Care?

- Întâi mergi la doctor.

După ce Lettice plecă, Mary se grăbi spre biroul tatălui său, ca să citească scrisoarea venită în lipsa ei. [...] După ce citi scrisoarea chemă

camerista și îi spuse să-i pregătească patul și niște haine comode, ca să se odihnească măcar un ceas.

Elsa, camerista, intră în dormitorul lui Mary, pregăti patul cu minuțiozitate, ca de obicei, apoi deschise o cutie pe care o adusese chiar ea ca să ia o cămașă lungă și comodă. Ezită puțin înaintea să pună mâna pe ea. Vedea praful alb și otrăvitor pe toată rochia și știa că dacă îl va atinge, va muri în scurt timp. Se uită în jur și văzu pe balcon un ghiveci în care era o floare cu frunzele late. Rupse două frunze ca să nu atingă otrava și apoi luă cămașa și o așeză pe pat. Închise cutia și o ascunse sub pat, aranjă totul ca înainte și ieși chiar în momentul în care Mary intra.

- Ți-am pregătit patul, my lady. Somn ușor.

- Mulțumesc Elsa. Acum ești liberă.

Camerista îi adresă un zâmbet puțin batjocoritor și apoi fugi pe scară și se îndreptă spre ieșire. În acest timp, Miss Dowson se pregătea să se îmbrace cu rochia de pe pat. Se uită instinctiv pe jos și văzu o urma vagă de praf alb lângă pat. Urmări îngrozită urma de praf care se continua pe cămașa ei. Se dădu înapoi speriată, nevenindu-i să creadă. Auzise multe întâmplări cu doamne omorâte cu otrăvă pusă pe rochii. Acea substanță ce topea pielea ca un acid și te omora în puțin timp. Îi fulgeră prin minte zâmbetul răutăcios și își dădu seama că putea fi victima unui complot. Realiză că lucrurile sunt mult mai complicate decât credea ea și înțelegea acum că dispariția tatălui putea fi doar începutul unei mari nenorociri. Încercă să se calmeze, dar din cauza oboselii devenea din ce în ce mai nervoasă și mai speriată. O chemă pe Lettice, care tocmai se lăsase convinsă de Winston să bea un sirop amărui de plante.

- Lettice, vino repede!

- Ce s-a întâmplat? De ce țiți așa?

- Puteam să mor acum câteva momente.

- Serios? Eu nu văd niciun asasin.

- Prostuțo, uite ce e pe patul meu.

- Dumnezeule! E otrăvă pe rochie. Cine ți-a făcut asta?

- Elsa. Eu am trimis-o să îmi pregătească patul ca să mă pot odihni.

- Unde este, nenorocita?

- A plecat probabil să-și primească plata pentru ce a făcut.

- Observ că situația se agravează, și totuși Elsa părea o fată liniștită.

- Banii pot cumpăra orice.

- Ai dreptate. Bănuiesc că acum nu mai poți dormi deloc, așa că hai în salon să mă lămurești ce vrei să faci și poate că ar trebui să chemi niște ajutoare. Nu poți să știi dacă ți se mai poate întâmpla ceva. Trimite pe cineva să îl cheme pe unchiul Dryton.

-Deocamdată nu, poate mai târziu.

Seara se lăsase ca o mantie peste Londra, iar luminile se stinseseră una câte una, lăsând întunericul să pătrundă în toate ungherele. Fusese o zi liniștită, fără evenimente importante și fără încăierări sângeroase. La fereastra salonului locuinței McDowall era încă lumină, dar nu se auzea niciun zgomot. Câinii dormeau liniștiți lângă poartă, iar Carlo moțâia pe treptele de la intrare cu un pistol lângă el. În salon, Gibbs scria agitat foi întregi și le puneă în plicuri albe, apoi se uită la ceas parcă așteptând vizita cuiva. Avea cearcăne și părea frânt de oboseală. Câteodată puneă capul pe birou ca să se odihnească puțin și apoi se ridica și începea din nou să scrie. În umbra zidului erau pitite două siluete negre ce așteptau nerăbdătoare ca să se stingă luminile din casă.

- Crezi că mai scrie mult?

- Nu prea cred. Deja este foarte târziu.

- Atunci cum intrăm și cum trecem de câini și de paznic?

- Ai puțină răbdare Lettice, am un plan.

- Ce anume? Îl omorâm pe paznic și apoi pe câini. Ușor,nu?

- Nu fi ironică, ți-am spus să ai răbdare.

- Am înțeles, dar spune-mi planul, ca să știu dacă sunt de acord.

- Vei fi de acord chiar dacă nu vrei tu. Te-am avertizat de acasă că nu este ușor și în plus nu te-am obligat să mă însoțești. Tu ai vrut-o. După ce McDowall se duce la culcare, tu o să te îmbraci cu rochia pe care am luat-o și o să îl chemi pe Carlo la poartă. Trebuie să te prefaci că ești o fată de morav ușor...

- Nici să nu te gândești că am să-l las să mă atingă. De ce nu inversăm rolurile?

- Pe mine mă cunoaște și nici nu este nevoie să te atingă, eu am să fiu în umbra ta. Promit că nu o să-l las să facă asta. O să-l amețesc puțin, că doar nu am venit aici cu intenția de a răni pe cineva.

- Și câinii?

- Asta este mai greu, dar tot tu trebuie să rezolvi și asta. Trebuie să-l convingi că ți-e frică de câini.

- Un plan nu prea sigur, dar...

- Dar tu, cu farmecul tău, o să rezolvi totul, nu?

Lettice se strâmbă nemulțumită și apoi se așeză pe iarbă așteptând momentul neplăcut în care trebuia să se schimonosească în fața paznicului. Așteptarea devenise încordată și plictisitoare, iar Gibbs părea că uitase de somn. Fetele aproape adormiseră rezemate de gardul rece când luminile din casă se stinseseră.

DANIELA HOZA

Elevă, Sântana-Arad

Ușor naivă, proza Danielei Hoza e interesantă ca transcriere a unei „vibrații” pregătind o poveste.

Gabriel Mardare

Nu e tocmai proză, este mai mult o fotografie. Autoarea surprinde un singur moment, acela în care faci echilibristică fără intenții sinucigașe, doar din bucuria jocului. Tălpile goale

devin contactul cu realitatea pe care autoarea nu o detestă, nici nu o persiflează, din contra, o trăiește cu suflet de copil, „și își întinde mâinile paralel cu solul pentru a obține mai multă frecare cu aerul și a împiedica un eventual dezechilibru”.

Edward Avram

Un iz de-o vară

„Concentrează-te! Așa... n-o pierde din ochi și nu te lăsa distrasă... Haide, acrobații o pot face legați la ochi, pe un fir subțire de sârmă!”

Pas cu pas încercă să-și mențină echilibrul pe îngusta bucată de fier călduț, fără să-și dezlipească ochii de pe punctul imaginar care se află la zece centimetri de vârful piciorului. De fapt, pașii aceia nu sunt orice pași, sunt cei mai mici pași, „pașii de furnică”. Ce groaznic era atunci când, jucându-se „Regină, regină, câți pași îmi dai până la împărăția ta?”, i se dădeau să facă trei, cinci sau zece astfel de pași. Măsurată în „pași de

furnică”, distanța dintre ea și „regină” părea imensă, iar răbdarea ei scădea proporțional cu șansele de a ajunge la „împărăție”.

Acum... acum se întâmplă deseori să simtă nevoia de a merge pe șinele de tren din spatele casei și... să piardă vremea, asta la sensul propriu al cuvântului.

Ce relaxant e! Vara e cel mai plăcut, mai ales seara, când șinele mai păstrează căldura acumulată peste zi, ca astăzi. Și iarna e bine, dar dacă o faci pentru prima dată, trebuie să ai grijă să nu fi umed pe tălpi, pentru că ți se vor lipi de șine. Ei i s-a întâmplat. Noroc că i-a mai rămas puțin ceai cald în termos, căci altfel ar fi lăsat o parte din ea acolo. Nu că ar fi fost o problemă, dar atunci nu ar mai fi putut merge desculță din cauza bandajelor, și asta nu i-ar fi convenit.

Se poate decoperi o lume nouă prin intermediul tălpilor. Sunt foarte sensibile și percep o grămadă de senzații, care cu mâinile nu pot fi simțite pentru că... sunt prea ocupate cu „lucurile importante”. Cu mâinile se scrie, se gesticulează, se apucă, se strânge, se împinge... fără a mai deosebi formele, fără a mai ieși din insensibila rutină. De aceea tălpile sunt altfel. Mâinile au o mulțime de roluri, dar ele sunt... doar un mijloc de transport. Odată înlăturat acest rol, împreună cu încălțările, se deschide un întreg univers de posibilități.

„Concentrează-te! Iar ți-a zburat gândul și te-ai dezechilibrat. Concentrează-te!” și își întinde mâinile paralel cu solul pentru a obține mai multă frecare cu aerul și a împiedica un eventual dezechilibru.

Vântul îi trece pe sub haine, prin păr, iar ea își înclină puțin capul pentru a prinde mângâierea lui fugară. Cât e de bine! Îi răcorește degetele transpirate, îi îndreaptă fruntea și îi flutură fusta subțire de vară. Începe să pășească pe vârfuri pentru a fi mai ușoară în momentele care despart un pas de celălalt și își desfăce părul cu o mână. Da! Pe cât de simplu, pe atât de frumos. Lumea are impresia că adevărata fericire e posibilă doar cumpărată fiind, când ea e de fapt în adierea vântului, în șinele ruginite ale unui tren și în tălpile descătuseate de încălțări... Ei, cel puțin, îi ajunge.

Își dădu seama că se oprișe, dar oricum, nu mai are mult din drum. Se așează jos. Încă zece minute nu contează. În fața sa e câmpul cu iarba aurie și lacul plin de broaște peste care a privit de nenumărate ori, visând la locul unde cerul întâlnește pământul. Mereu același și totuși altul. Îl privise și ieri, și alaltăieri, dar alt vânt îi apleacă firele de iarbă, alți nori îi umbresc pământul și alte raze îi coc grâul

Tresare când își dă seama că îi vibrează telefonul. E numărul ei cel nou și știe de la cine ar putea fi mesajul. Inspiră adânc, pentru că nu vrea să fie nerăbdătoare și, cu mișcări lente, pipăie fiecare obiect din geantă în căutarea telefonului. Îl găsește în cele din urmă, își citește mesajul. Zâmbește. Îi

place simplitatea. În lucrurile simple și sincere se ascunde toată dragostea din lume. În mesaj nu scrie decât: „17:30”.

Pune telefonul înapoi în geantă și aleargă desculță prin iarbă spre casă. E fericită... nici cerul nu poate să-i cuprindă surâsul, iar departe parcă și Soarele s-a oprit în loc, vrăjit de auriul ce-l poartă pe al ei creștet... Fuge... unde? nu știe sigur... fuge spre stele, acolo e nemurirea, trimite sărutături vântului, șoptește florilor de tei din părul său bălai a ei fericire, îmbrățișează nori, eterni călători. Norii parcă nu mai sunt aceiași din vremea copilăriei, azi parcă nu mai colindă cerul Cosânzenele de demult... ar dori vremurile acelea. Dar totuși trăiește în prezent: o așteaptă un Făt-Frumos.

Ce ani, ce visuri... vreo definiție existentă?? Păi nu, e un El și o Ea risipind clipele, de altfel ce ar putea face altceva? Școală, reguli, norme de respectat? Nici vorbă, treceți cu vederea, e vorba doar de Ei și ceilalți.

E singură pe drum, singură cu sufletul ei, ar vrea să strige de bucurie, dar se abține... Și-a promis-o. Nu va mai precipita lucrurile, toate își au vremea lor, în fond ce așteaptă de la el? Poți să te agăți de oameni, îți pui speranțele în ei, dar de unde ai siguranța că nu te vor dezamăgi? Capu-i plin de astfel de teorii, ar putea deveni până la urmă o sceptică convinsă, dar ce contează?? Ar fi așa de bine ca să poți spune că toate lucrurile sunt relative... dar persoanele? E ciudată lumea asta, nu demult a înțeles că nu trebuie să înțelegi cum funcționează sistemul căruia îi spunem „viață”, ci tot ceea ce nu știi cunoști prin credință, nu vezi vântul, oare nu există?

Gânduri, gânduri, de ar zbura ca și gândurile distanțele, parcă vântul ce-i mângâie obrații o ținutește locului, mărește pasul, pas cu pas. „E mai rău ca atunci când te joci «regină, regină, câți pași îmi dai până la împărăția ta?», dar de ce să mă grăbesc? Dragostea adevărată așteaptă...”

Timpul s-a oprit oare? Liniște. Așteptare. Surâde ușor, privește cerul, confidentul ei de azi a rămas etern, dar alți nori, alte gânduri îl umbresc. Totul e efemer...

Atâta grație, mișcări încărcate de o naivă simplitate... urmărind mereu punctul fixat de pe alee. „Concentrează-te! Mă așteaptă la zece pași de furnică...”

GEORGIANA IANOLE

Elevă, Fetefști-Ialomîța

Georgiana Ianole propune o proză interesantă, ca incursiune în universul adolescenților, într-o construcție echilibrată și un decupaj corect al secvențelor. Se poate remarca sobrietatea, detașarea cu care sunt relatate momentele trăite de Narator.

Gabriel Mardare

Hai să o numim proză pop-culture, cu bere, nicotină, cosmetice, decolteuri, cupluri cu membri interșanjabili, sexualitate și fum, mult fum. Este un text de observație în care acțiunea lasă locul ochiului care prinde oameni, intenții, zâmbete.

Edward Avram

Taverna

Ne trezisem de dimineață, cu gânduri mari. Nici nu știam exact ce urma să ne aducă ziua, deși un soare prea puternic și nemilos ne făcea cu ochiul de undeva de sus, de-acolo unde numai gândurile bune aveau să ajungă. Privesc îngrijorată cerul, cu o gură țuguiată de neîncredere. Câteva păsări confuze își întindeau plictisite aripile printre câteva nuanțe goale, simple, de albastru sec. „Ce zi va fi și azi?”, gândeam, cu o notă de optimism fals, pe care nici măcar nu reușeam să-l transmit prin ochi.

Mă așez dintr-o dată enervată pe bordură, lângă Alex, care abia putea privi trotuarul plin de coji de semințe, praf și urme de câini. Îl înțelegeam că îi era somn, dar mă gândeam cu un soi de mândrie că și eu dormisem la fel de puțin și totuși eram gata de o nouă zi. Încerc să-i întâlnesc privirea, atât

de dragă mie, dar și-o pierduse între molecule de aer și fobii. Îl ating ușor cu mâna încălzită de temperatura ce creștea grăbită, pe spate, aproape de marginea durdulie a ghiozdanului. Cobor și urc mâna pe o porțiune mică, dar cu viteză, într-un gest ce părea mai degrabă încurajator, decât afectos.

Parcă fără să-și dea seama, își deschise larg gura, eliberând un „Cristiiiiii” zgomotos și rebel, moment în care spatele lui îmi împinse mâna în aer, renegându-i amintirile.

Încerc să-mi șterg fruntea de sudoare, fără să-mi dau seama că sunt privită. Doi ochi lunguiți, cu un aer asiatic, de un albastru oscilant și misterios, îmi țintiră față albicioasă, ca de copil leneș. Încerc să zâmbesc, însă mă oprește o timiditate inexplicabilă. În timp ce-l apuc de braț pe Cristi, ce mirosea de departe a parfum scump, privirea mi-alunecă ușor, trădându-mi somnolența, în jos, pe cimentul murdar. Îmi propusesem să tac o bună perioadă, doar pentru că de cele mai multe ori cuvintele îmi distrăgeau atenția de la realul obiectiv al gândurilor mele. Mă pierdeam printre litere și sunete, pe care mă chinuiam să le croșetez cât mai cuceritoare și dragălașe, asortându-le unui zâmbet mic și cuceritor, șiret, așa cum îmi spunea Alex în trecut, imediat după ce se dădea bătut, declarându-se admiratorul cel mai pătimaș al arcurii gurii mele.

Povestea noastră fusese scurtă și tristă și totuși niciodată nu reușisem să o cataloghez drept întâmplare negativă a vieții mele. Nu... Fusese una dintre cele mai frumoase perioade ale adolescenței mele, destul de fadă în numărul și măreția faptelor. Văzusem lumea cu alți ochi, privisem cerul cu optimism, apucasem grăbită o mână cu o timiditate benefică, suavă. N-am putut nicicând spune că nu-l mai iubesc. Și de fapt, nimeni nu mă întrebese.

Îmi centrez involuntar privirea pe picioarele lui. Parcă doar privindu-le mișcarea, mers normal, liniar, puteam ghici toate gândurile lui, toate planurile de viitor. Știam exact ce avea să facă. Copilăresc, mă străduiesc să-mi sincronizez mersul cu al lui, însă picioarele mele mult mai scurte resimțeau efortul. „Uffff” Pe cărarea ce înconjoară barul, ce clipește des și suav în dimineața călduroasă, simt cum băieții grăbesc pasul. Mă agăț și mai convinsă de brațul lui Cristi, ce-și încordează corpul într-un instinct sălbatic sau poate senzual, nu-mi dau seama. Curând, picioarele mele, ce dansau aiurite pe culoarea ștearsă a trotuarului, își pierd reperul. Ridic grăbită privirea adormită, aproape stinsă, ca o lumânărică bătrână, și zăresc silueta lui Alex cotind grăbit înspre strada principală, pe care tocmai o abandonasem. Clipesc afirmativ, deși nimeni nu-mi ceruse vreo părere.

- Cristi... și mâna îmi zboară aiurită într-un semicerc rapid, sălbatic.

- Da, știu...

Ne așezasem tăcuți la o masă, lipită de fereastră principală, lungă, largă, dar care, prin nu știu ce legi obscure ale fizicii, nu permitea luminii să

năvălească înăuntru; parcă filtrând-o, în barul aproape rotund, pătrundea doar lumină curată, tare, dar atât de firavă în decorul trist. Era o vară călduroasă, dureroasă, în care muriseră mulți oameni și animale, urlând trist și amenințând cu un sfârșit apropiat pentru toți. Oamenii își ascundeau temerile după perdele opace, groase, cu buzele înțepenite în sticle de apă rece. Refuzam totuși să murim pe timpul verii. Eram tineri... Ne înfundam zilnic în barul Taverna, atât de întunecos și de rece, încât îți simțea inima bătând a teamă de fiecare dată când îi pășea pragul ros.

Ajunsese și Alex, transpirat, cu părul lui de răsărit bătut de vânt, lipit de față. Am observat în treacăt și fără să dau importanță că băietanul care ne adusese berile comandate mă privise un pic ciudat, cu un soi de tandrețe amestecată cu dispreț. Ne uitam unii la alții prin fumul gros, roșiatic, ce dansa aiurit, cu rădăcinile înfipite adânc în țigările noastre muribunde.

Respiram cu toții un aer greu, amestecat cu aburi de alcool și un soi de topeală ce venea din noi, din oboseala bătrână și arțăgoasă, din căldura pe care o ghiceam afară, din toate sentimentele pe care le ucideam, le ascundeam după cortinele sufletului. Nimeni nu scosese un cuvânt; ne beam berile vorbind în noi, cu noi înșine, irosindu-ne energia cerebrală pe zeci de cărăruțe ce se încurcau, se întretăiau, se înfundau. Probabil că, deși atât de tineri, începeam să înțelegem că viața e complicată. Vara era pe sfârșite, deși ea însăși refuza cu o încăpățânare dulce să accepte; ne topea, ne usca, ne îndopa cu aer cald, ne ținea prizonieri într-un rai.

Cu un semn al mâinii, Mihnea chemă un grup de fete zâmbărețe, care se așezaseră între noi. Dintre toate patru, îmi atrase atenția una singură. O chema Ioana. Părea un mixt copleșitor de dulce și seducător, de blând și posesiv, de dulce și amar. Ochii mari, inocenți, buzele lăcuite minuțios cu un ruj roz, părul drept și blond, chipul de copil, contrastau cu decolteul adânc, tocurile înalte și hainele mulate prin care i se conturau formele ferme, de femeie. Își umezi buzele moi într-un pahar de vodcă pură, apoi i-am urmărit privirea clară, sinceră, amestecată cu fumul ce i se năștea în plămâni. „E o fată pe cinste. Cine e?”, îi șoptesc lui Cristi, deși încă de mică învățasem că șoptitul în public e un gest de proastă-creștere. „Pe cinste, pe dracu. E cam ușuratică. A fost cu Mircea acum câteva luni. Acum a pus ochii pe Alex”, îmi spuse la rândul-i, prefăcându-se (diplomat) că-mi așeza câteva șuvițe mai rebele de păr.

Taverna e goală dimineața. Abia dacă sunt ocupate două-trei mese, dar tot timpul locul pare îmbibat în viață, energie. Niciodată nimeni nu stă singur la masă. Chiar dacă nu cunoști pe nimeni, îți tragi un scaun și te așezi lângă cel mai prietenos grup din local. Fie că întinzi mână, spunându-ți numele, fie că rămâi tăcut și răsând cu poftă la glumele celorlalți, fie că bei

bere sau apă, te împrietenești ușor cu ceilalți. Sunt legile nescrise ale Tavernei.

Un lungan ciufulit ne făcu un semn cu mâna, pe care însă nimeni nu-l înțelese. I-am văzut apoi buzele subțiri și albicioase mișcându-se disperat, probabil țipând la noi, dar, acoperit de râsete și glasuri, sunetul se pierdu pe drum. Printr-o smucire, l-am împins pe Cristi de pe canapea, care rămase nedumerit în picioare.

- Du-te și vezi ce vrea.

Se întoarse clipind des și adormit.

- Vrea să cântăm.

„Aaaah”, cineva căscă lung și cu poftă. Ioana, agățată de brațul lui Alex (nu observasem când se mutase de lângă Mihnea) începu să râdă cuceritor la urechea lui. O țintesc drept, străduindu-mă să nu transmit nimic prin mimica feței, bucurându-mă în mine ideii că nu știa ce gândesc despre ea.

- Haideți, spun, ridicându-mă grăbită și trăgând ultimul fum din țigară.

Îmi agăț bătrâna chitară a barului de umeri, pe care o mângâi blând, mulțumindu-i prin gesturi pentru toate momentele de fericire pe care mi le oferise. Cristi se așază plictisit la microfon, iar Mihnea îmbrățișă copilăresc bass-ul, care, deși în proprietatea Tavernei, era al lui, într-un mod pe care niciun act din lume nu-l putea contrazice. Abia la câteva secunde după începerea melodiei mi-am dat seama că Alex nu era la tobe, ci dansa îmbrățișând-o pe Ioana. Zâmbesc, habar n-am de ce. Vroiam să-mi demonstrez poate și mai ales să-i demonstrez că nu mă durea. Mînteam.

Fata dansa într-un mod aparte, cu gâtul dat pe spate, privind parcă spre cerul aflat dincolo de fumul gros din Taverna, dar cu trupul arcuit, cu pieptul lipit de Alex. El zâmbea aiurit, cu ochii întredeschiși, cu buzele turtite, ca un copil supărăcios, așa cum îmi zâmbea mie.

Când am coborât de pe scenă nu i-am mai văzut. Nici nu cred că aş mai fi suportat. L-am agățat grăbită pe Cristi de braț și am salutat zâmbind fals celor de la masă: Mihnea, brunetele șterse care veniseră cu Ioana, un blond zâmbăreț și câțiva străini. Afară, căldura era sufocantă, dar am simțit, pentru prima dată după mult timp, că nu materialul mă înăbușea, ci ceva din mine. Ținându-mă de piept, mă chinui să respir.

- Ți-e rău?

- Du-mă de aici.

Niciodată nu pusese întrebări aiurea. Prea pașnic și manipulabil în ochii altora, Cristi era, în realitate, isteț și avea o capacitate ieșită din comun de a ghici trăirile celorlalți. M-a îmbrățișat abia departe... Nu m-am mai întors în Taverna.

LOREDANA OTILIA IVAN

Elevă, Timișoara

Reminiscente cinematografice prelucrate corect. Un bun exercițiu de scenariu pentru seriale de tip american.

Gabriel Mardare

Midnight Tango

- Într-adevăr ești perfectă!

- Poftim?!

Lanaya Jensen avusese un șoc pentru prima dată în viața ei. Doi bărbați îmbrăcați în costume impecabile se prezentaseră la barul unde lucra ea cu jumătate de normă și îi spusese brusc că e perfectă. Se holba la ei cu gura căscată și nu știa ce să creadă.

- Vino cu noi! spuse unul din cei doi bărbați.

- Cred că glumești, amice! replică ea batjocoritoare. Unu la mână: am de lucru. Doi la mână: nu vă cunosc și nici nu cred că vreau. Așa că vă rog să mă scuzați, dar mă așteaptă clienții să le duc comanda.

- Nu cred că înțelegi, domnișoară Jensen, comentă celălalt din cei doi bărbați. Nu a fost o rugămintă, mai spuse și o apucă de cot, încercând să o tragă după el.

Dintr-o dată, se trezi prins de mână și aruncat peste umăr, aterizând pe podeaua din lemn a barului. Șocat și dezorientat, făcu ochii mari.

- Eu cred că voi nu înțelegeți! zise Lanaya. Nu am de gând să merg cu voi. Și dacă încercați să mă forțați, cu atât mai rău pentru voi!

- Nenorocită mică! lătră bărbatul aflat încă în picioare și se năpusti asupra ei.

- DESTUL! se auzi o voce venind dinspre ușa barului. Potoliți-vă amandoi! Am venit aici ca s-o convingem pe domnișoara Jensen să vină cu noi! Nu ca s-o bruscăm! Ieșiți afară! Acum! Cei doi bărbați ieșiră din bar în liniște, însă Lanaya putea vedea că nu le convenea ce le facuse.

- Și dumneata cine mai ești? își îndreptă ea atenția înspre noul venit.

- Bună seara, domnișoară Jensen, răspunse acesta, aplecându-se și sărutându-i mâna. Numele meu este Eric Sloan! Îmi pare rău pentru cele întâmplate mai devreme. Cei doi nu știau importanța misiunii lor. Mă văd nevoit să vă cer să îi iertați.

- Desigur! replică Lanaya, evident încurcată.

Bărbatul acela părea scos dintr-un film vechi cu gentlemen. Comportamentul lui și felul cum arăta nu îl ajutau deloc să se integreze. Purta ochelari destul de chic și era îmbrăcat în costum, cu un palton lung de ploaie peste. Avea părul blond și ochii albaștri deschiși. Lanaya își retrase mâna dintr-a lui și, neștiind ce să facă, se înroși până în vârful urechilor.

- Am putea merge undeva unde să fim singuri pentru a putea discuta în liniște?

În momentul acela, Lanaya își ieși din fire. Și acesta era tot un misogin?

- Ascultă aici domnule... cum te-o chema!

- Eric Sloan!

- Neesențial! Dacă și tu încerci să mă iei de aici cu forța, îți zic să te mai gândești o dată!

- Nici nu încape discuție! Cei doi nu au fost informați în legătură cu natura situației. Ei știau doar că am venit să te luăm. Dar eu sunt în măsură să îți dau răspunsuri și explicații. De aceea te-am rugat să ne retragem undeva unde să putem conversa în liniște. Cererea mea nu e de nicio natură dubioasă, te asigur!

- Ok... Atunci cred că putem discuta, spuse Lanaya încă nesigură. Vino după mine!

- Nu vei avea probleme dacă pleci așa de la lucru?

- Neah... Hei, Julia! Îmi ții locul 5 minute, te rog?

- Sigur! răspunse fata pe care Lanaya o strigase.

- Merci mult, feto! Ai văzut? i se adresă apoi lui Eric, făcându-i cu ochiul. Nu e nicio problemă!

- Desigur, răspunse acesta zâmbind.

Lanaya îl conduse într-o cameră din spatele barului, care era probabil vestiarul și depozitul de veselă, după cum aprecie Eric.

- Ia un loc, spuse ea, arătându-i un scaun dintr-o parte a camerei. Te ascult. Dar cu ocazia asta o să mai caut niște pahare pentru bar. Dar tu poți să vorbești, mai zise ea zâmbindu-i deschiși.

Eric se așeză picior peste picior și își împreună mâinile în dreptul chipului, privind-o serios. Ea pur și simplu începu să caute prin dulapuri, în timp ce el se gândea cum să înceapă.

- Ce știi despre corporația Brandon? deschise el discuția.

- Nu multe, răspunse ea continuând să scoțoască. Cam ce știe toată lumea. Că este ca un imperiu format din afaceri. Deține o mulțime de firme și jonglează cu bani grei, care par să se înmulțească pe zi ce trece.

- Dar despre omul din spatele afacerii?

- Aproape nimic. Doar că e bătrân și obosit. Cam asta e ceea ce circulă la nivelul ăsta al societății. Dar ce legătură are asta cu ceea ce tocmai s-a întâmplat și cu prezența ta aici?

- Vrem să te căsătorești cu moștenitorul corporației Brandon.

Lanaya scăpă din mână paharele pe care tocmai le găsise.

- Haide tată! De ce trebuie să fac asta?

- Pentru că eu nu mai pot să conduc afacerea. Și dacă trebuie să îmi iei locul, asta te va ține departe de tentații care te-ar putea ruina.

- Hmph... chiar crezi că sunt atât de ignorant?

- Nu! Sunt sigur că ești!

- Până aici! Nu ai decât să aduci pe cine vrei! Nu fac asta și gata!

Ușa se trânti în urma tânărului. În încăperea rămasă doar bătrânul, care contempla ușa pe care tocmai ieșise fiul său.

- Copil nesăbuit...

Lanaya râdea atât de tare, încât o dureau și burta, și obrazii.

- Nu înțeleg de ce râzi, spuse Eric, fiind cât se poate de serios și de nemișcat.

- Iartă-mă! spuse ea, ștergându-și o lacrimă provocată de râs și așezându-se pe un taburet, de partea cealaltă a încăperii. Pentru un moment am avut impresia că ai spus că vrei să mă căsătoresc cu moștenitorul corporației Brandon.

- Asta e exact ceea ce am spus.

Lanaya deveni brusc serioasă.

- Domnule, nu glumi cu mine. Dacă asta e vreo emisiune trăsnită în care faceți farse, atunci să știi că sunteți buni.

- Nici vorbă. Vorbesc foarte serios!

- Ok. Să zicem că te cred. Dar ce te face *pe tine* să crezi că aș accepta? Și oricum, de ce eu?

- E simplu. Pentru că ești perfectă!

- Vrei să mă faci din nou să râd până nu mai pot?

- Nu.

- Atunci nu fă bancuri proaste.

- Nici pomeneală. Am spus doar adevărul.

- Ce tare! replică Lanaya, ridicându-se brusc. După 17 ani de viață în care mi s-a spus constant că sunt un jeg fără valoare, vine un bărbat îmbrăcat în costum scump și îmi spune că sunt perfectă și că trebuie să mă căsătoresc cu unul dintre cei mai bogați și influenți oameni ai lumii. Domnule, nu știu când ți-ai făcut ultima oară un control la cap, dar cred că ai luat-o razna!

- Ce e așa de greu de acceptat?

Pe Lanaya începea să o enerveze calmul lui încăpățânat și felul simplu de a privi lucrurile. Furioasă, se îndreptă spre scaunul lui și îi vârî un deget sub nas:

- Dacă tu crezi că te las să mă duci de nas, ți-aș spune să bați la altă poartă. Nu sunt atât de proastă încât să cred că totul e de-a gata. Ce vreți în schimb, de fapt?

- Absolut nimic. Ai fost aleasă din întreaga populație a țării pentru a deveni soția succesorului la averea Brandon.

- Mă faci să râd! pufni Lanaya, vizibil iritată. Ce ați găsit așa special la mine?

În momentul acela, Eric scoase o hârtie din palton și o despăturii.

- Ai avut cea mai mare medie din școală, pe parcursul claselor I-VIII, adică numai 10, știi să cânti „ca un înger”, după spusele cunoscuților, dansezi la nivel de profesionist, ai simț artistic și știi să desenezi relativ orice, vorbești fluent cinci limbi și actualmente o înveți pe a șasea, ai practicat înot, baschet, handbal, volei, atletism, karate, scrimă și echitație, iar la fiecare ai câștigat premii și distincții, știi să mergi pe bicicletă, role și motocicletă, să gătești, ai realizări în domeniul științei, lucrezi din ziua în care ai împlinit 16 ani ca să îți ajuți familia, iar când aveai 14 ani ai salvat autobuzul plin cu copii cu care erați în excursie, prin simplul fapt că ai luat automat locul șoferului în momentul în care acesta a leșinat din cauza oboselii, în clasa a V-a ai salvat un coleg de la înec aplicând manevre de resuscitare, și în final ai fost selectată pentru a apărea într-o reclamă pentru o mare firmă de haine, însă ai refuzat pe motiv că nu e ceea ce dorești, deși îți oferiseră 10.000 de euro pentru acea reclamă. Vrei să mai continui? Acestea sunt doar cele mai mediatizate realizări ale tale.

- De unde știi toate astea? fu șocată Lanaya.

- Nu uita pentru cine lucrez, răspunse Eric simplu.

- Dar toate astea nu mă fac *perfectă*!

- Din statistici reiese că nicio fată de vârsta ta nu mai are asemenea realizări pe toate planurile sociale, culturale și economice. Nu e nicio îndoială. Ești fata perfectă! Și pentru ca corporația să aibă un viitor strălucit, a fost nevoie să găsim specimenul perfect care să fie potrivit pentru această sarcină.

- Deci e ca încrucișarea selectivă pentru voi! se răsti Lanaya. Puțin vă pasă dacă eu vreau să fac asta sau nu!

- De fapt, chiar ne pasă. Dar momentul a venit prost. Nu am avut de ales decât să încercăm să te convingem. În plus, dacă accepti, corporația îți va aparține și ție într-o anumită măsură, iar astfel, familia ta nu va mai întâmpina niciodată greutăți.

- Asta e șantaj!

- Chiar deloc. Poți alege. Iar dacă nu accepti, situația ta nu se va schimba cu nimic. Nu îți vom produce niciun fel de disconfort.

Lanaya stătu o clipă și reflectă la viitorul pe care l-ar putea avea familia ei astfel, toți cei 6 frați și surori care contau pe ea și părinții prea bătrâni să mai muncească. Da... ar putea să meargă, deși era conștientă că viața ei va fi mizerabilă. Dar nu prea avea de ales, pentru că își iubea prea mult familia ca să scape o asemenea șansă.

- De acord! Mă voi căsători cu moștenitorul corporației Brandon.

- Știam că vei face alegerea corectă! spuse Eric zâmbind inocent, ca și cum nu ar fi decis acum 20 de secunde viitorul unei fete.

- Woow...! Lanaya privea de jur împrejurul imensei încăperi în care fusese condusă și nu îi venea să creadă că putea exista o cameră atât de stilată. O bibliotecă uriașă se întindea pe unul dintre pereți, iar fereastra era de aceeași înălțime ca zidul, dând spre o priveliște minunată a unei grădini superbe. În fața ferestrei se afla un birou scump din lemn, la care stătea o persoană, într-un scaun de piele neagră, tipic marilor corporații. Eric o adusese în acest birou atipic, aflat într-o vilă la marginea orașului și îi spusese că nu trebuia să își facă griji pentru nimic. Dar nu era prea sigură de asta.

Fu scoasă din gânduri de către bărbatul care se ridică brusc de la birou și începu să vină înspre ea. Cât stătuse așezat nu îl putuse vedea prea bine, pentru că lumina venită de la fereastra din spatele lui îi estompase figura. Dar pe măsură ce se apropia, ea putea vedea din ce în ce mai bine cine era.

- Dumneavoastră sunteți domnul Brandon? întrebă ea ca și cum era cel mai comun lucru din lume.

- Da, eu sunt, răspuse acesta râzând cald, amuzat de simplitatea fetei.

- Nu sunteți prea diferit de cum vă arată la televizor.

- A, nu? Și eu care credeam că arăt mai bine pe viu, glumi acesta, lucru care o făcu pe Lanaya să se simtă mai puțin străină de lumea în care pășise. Dar, lăsând gluma la o parte, presupun că ți s-a spus motivul pentru care ai fost chemată aici. Nu-i așa?

- Oarecum... Știi ce se așteaptă de la mine să fac. Dar sincer, trebuie să vă spun că nu va-ți ales persoana potrivită.

- De ce spui asta? Întrebă domnul Brandon, părând vizibil mirat și venind la mai puțin de un metru de ea.

- E foarte simplu. Nu sunt ceea ce doriți dumneavoastră, răspunse Lanaya privindu-l drept în ochi, ceea ce păru să îl surprindă. „Probabil nu e obișnuit să fie privit direct de către oameni inferiori” gândi ea. „Cu atât mai rău pentru el.”

- Ce te face să crezi asta?

- Din câte mi-am putut da seama, dumneavoastră doriți o soție ascultătoare, care să fie acolo doar pentru a procrea și a ține în frâu reporterii, care în mod contrar s-ar concentra pe aventuri de o noapte. Nu am dreptate?

- Ba cât se poate de mare.

Lanaya era surprinsă. Nu se aștepta la un răspuns atât de franc.

- Dorim într-adevăr să ții în frâu reporterii și să ai grijă să nu existe aventuri de o noapte, și în mod clar vrem să aduci un nou Brandon în familie, dar sigur nu vrem să fii ascultătoare sau docilă. Nu îți cerem să te schimbi în niciun fel. Ai fost aleasă tocmai pentru ceea și cine ești.

De data asta surpriza era și mai mare. Oamenii aceștia chiar vorbeau serios?

- Vă mai întreb încă o dată. Sigur nu vă bateți joc de mine?

- În niciun caz! Credeam că Eric a clarificat asta deja.

- El a făcut-o. Dar am crezut că nu ar strica să mă asigur din nou.

Bătrânul râse. Îi plăcea fata asta. Deși știa despre ea tot ce se poate ști, nu se așteptase să fie atât de precoce. Era convins că va face față oricărei încercări. Părea curajoasă și tenace și îi plăcea în special privirea ei care părea să nu renunțe, indiferent cu cine avea de-a face. La urma urmei, îl privise în ochi și nici nu clipise, lucru pe care nu îl mai întâlnise de ani buni, de când devenise capul unei corporații atotputernice. Lumea îl privea cu respect și umilință, iar acum apărea o fetișcană de 17 ani și vorbea cu el de pe poziții egale. Da... cu siguranță îi plăcea fata asta.

- Foarte bine. Dacă am rezolvat asta, cred că ar fi bine să te instalezi. Vei locui în casa asta. Totul îți stă la dispoziție și te asigur că familia ta va fi bine îngrijită. Dacă nu mă crezi, poți decide tu unde vrei să îi ducem și ce anume să le oferim.

- Nu. Dacă îți voi deveni soție, trebuie să am încredere în tine, nu?

- Soție?!

Bătrânul începu să râdă cu atâta poftă, încât Lanaya se temea că i se va face rău.

- Soție?! Doamne, fată dragă, dar chiar nu ești informată.

- Ce vrei să spui? fu ea încurcată. Nu m-ai adus aici ca să mă căsătoresc cu tine? Știam eu! E doar o glumă proastă, nu?
- Liniștește-te! Nu e o glumă. Doar că nu îmi vei deveni soție. Ci noră!
- Noră?!
- Exact! Nu cu mine te vei căsători. Ci cu fiul meu.

- Haide, Pixie! Spune-mi măcar ceva!
- De ce ești atât de curios? Parcă nu voiai să auzi de tărășenia asta.
- Nici nu vreau, se bosumflă el. Dar dacă tot sunt implicat, aș vrea să știu și eu măcar atâta lucru.
- Ei bine...?
- Ei bine, va trebui să afli singur, spuse Pixie, zâmbind inocent.
- Te urâsc, știai? spuse sarcastic.
- Și eu țin la tine! adăugă, încă zâmbind angelic.

Încă nu îi venea să creadă ce soartă avea. Urma să se căsătorească cu cineva pe care încă nici nu îl cunoștea. Lanaya oftă resemnată și își așeză valiza pe pat, după care se trânti și ea pe el, în diagonală, cu mâinile întinse deasupra capului. Părul lung i se răsfirea pe cearșaf, iar picioarele îi atârnau pe marginea patului. Așa obișnuia să stea și când era mică, atunci când avea nevoie să reflecteze la ceva important. Privea tavanul de culoare albastru pal și se gândea la cum evoluase viața ei. Cu câțiva ani în urmă nici nu s-ar fi gândit la așa ceva. Nu avea vise mărețe. Voia doar să termine liceul și să își găsească o slujbă bine plătită, cu care să asigure un trai bun pentru familia ei, până când frații și surorile ei vor fi destul de mari încât să-și poarte singuri de grijă. Dar situația se răsturnase dramatic când apăruse în scenă corporația Brandon. Oare de unde aveau ei impresia că ea ar fi o soție bună pentru moștenitorul companiei? Și, în primul rând, cine era acela?

Deodată, ușa de la cameră se deschise și pe ea intră fără nicio jenă un bărbat înalt, brunet, cu ochii verzi și cu o atitudine arogantă, cum ea nu mai văzuse. Acesta închise ușa după el și se îndreptă spre pat, spre surprinderea Lanayei, care se ridicase în coate și îl privea suspicioasă.

- Cine ești? Și ce crezi că faci? întrebă Lanaya fără să se miște și privindu-l stăruitor. Însă el nu spuse nimic. Doar se apropie de pat și se aplecă deasupra ei, forțând-o să se lase pe spate, pentru a se îndepărta de el. Și, fără cel mai mic avertisment, o sărută. O sărută intim și adânc, explorându-i gura cu limba, în timp ce ea nu mai putea reacționa din cauza surprizei. Dar se dezmetici la un moment dat, chiar în atunci când el începea

să coboare cu săruturile de-a lungul gâtului ei. Atunci ea îl împinse cu putere, făcându-l să se dea jos de pe ea și îl palmui!

- Cum îndrăznești să faci așa ceva?! strigă Lanaya la el, ridicându-se și luând o poziție războinică, cu pumnii încleștați de o parte și de alta a corpului.

- Hmph... frumoasă reacție, domnișoară...

- Nu e treaba ta cum mă cheamă!

- Domnișoară Nu-e-treaba-ta-cum-mă-cheamă. Și eu mă bucur să te cunosc! spuse el în zeflema. Mă numesc Sean Brandon! Și voi fi soțul tău! adăugă el, zâmbind diabolic.

Lanaya avu parte de cel de-al doilea șoc din viața ei.

- Poftim?!

- M-ai auzit bine. Voi fi soțul tău, spuse el zâmbind mulțumit de sine.

- Tu?!

- Ai o problemă cu percepția?

- Ha, ha!

- Atunci ce nu înțelegi?

- Cum un misogin egocentric ca tine poate să fie moștenitorul corporației Brandon, replică Lanaya privindu-l cu superioritate.

- Pari foarte sigură pe tine, domnișoară Nu-e-treaba-ta-cum-mă-cheamă. Ești sigură că ar trebui să procedezi așa?

- Și ce ți se pare anormal la reacția mea? Chiar crezi că o să te las să faci așa cum vrei, doar pentru că urmează să ne căsătorim? Eu încă nu am consimțit pe deplin și nici nu am semnat niciun contract. Nimeni nu mă poate forța să stau aici. Așa că mai bine ai avea grijă *tu* cum procedezi!

- Ești o fată ciudată, spuse Sean râzând, ca și cum tocmai spusese cel mai amuzant banc. Cine te face să crezi că eu vreau să stai aici? Nu eu am planificat ca tu să vii aici, în primul rând. Acela a fost tata. Așa că nu te amăgi cu gândul că ai puterea în afacerea asta.

- Nici nu făceam asta, replică Lanaya, adoptând o poziție de superioritate, cu mâinile încrucișate la piept și cu o expresie nepăsătoare. Dar, din câte am înțeles de la domnul Brandon, nici tu nu prea ai de ales. Așa că, dacă eu decid să rămân, va trebui să mă suporti și nu poți face nimic ca să mă alungi. Deci, te sfătuiesc să nu îmi declari război de pe acum. La urma urmei, vom fi căsătoriți mulți ani, judecând după planul companiei. Și nu cred că vrei o viață chinuită, mai adăugă ea privindu-l ca și cum ar fi spus „Șah mat!”

Sean pufni disprețuitor și o privi direct în ochi, de după suvițele de păr negru care îi cădeau pe frunte. Lanaya avu pentru o clipă impresia că îi

poate privi direct în suflet, atât de intenși îi erau ochii verzi strălucitori. Însă se ținu tare pe poziții.

- Am impresia că tu nu știi cu cine vorbești, domnișoară Jensen.

- Aaa... deci până la urmă știi cum mă cheamă!

- Binețeles că știu. Tocmai de aceea cred că nu știi cu cine vorbești. De acum îmi vei aparține și nu te sfătuiesc să îți enervezi patronul.

- Din contra. Chiar știu cu cine vorbesc. Cu un copil răsfățat, care nu a muncit o zi în viața lui pentru a obține singur ceva, prin sudoarea frunții. Crezi că totul îți aparține ca drept din naștere. Ei bine, nu e chiar așa! Dacă vrei să putem să ne înțelegem, va trebui să pricepi că pe mine nu mă poți cumpăra cu bani sau faimă sau orice altceva. Poți să crezi cât vrei că îți aparțin, dar te avertizez că faci cea mai mare greșeală.

În momentul acela, Sean începu să meargă spre ea cu pași mari și hotarâți, până o făcu să dea cu genunchii de pat și să cadă pe spate. Se aplecă deasupra ei și îi fixă mâinile de pat.

- Ascultă la mine! Nu știu cu cine ai avut tu de-a face până acum, dar să știi că nu îți va merge cu mine!

- Dă-mi drumul! Nu înțelegi că așa îmi confirmi toate afirmațiile?

- Puțin îmi pasă! Vei înțelege de ce îmi aparții!

- Ce vrei să sp... Lanaya nu mai apucă să termine întrebarea, pentru că limba lui se afla deja la ea în gură și o explora cu o pasiune incredibilă. După un sărut lung, care o lăsă fără aer, el începu să coboare cu buzele pe gâtul ei, lăsând un șir de săruturi în locuri pe care ea nu le crezuse atât de sensibile. Îi căută urechea și o încercui cu vârful limbii, făcând-o pe Lanaya să se înfioare. Nu credea că urechea ei putea fi un punct atât de erogen. Dar la urma urmei, nu mai fusese niciodată atinsă sau sărutată astfel. În școală era privită ca fata-geniu, iar băieții se temeau de perfecțiunea ei și nu îndrăzneau să o abordeze, de teamă să nu pară inferiori. Iar la lucru nu putea fi vorba de apropiere cu bărbații care frecventau barul. Însă acum, lui Sean nu îi păsa de toate astea și își lua cu ea libertăți la care alții nici nu s-ar fi gândit. Dar ea nu putea permite una ca asta. Deși, chiar dacă nu ar fi recunoscut niciodată, îi plăcea ceea ce făcea el.

Ceea ce dădu semnalul de alarmă însă fu mână lui, care începuse să descheie nasturii cămășii cu care ea era îmbrăcată.

- N... Nu!

- O, ba da, răsuflă el cu greu.

- Nici să nu îndrăz... Din nou gura îi fu astupată, în timp ce mâna lui se strecura în cămașă, mângâindu-i pielea de sub sutien. Încet, el alunecă cu mâna la spatele ei, căutând închizătoarea sutienului. În momentul acela, creierul ei se dezmetici de sub vraja impusă de sărutul lui expert și Lanaya îl

împinse cu putere în umeri, dându-l la o parte. Se ridică repede de pe pat și începu să își încheie cu febrilitate cămașa.

- Ești un porc! Cum îndrăznești să faci așa ceva fără permisiunea mea? se răsti ea și porni înspre ușa. Dar el n-o băgă în seamă. Se repezi spre ea și o lipi de peretele de lângă ușă.

- De ce te împotrivești? șopti el în urechea ei, respirând greu. În curând vom fi căsătoriți și va trebui să îți îndeplinești datoriile matrimoniale.

- Ba nu!

- Ce te face să crezi asta?

- E doar o căsătorie de conveniență! Nu trebuie să facem nimic!

- Domnișoară Jensen, dacă tu crezi că mă poți ține pe sec fără să ai parte de consecințe, te înșeli! spuse el, privind-o în ochi cu un zâmbet diavolesc.

Lanaya inspiră brusc și îl privi uimită. Niciodată nu avusese un asemenea contact cu un bărbat și nu prea știa ce să facă. „Și lumea mai zice că ești un geniu”, se automustră ea fără rost.

- Doar nu vrei să spui că ai de gând să... să...

- Să facem sex? Ba da!

- Dar nu se poate!

- De ce nu? Vom fi căsătoriți. Nu văd care e problema?

- Problema e că nu te iubesc!

- Dar îmi aparții! mai spuse el, după care o sărută din nou adânc și cu pasiune. Când îi dădu drumul, mintea Lanayei era cuprinsă de febră.

- Vezi, ți-am spus că îmi aparții, zise Sean și ieși pe ușă, închizând-o cu zgomot.

- Nu îți aparțin! strigă Lanaya la ușă. Însă nu era sigură că era și adevărat. Cu toate că era arogant și egocentric, tipul era superb și avea un anumit șarm. „Lanaya! Ce gândești! Revino-ți!”, își spuse ea. „Nu te poți îndrăgosti de un asemenea bărbat!” „Chiar dacă îți va fi soț, nu trebuie să uiți cine e!”

După ce își clarifică asta în minte, respiră adânc de câteva ori și se îndreptă spre valiză, hotărâtă să despacheteze și să nu se lase învinsă. Dar pe valiză văzu un trandafir roșu, cu un bilețel. Desfăcu biletul și citi: „*Îmi aparții!*”

Căzu în genunchi deznădăjduită. Avea să fie o bătălie lungă...

- Rahat!

Sean lovi peretele camerei lui cu pumnul. Se învârtea aiurit prin încăpere și nu mai știa ce să facă să se potolească. Deși nu aceea fusese intenția lui, nu putuse să nu se aprindă atunci când o atinsese. Furios, se

năpusti în baie și dădu drumul la apa rece. Se dezbracă și intră sub dușul înghețat. Se simțea înfierbântat peste măsură.

- Haide, Sean... cum să te lași pornit de o asemenea fată! Țta nu ești tu! Ieși din duș, cu doar un prosop în jurul mijlocului. Mergând spre dulap, văzu cu colțul ochiului ceva.

- Ce cauți tu aici?

- M-am gândit că nu am început bine. Și am vrut să încerc din nou, spuse Lanaya vizibil stânjenită de situație. Am bătut la ușă, dar nu m-ai auzit, așa că am intrat singură. Nu mi-am dat seama că ești la duș.

- Deci ți-a fost dor de mine. Știam eu! spuse el arogant și părând foarte mulțumit de sine.

- Cred că mai degrabă ție ți-a fost dor de mine, contraatacă Lanaya, făcând semn înspre umflătura vizibilă de sub prosopul lui.

Deodată nu mai era stânjenită. Era furioasă pe atitudinea lui. Și ea care voise să facă pace.

- Și dacă mi-a fost... ce? răspuse Sean apropiindu-se încet de ea.

- Dacă ți-a fost... ghinion! Nu primești nimic. Putem să fim logodiți, promiși unul altuia sau cum vrei tu. Nu vei pune mâna pe mine.

El se opri brusc. Nu se aștepta la un asemenea răspuns. Credea că ea se va rușina și se va fâstâci. În schimb îl pusese la punct rapid.

- Ai mai mult tupeu decât e bine, domnișoară Jensen.

- Dacă tot îmi faci avansuri, măcar ai bunul-simț și strigă-mă pe numele mic. Pentru că eu nu am nicio intenție să îți spun „domnul Brandon”.

- Foarte bine! Dar numele mic nu ți-l știu, spuse el devenind foarte rece.

- Mă numesc Lanaya.

- Bine, Lanaya. Acum te rog să ieși. Vreau să mă schimb. Se întunecă și e vremea să mă car dracu' din casa asta. Asta, dacă nu cumva ții neapărat să vezi ce ai refuzat.

- Chiar deloc. Lanaya se întoarse pe vârfuri și ieși trântind ușa.

- La dracu'! Înjură el, fără nicio rețineră. Era din ce în ce mai aprins. Nu numai că era isteată, dar avea și un corp pe măsură. Fata asta era într-adevăr ceva de admirat. Cât timp vorbise cu ea apucase să o studieze bine. Era destul de înaltă, cu picioare lungi și subțiri, sâni foarte frumoși, deși nu foarte mari, ochi negri pătrunzători, cu gene lungi și curbate, buze dulci, păr lung și de culoarea ciocolatei. Un specimen extraordinar, cu adevărat. Însă fata asta era deșteaptă, așa că nu se va lăsa prinsă așa de ușor. Și totuși lui îi plăcea o vânătoare bună.

Dar acum nu era timp de jocuri. Acum trebuia să-și potolească focul. Așa că îmbracă o pereche de blugi și o cămașă sport și ieși din casă. Sări în Ferrari-ul lui negru și porni înspre o noapte de desfrâu, fără să aibă habar de privirea care îl urmărea dintr-o cameră a casei.

SIL VIA ALEXANDRA LUPUIANU

Elevă, Hunedoara

Roșu îi e sângele

Nu știu unde i se termină rochia și începe câmpul cu maci. Pielea ei albă de păpușă chinezească pare să fie singurul element capabil să spargă focul acestui portret. Privesc cu ochii împietriți într-un punct fix. Ea. Nimic nu ar putea distruge acest moment. Nimic. Nici măcar această rafală de vânt care îi provoacă o grimasă. Este frumoasă și așa. Iar părul ei, roșcat aprins, zboară încet, atingându-mi mâinile întinse să îl simtă. Stând așa pe spate, privind în adâncul albastru al cerului, pare un înger de zăpadă acoperit cu un val de flăcări, ce se topește încet și dureros, confundându-se cu florile de iulie. Macii. Florile mele preferate. Datorită ei.

Am întâlnit-o cu 12 luni în urmă. Iulie... Era tot cald și simțeam cum mă topesc pe strada aglomerată pe care mergeam. Urăsc să merg pe străzile astea pline de oameni grăbiți, fără expresii pe față și cu mișcări robotice. Mi se părea că sunt într-un mușuroi de furnici și nu pot scăpa. Mă simțeam din ce în ce mai închis și vroiam o evadare din panica ce mă cuprindea. Îmi amintesc că traversam strada fără să fiu atent la orice altceva și... am văzut-o pe ea. Singura pată de culoare într-o lume gri. Precum o furtună electrică într-o lună de secetă, ea mi-a trezit inima la viață. Un șoc mi-a străbătut întregul corp și puteam simți cum tot sângele îmi ajunge la cap. Fiindcă o priveam pe ea. O priveam cum se mișcă grațios printre oamenii agitați, iar rochia ei ușoară, de vară, flutură în jurul ei precum un foc jucăuș. O priveam cum își dă o șuviță rebelă din ochi și o urmăream cum își ridică privirea și... mă găsește pe mine.

A fost precum unul dintre acele momente-cliseu din cărțile și filmele despre îndrăgostiții ce se întâlnesc brusc și își cunosc întregul viitor împreună, uitându-se unul în ochii celuilalt. Însă nu mi s-a părut un moment dulceag sau uzat, ci o clipă de uitare. Am uitat tot ce însemna „eu” până în acel moment și și cunoșteam doar acel „eu” care exista alături de ea. Am uitat

că mă aflam în mijlocul străzii și că eram înconjurat de zgomot. Toată larma de pe stradă mi se părea muzică de fundal pentru întâlnirea noastră. Iar întâlnirea noastră a fost ceea ce mi-a salvat viața. La propriu. Atât de intoxicat de ea, nu am observat mașina care se apropia amenințător. Nu știam nimic. Dar ea știa. Și ea m-a salvat. Nu am simțit nimic altceva decât un suflu puternic în față. Tot ce înregistram era că ea se aruncase în mine. Și că mă privea direct în suflet. Eram suficient de aproape de ea încât să mă înec în verdele ochilor ei și să fie nevoie să mă salveze din nou. Nu mi-ar fi displicut, însă ea a reușit să se rupă din vrajă și să mă tragă și pe mine afară.

Nu spun că momentul a dispărut atunci. Nu. Sufeream încă de o formă de beție cauzată de acest drog infernal ce se numește îndrăgostire. Mergeam ca teleghidat în urma ei, până la o bancă scorjită. Sigur, îmi amintesc și acum acea bancă oribilă, dar superbă, fiindcă acolo mi-a vorbit prima dată. Ea a spart tăcerea, bineînțeles. Ea părea, de fapt, să fie cea curajoasă dintre noi doi. Ea a făcut primul pas, ea a spus primul cuvânt. Mă așteptam să mă întrebe dacă eram bine. În schimb ea m-a certat, vorbind din ce în ce mai repede pe măsură ce înainta.

- Ești nebun! Nu te poți opri în mijlocul străzii nici dacă îți stă inima în loc! Înțeleg că a existat un moment între noi... Dar NU trebuia să te oprești în mijlocul străzii! Ești nebun! NEBUN! Spune ceva! Dar... Ești bine?

Iată că m-a întrebat și asta. Eu nu vorbeam, fiindcă eram prea preocupat de ea. Îi priveam mâinile, fiindcă gesticula puternic și vroiam să îi rețin orice mișcare. Îi priveam buzele, fiindcă și le mușca și îi dăduse sângele. Era atât de roșu... Știam că ea e foc pe dinăuntru. Dar cu focul din cuvinte m-a ars, în acel moment, pe mine.

- Dacă nu răspunzi, plec! m-a amenințat, deși simțeam că minte.

Nu ar fi plecat. Nici eu nu aș fi plecat, nici dacă eram târât de câini. Însă nu vroiam să o supăr.

- Sunt bine. Nu pleca. Nu pleca. Niciodată! i-am răspuns eu cu vocea gătuțită de emoție.

Următoarele ei cuvinte sunt cele pe care le voi ține minte cât voi trăi.

- Nu plec.

- Niciodată? întreb eu cu forță.

- Niciodată..., mi-a răspuns ea, pentru prima dată cu un glas dulce, însă la fel de strangulat ca al meu.

Am crezut-o. Bineînțeles că am crezut-o. Niciun cuvânt de-al ei nu ar fi sunat mai bine atunci decât acel „niciodată”. Iar ea mă privea direct în suflet. Nu ar fi putut să mintă. Aș fi știut. La fel cum știam, chiar de atunci, că nu voi fi unul dintre acei îndrăgostiți ce își uzează dragostea și o pierd încet. Nu. Pentru mine, nu urma ca cerul să fie mai albastru și trandafirii mai roșii, pentru ca apoi să orbesc din nou, când îmi pierdea interesul... Nu

pentru că simțeam că amorul acesta nebun nu va dispărea vreodată, ci pentru că toate acestea se întâmplă unor obișnuiți. Noi urma să fim altfel.

După acea întâlnire fatidică, au urmat *întâlnirile*. Nu a ezitat nicio clipă atunci când am întrebat-o dacă vrea să ne revedem. Am părăsit banca îmbrăcată în vopsea scorjită doar pentru a ne reîntâlni, în exact același loc, în ziua următoare. Și apoi, în cea de după. Și tot așa.

Ne petrecream după-amiezile prin cafenele uitate de ani pe străzi retrase și tăcute, privindu-ne adânc în ochi printre aburi și povestind din inimă. Curând, ne știam întreg trecutul, fără ascunzișuri, fără secrete. Ea era la fel de sinceră precum o oglindă. Nu ținea nimic pentru sine. De la ea am învățat că, pentru a cunoaște o persoană, trebuie să îi cunoști și istoria, pentru ca apoi să nu existe, între doi oameni, acel elefant al lucrurilor nespuse, dar niciodată uitate. M-a ajutat să îi descopăr începuturile. Mi-a povestit, cu un zâmbet ștrengăresc pe buze, cum s-a născut într-o zi de foc, una din acele zile tipice pentru luna iulie, iar mama ei, încă de la prima vedere, a spus că numele ei va fi Nina, fiindcă ea era „focul” din pântece. Nina. Bineînțeles, cât de bine i se potrivește numele... O singură privire și îți-o poți imagina o flacăra eternă. Chiar ea recunoștea că, deseori, se aprinde mult prea repede... Râdea când îmi spunea că se întâmpla uneori, când era „mai mică și mai fără control”, să ofere lovituri usturătoare celor care adresau vreun cuvânt de jignire ei sau celor apropiați. Apoi îmi spunea că a învățat să controleze „flacăra”...

Așa fusese învățată, încă de mică, de către mama ei... că pânda aceea fragilă funcționează aidoma unui scut, care nu lasă să treacă nici răul, nici coșmarurile. Am descoperit pe propria-mi piele ce lipsă de siguranță suferea când se vedea fără acea apărare aproape invizibilă... O singură noapte a petrecut la mine fără scutul ei firav. Dar acea noapte o voi ține minte.

Îmbrăcată în cearceaful alb, a adormit cu capul pe umărul meu, acoperindu-l cu părul ei moale. O priveam cum se mișcă, aproape imperceptibil, la fiecare răsufare. Aș fi putut să îi urmăresc somnul până la răsărit, imaginându-mi că eu o voi apăra de orice rău, că eu voi fi mereu protectorul ei... Însă am crezut-o în siguranță. Și am adormit... M-am trezit, probabil câteva minute mai târziu, la auzul unor zgomote înăbușite.

Era ea, încolăcită în sine, în singurul colț de cameră ce era luminat de lună. Plângea încet, sacadat, fără aer... M-a speriat și am sărit din pat instantaneu, pentru a merge la ea. Am purtat-o pe brațe, ca pe o pană, până la pat, unde s-a ghemuit lipită de mine. Tremura. Mâinile ei, albe și până atunci, păreau moarte... Era vina mea. O părăsisem. O abandonasem. Am strâns-o în brațe, tremurând, la rândul meu, de frică să nu o fi rănit cu actul meu nesăbuit... Abia după câteva minute dureros de lungi, am simțit cum îi revine căldura în trup și cum tremuratul acela convulsiv încetează, treptat.

Am întins-o pe pat, ținând-o la fel de strâns alături de mine. Abia când a plâns și ultima lacrimă, a spus prima vorbă.

- Am visat..., a început ea, trăgând, dureros, aer în piept. Am visat că eram aici, în brațele tale... și că mă simțeam în siguranță... Dar..., și s-a oprit pentru o secundă, fiindu-i frică să își amintească.

- Să nu te temi. Sunt aici, am încercat eu să o asigur.

- Era o umbră... undeva, într-un colț... și creștea, creștea mereu!, îmi spunea ea, strângându-mă mai tare. O umbră... Și se mișca spre noi... spre mine... Era tot mai aproape, mai aproape... Iar eu nu mă puteam mișca! Nu mă puteam mișca... Și m-a acoperit! Cu totul... Și era atât de rece... atât de frig... atât de întuneric... Apoi, o lumină pală, ca de felinar... Eram pe o barcă îngustă, din lemn noduros. Undeva, pe un râu... Un râu întunecat și acoperit cu o ceață densă și, parcă, dulce și cleioasă. Și undeva, în umbră, se aud voci șoptite, murmurând... ca o muzică ascunsă, un cântec de leagăn hipnotizant... Iar pleoapele îmi erau tot mai grele, tot mai îmbâcsite cu ceața aceea grea. Apoi o voce... O răsuflare rece pe gât... O voce îmi spune că trebuie să beau din apa râului... Să uit tot și toate... Însă nu vreau! Iar vocea îmi spune că trebuie! Că trebuie să beau, să uit, să trec la următoarea viață! Dar eu nu vreau... Nu vreau! Și atunci umbra mă împinge în apă și eu nu pot să ies, nu pot să mă mișc, și mă trage tot mai jos și e tot mai întuneric... Dar nu vreau să beau... Și apa mă apasă pe buze și întunericul îmi invadează ochii și parcă ceața aceea mi se lipește de plămâni, ca un sirop prea dulce... Și e frig. Iar vocea strigă să beau, să beau, să BEAU! Dar eu NU VREAU! Iar apoi, când întunericul m-a înghițit cu totul, eu nu am vrut să mă las în voia uitării, dar simțeam că mor... Apoi m-am trezit aici... În întuneric! Și tu dormeai, iar eu nu am avut nimic să mă apere... nimic..., a spus ea, epuizând și ultima rămășiță de putere.

Am stat lângă ea, fără să pot vorbi, fără să mă pot mișca. Mă strângea în brațe ca un copil neajutorat, iar eu mă simțeam la fel de vinovat ca și când aș fi fost eu acea umbră ce o torturase... Ea a spus că nu mă va părăsi niciodată, iar eu o lăsasem pradă fricii. Am strâns-o mai tare la piept, deși știam că nu o va ajuta să uite acea noapte. Nici eu nu aș fi putut să uit. Fusesem atât de nesăbuit... Îi cunoșteam frica, și o lăsasem în voia coșmarurilor. A fost prima și ultima dată.

Abia mult mai târziu, la primele raze de soare, a putut să adoarmă. Și atunci, cu frica de a nu fi din nou prinsă în coșmar. I-am promis că o voi păzi. Nu puteam, oricum să închid vreun ochi. Mă durea să o văd atât de fragilă... Rănită... Mai ales, știind că fusese vina mea.

A doua zi, la lumină, s-a purtat ca și cum nu ar fi avut o noapte de groază. Și-a băut cafeaua amară, pe marginea geamului, privind cu ochii oboșiți direct în soare. Eu simțeam încă remușcări pentru chinul prin care

trecuse, așa că am mers să alegem un baldachin și pentru patul meu. Știam că asta îi va readuce culoarea în obraji. Așa a și fost. Se învârtea printre sutele de materiale împrăștiate prin magazinul ascuns la demisolul unei clădiri antice precum un copil între dulciuri. Era mult mai veselă... Atingea, pe rând, țesăturile, pentru a vedea dacă sunt suficient de fine și de prețioase. Zâmbea, nu chiar cu zâmbetul ei, dar se străduia... I se luminau uneori ochii la vederea unui material ce i se părea potrivit pentru camera mea. Și atunci se ridica pe vârfuri, privindu-mă în ochi cu dulceața ei plină de îndrăzneală și râdea fericită la vederea aprobării mele din cap... Apoi îmi dădea un sărut fugar pe obraz și pleca la doamna din magazin pentru a-și alege „scutul”.

Până la urmă, ne-am ales cu unul roșu ca florile de maci. Nu știu de ce, dar nici nu îmi imaginam altfel! Era atât de caracteristic pentru ea... Deja ajunsesem să îmi amintesc de chipul ei chiar și atunci când vedeam o bătrânică purtându-și geanta roșie, vintage, lejer, pe braț. Sau când vedeam un copil ținând în mână o acadea din acelea gigantice... Până și în semnele de „Stop”! Ce ridicol!

Nu conta. Chipul ei era pretutindeni. Însă sufream nespus când nu era acolo, să îmi încălesc degetele în părul ei sau să îi simt pielea rece a mâinilor... De aceea, adoram fiecare clipă împreună, fiecare moment sublim de apropiere. O urmăream chiar și atunci când nu făcea nimic. Fiindcă era mica mea zeiță de porțelan. Fie că răsfoia ziarul, fără să citească nimic, sau se juca absent, cu lingurița, în cafeaua de dimineață, îi cunoșteam toate tabieturile, gesturile, grimasele chiar! Îi iubeam până și ridurile ce i se formau la colțurile ochilor când râdea cu suflet. Uneori, mi se părea atât de copilă... Se uita încă la desene animate, întinsă pe covor și ronțâind popcorn cu caramel. Însă mă uitam și eu cu ea. Iar apoi îmi aducea aminte cât de feminină e, când venea, îmbrăcată într-o cămașă furată de la mine, și se lipea de spatele meu, strângându-mă în brațe... Atunci uitam de restul lumii și de zgomotul nesuferit de afară și de prieteni și de familie și exista doar ea. Ne închideam în casă și petreceam împreună ore întregi de dulce izolare. De fapt, noi aveam o lume doar a noastră.

De aceea, am hotărât ca, la aniversarea unui an de la fericitul accident ce ne adusese împreună, să evadăm din oraș și să ne refugiem într-unul dintre acele câmpuri cu maci de care îmi povestise și ajunsesem să le ador, fără să le fi văzut vreodată.

Înainte de a porni spre destinația noastră secretă, am făcut un popas la apartamentul ei, fiindcă a vrut să își îmbrace rochia cea roșie, cea pe care o purtase cu exact un an în urmă... Ideea i se părea nostimă, un fel de rememorare a acelei zile. Pot să spun că îmi era dor să o văd îmbrăcată în rochia aceea, care îi învăluia gingaș trupul. Am așteptat-o, tolănit leneș în unul dintre fotoliile ei moi, așezat cu fața exact spre ferestre. Afară ne

aștepta un cer senin, albastru pur, lipsit de nori... Mi-ar fi plăcut să aflu cât era ceasul, să știu dacă trebuie să ne grăbim sau nu, însă ceasul de lângă fereastră stătuse. Am căutat cu privirea un altul, știind că mai există, însă nici celui din spatele meu nu îi mai bătea inima. Amintindu-mi una dintre acele superstiții ce ne bântuie copilăria, am avertizat-o că ceasurile oprite aduc ghinion... Mi-a răspuns senină, și cu zâmbetul pe buze:

- Acum nu îmi mai trebuie ceasuri care să bată. Timpul nu mai e ce a fost... Dacă sunt cu tine, orele trec cu totul altfel decât li s-a spus să treacă... Deci nu mai am nevoie de ceasuri.

Avea dreptate. Orele nu mai erau ce au fost, cel puțin nu atunci când eram alături de ea. Drumul spre câmpul de maci a trecut ca o răsuflare... Tot ce conta era să îi pot citi pe față bucuria, în varianta ei proprie, de copil hiper-entuziast. Expresia ei de nerăbdare s-a transformat în euforie de îndată ce a putut să alerge desculță printre florile ei preferate. Eram chiar gelos pe atenția care o primeau macii, fiindcă ea uitase, pentru câteva clipe, că venise aici cu mine, și s-a abandonat câmpului. Însă nu a durat mai mult de câteva secunde ca ea să se întoarcă la mine... În stilul ei tipic, s-a ridicat pe vârfuri și mi-a oferit unul dintre săruturile ei de dulceață. Apoi mi-a strâns mâna și am fugit împreună spre nicăieri, intoxicați de câmpul cu maci...

Iar acum, iat-o, întinsă spre cer, precum un înger de zăpadă într-un câmp de flăcări. Sunt amețit de imaginea ei... Mica mea zeiță de porțelan, în care arde focul pasiunii... Pielea ei albă, ce radiază în lumina soarelui, mă orbește, însă și orb aș vedea-o la fel, aș iubi-o la fel. Până la ea, am mers prin lume aidoma unui mort viu, fără țintă, fără scop. Însă acum, ea este ținta și scopul meu. Ea mi-a salvat viața. Ea îmi aduce lumina.

Și acum, ea strălucește... Strălucește ca un mic soare personal... Lumina pare să izvorască direct din ea, pentru ca apoi să inunde întreg decorul. Mă învăluie și pe mine... Îi pot simți căldura până în inimă. Ea vine și se întinde peste mine și mă privește, cu ochii ei de smarald, direct în suflet. Însă cred că macii îmi joacă feste, puțină magie de opiu... Probabil am halucinații... fiindcă ea începe să îmi pară din ce în ce mai luminoasă! Totul devine alb... și verdele câmpului și marea de maci și rochia ei de vară... Pielea ei de porțelan se pierde în fundal... Nu îi mai pot vedea decât ochii și buzele roșii ca sângele... Însă lumina e prea puternică... Iar eu închid ochii, doar pentru o secundă, pentru a mă elibera din halucinație. Însă lumina nu dispăre. Lumina din ea nu dispăre...

*

Când am deschis ochii, am descoperit un adevăr crud. Inițial, am crezut că visez, însă durerea deloc subtilă din ceafă mi-a demonstrat contrariul. Eram întins pe spate, în mijlocul unei străzi. Am încercat să mă ridic, însă

cineva mă ținea de gât, pentru a mă împiedica să fac mișcări. Auzeam voci, însă îmi părea că vin de la secole depărtate... Oricum, nu mă interesau. Vroiam doar să o gădesc pe ea. Priveam, deja panicat, în jur, cu speranța că o voi descoperi undeva în apropiere, îngrijorată și plânsă. Însă speranțele mele urmau să fie sfâșiate de realitate. Doar la un metru de mine, am zărit rochia aceea roșie... Rochia roșie care îi învăluia corpul... Era ea, dar nu vroiam să fie ea. Fiindcă pe mâinile ei albe și firave curgeau picături subțiri de sânge. Cât de roșu îi era sângele pe lângă cenușiul întunecat al asfaltului... Simțeam cum focul îi părăsește trupul, iar durerea de a privi acel coșmar era prea mare. Dar atunci am realizat ce se întâmplase. Eram pe strada pe care ne întâlnisem. Iar ea mă salvase. Însă cu prețul propriei sale vieți. Nu trecuse un an. Fusesse pur și simplu iluzia unei comoții. Nimic nu se întâmplase.

Realitatea mea, cea în care credeam încă, cea în care ea era zeița mea de porțelan, s-a prăbușit în jurul meu cu un zgomot asurzitor de clopote de înmormântare. Era ca și când inima mea a hotărât pur și simplu să înceteze să bată. Preferam să încetez să exist în această ipostază chinuitoare, decât să o pierd pe ea. De aceea, am închis ochii la tortura lumii în care mă aflam, sperând că, fie îi voi deschide și mă voi trezi în câmpul de maci, cu ea lângă mine, fie nu îi voi mai deschide deloc.

Însă i-am deschis la aceeași realitate macabră. I-am deschis într-o cameră prea luminată, văzută dintr-un pat prea tare, de spital. Pe pervaz stătea, în mod ironic, un buchet cu flori sălbatice, printre care și maci. Bineînțeles, ar fi fost la fel de util dacă cineva mi l-ar fi înfipt direct în inimă... Aș fi preferat să mi-l înfigă în inimă. M-ar fi durut, oricum, mai puțin. Așa, eram martorul tăcut al rupturii din mine. Aș fi urlat de durere, dacă aș fi avut forța necesară. Însă eram stors de putere, măcinat de amintiri inexistente și de imagini iluzorii... O vedeam, încă, în fața ochilor, însă era doar o Fata Morgana. Era propria mea versiune de tortură. Amintirea ei. Închideam ochii și urmăream filmul *falsei* noastre vieți împreună. Mă chinuiam revăzând acele detalii lipsite de importanță... cafeaua amară, popcornul cu caramel, ziarul necitit, șuvițele rebele, baldachinul transparent, statul pe vârfuri, pupicii furați, mâinile reci, ochii verzi, rochia roșie... Aș fi vrut să uit, dar parcă, totuși, nu... După câteva zile de auto-flagelare, am înțeles și am pseudo-acceptat faptul că toate erau fragmente din imaginația mea. Însă refuzam să mă desprind de amintiri, ca de aer. Ar fi fost ca și cum mi-aș fi secerat sufletul, fiindcă ea era parte din mine. La fel cum nu am vrut să îi spun mamei, cea care îmi aducea buchetele de flori, să se oprească, fiindcă mă doare. Încă iubeam macii, chiar dacă îi simțeam ruți cu forța din mine. Se pare că și ei mă iubeau pe mine, fiindcă într-unul dintre momentele mele de tortură autoindusă, unul dintre ei a părăsit vaza

de pe pervaz și a plutit până pe pieptul meu. Fusese, probabil, purtat de o adiere de vânt. Sau... poate... de ea.

În mai puțin de zece minute, evadasem din camera prea luminată. După 12 zile de durere... Cât de repede îmi era posibil, am părăsit spitalul cu destinația „acasă”. Pentru a porni mai departe, îmi trebuiau haine și mașina, deși, dacă aș fi putut să zbor, aș fi plecat direct spre locul unde vroiam să ajung.

Și iată-mă ajuns aici... La câmpul cu maci. Bineînțeles, îmi testasem norocul când am decis să vin aici. Putea la fel de bine să fie doar un alt fragment al imaginației mele. Însă iată că există... Îmi place să mă gândesc că ea m-a adus aici. Îmi place și să cred că o voi vedea alergând desculță în marea aceasta roșie... Însă singura imagine care îmi apare în minte este cea a picăturilor de sânge ce îi alunecau pe mână... Închid ochii și refuz să îi deschid. Vreau doar să îmi amintesc de ea, cea pe care o *cunosc*. Cea pe care o iubesc. Vreau să fie aici, să o ating, să o simt... Îmi imaginez că vântul ușor pe care îl simt pe față este atingerea ei moale...

Însă vântul bate din ce în ce mai tare... Deschid ochii, iar privirea îmi este inundată de micul ciclon, de maci purtați de vânt, ce se formează în jurul meu. Mă cuprinde și mă amețește într-un vârtej rubiniu... Petalele îmi mângâie fața precum o mână fină, iar suflul mă obligă să mă întorc. Ochii mă dor de la șocul de lumină ce m-a surprins. Nu văd nimic decât lumina soarelui. Însă din lumină se ivește o siluetă fragilă, iar inima îmi bate cu putere, gândindu-mă la ea. Este o nălucă, bineînțeles, însă mă unge pe suflet. De aceea, continui să privesc direct în soare, deși ochii îmi sunt asaltați de lacrimi, iar mintea îmi este invadată de o speranță chinuitoare. Mă prăbușesc la pământ, în genunchi, cuprins de durere... Refuz să mai privesc acest miraj. Însă mirajele nu produc umbră, iar eu simt cum deasupra mea se naște un petic de întuneric. Ridic ochii, gândindu-mă că voi descoperi un nor rebel ce străbate cerul. Însă... simt o mână pe umăr, iar cu colțul ochilor surprind o rochie fluturând ușor în vânt... O rochie roșie și o mână albă...

- Bună, eu sunt Anni. Locuiesc aici, aproape. Ești în regulă?

- Da... acum da. Eu sunt Cináed.

- Ce nume interesant. Știi că înseamnă „născut din foc”?

- Da, cred că știam... Bineînțeles...

O privesc ca pe o icoană. Este mirajul meu real. Pielea albă, rochia roșie, părul de foc... Și își muscă buzele... Cât de roșu îi e sângele!

Îmi oferă o mână de înger și mă ajută să mă ridic.

Apoi, împreună, pășim în lumină.

ATTILA MARTON

Elev, Târgu-Mureș

Autorul folosește o schemă de roman polițist în care ritmul respectă punerea în scenă clasică a genului.

Gabriel Mardare

O poveste parcă descinsă din playlist-ul AXN CRIME CLASIC, scrisă curat, sănătos, fără prea multe cuvinte de prisos, dar atât de Agatha Christie, încât îți pare rău ca autorul nu s-a născut măcar cu 80 de ani în urmă.

Edward Avram

Un spectacol cu casa închisă

-nuvelă-

I

- Se pare că se va juca cu casa închisă diseară! Arthur, ești sigur că vom mai găsi bilete?

- Nici o grijă, draga mea, biletele sunt deja cumpărate, îi răspunde soției sale Arthur Felner, directorul Băncii Naționale din Târgu-Mureș, în timp ce coborau din mașină.

- Va fi o seară minunată! Am auzit că acest Trabotzky este un regizor bun. – glasul Anei Felner suna cu bucurie – Kitty, draga mea, vei vedea că te vei distra minunat!

- Oh, mamă, știi bine că nu-mi place teatrul și că la ultima piesă am adormit...

- Uite, Arthur, acel domn, acolo, acela care vorbește cu acel tânăr, nu-i colonelul Mileșan? Ana Felner cerceta cu atenție marginea mulțimii adunate în fața teatrului, unde într-adevăr, un domn în vârstă cu o constituție de militar vorbea cu un tânăr îmbrăcat în blugi. Ana Felner a pornit spre ei, fără să mai aștepte răspunsul soțului.

- Ce seară frumoasă, nu, domnule colonel? Soția directorului bancar a riscat un salut, deoarece domnul în vârstă era cu spatele spre ea și nu era sigură că acel domn este într-adevăr colonelul Mileșan.

Domnul căruia i s-a adresat Ana Felner s-a întors și era cu adevărat colonelul Mileșan. Fața lui de soldat înfățișa un zâmbet blând.

- Oh, doamnă Felner, seara este frumoasă datorită prezenței dumneavoastră. Colonelul pensionat a făcut o reverență și a sărutat mâna doamnei. Între timp a sosit și domnul Felner și fiica lor.

- Bună seara, colonele! l-a salutat domnul Felner pe militarul bătrân. Nu ne-am văzut de mult. Dați-mi voie să v-o prezint pe fiica mea, Ecaterina Felner. Kitty, acest domn este colonelul Mileșan, cel mai bun consilier militar din Târgu-Mureș.

- Îmi pare bine, domnișoară!

- De asemenea! răspunse Kitty scurt.

- Permiteți-mi să vi-l prezint pe nepotul meu, Ștefan Mileșan. Ștefan, el este domnul Arthur Felner, directorul Băncii Naționale.

- Mă bucur să te cunosc, îi spuse domnul Felner tânărului în blugi, întinzându-i mâna.

- Bucuria este din partea mea.

- Ea este soția mea, Ana, iar ea – fiica mea, Ecaterina. Domnul Felner continuă prezentarea, adresându-se în continuare tânărului.

- Îmi pare bine, Ștefan strânse mâna doamnei Felner și pe a fiicei ei.

- Servus! Spune-mi Kitty, toată lumea îmi spune așa.

- Spune-mi, nu tu ai rezolvat acel caz de spargere luna trecută? întrebă Ana Felner.

- O nimica toată, polițiștilor le-a scăpat un indiciu, și totuși, a fost un caz destul de ușor, răspunse Ștefan Mileșan, dar se vedea pe fața lui că îi place faptul că cineva l-a recunoscut.

- Dumneavoastră unde ați ocupat locuri? întrebă respectuos colonelul Mileșan, privind spre Arthur Felner.

- Locurile 6, 7 și 8, loja din mijloc, a citit de pe bilet directorul băncii.

- Asta înseamnă că vom fi vecini, deoarece locurile 9 și 10 sunt ale noastre, răspunse cu zâmbetul pe buze colonelul pensionat.

Cei cinci au intrat în teatru.

II

Loja din mijloc era încă goală când familia Felner, colonelul Mileșan și nepotul acestuia au ajuns sus. Și-au căutat locurile și de acolo s-au uitat la mulțimea care intra în sală. Încetul cu încetul, fiecare scaun își găsisse un ocupant. Colonelul Mileșan a ocupat locul cu numărul 9 și se uita la scenă. Privirea lui s-a oprit la scaunele goale de lângă nepotul său.

- Oare cine va sta aici? întrebă cu o oarecare nepăsare.

Întrebarea nu a rămas fără răspuns, deoarece în ușa lojei au apărut două persoane cunoscute: inspectorul Moldovan și soția lui, Mariana.

- Ah, inspectore! Bună seara! Chiar acum mă întrebam în compania cui vom avea plăcerea de a ne delecta diseară. Dumneavoastră veți sta la locurile 11 și 12?

- Bună seara, colonelule! Bună seara tuturor! Văd că și tânărul domn e aici. Pe cuvântul meu, mintea acestui băiat taie mai bine decât briciul. Dacă nu era el, cred că și azi ne-am chinui cu spargerea aceea ciudată de luna trecută.

Soții Moldovan au ocupat, într-adevăr, locurile 11, respectiv 12, și au început să vorbească despre criminalii orașului.

- Știți, nimeni nu ar crede asta, dar și în orașul nostru au avut loc crime care le-au dat mari bătaii de cap celor în poziția mea, și majoritatea acestor crime sunt încă nerezolvate, și-a început monologul inspectorul Moldovan. Unii cred că poliția este incapabilă să rezolve cazurile, dar nu se gândesc niciodată la faptul că și noi suntem oameni și nu suntem nici noi perfecți. Desigur, ne bucurăm dacă din când în când apare cineva care este capabil să privească lucrurile din alte puncte de vedere, spunea inspectorul făcând cu ochiul nepotului colonelului – și care rezolvă lucrurile pe care noi nu le reușim din prima.

- Dar înțelegeți o dată, preluă cuvântul Ștefan, care era roșu la față și se vedea că-i place faptul că e lăudat – n-am făcut nimic special în legătură cu acea spargere. Am găsit un ac de gămălie care era rupt pe pământ și era doar un singur om care spunea că nu intrase niciodată în cameră. Se știa despre el că avea întotdeauna un ac de gămălie înfipt în buzunarul cămășii, și când l-am întrebat despre ac, a rupt tăcerea și a mărturisit totul...

Loja și totodată și teatrul, încetul cu încetul, s-au umplut. Peste câteva minute s-au stins luminile, liniștea s-a așternut în sală și cortina grea s-a ridicat. A început spectacolul. Un bărbat mai în vârstă, avea în jur de cincizeci de ani, a intrat pe scenă, a ocupat loc la o masă și a început să citească ziarul pe care l-a adus. Pe cealaltă parte a scenei a intrat o femeie, care a ocupat loc la aceeași masă unde stătea și bărbatul care intrase adineauri.

- Salut, George! Am sosit. Mă aștepti de mult?

- Ah, Mary! Ai sosit, în sfârșit. Credeam că nu mai vii. Chelner, două băuturi, te rog!

Chelnerul a adus băuturile, le-a pus pe masă și a ieșit de pe scenă. Bărbatul de la masă se uita prin ziar, întorcea paginile, când deodată s-a oprit la o pagină, și Ștefan era dispus să jure că fața actorului devenise deodată albă, de parcă ar fi văzut o stafie. Și actrița care juca rolul lui Mary a remarcat acest lucru și se uita cu mare atenție la George. Mâna actorului strângea atât de tare ziarul, încât și spectatorii de pe locurile 6, 7, 8, 9, 10, 11 și 12 din loja centrală au văzut clar că pe marginea ziarului apar riduri.

- E un actor bun, îi șopti Mariana Moldovan lui Ștefan – joacă foarte bine rolul unui om disperat. Totul pare foarte real..

Ștefan și-a manifestat aprobarea clătinând din cap. Actorul își juca într-adevăr bine rolul. Toată lumea se uita cu nervii întinși la maxim la scenă, și liniștea devenea apăsătoare. Câteodată se auzea zgomotul făcut de ziarul lui George, și publicul începuse să bănuiască faptul că actorul nu mai joacă un rol, ci este îngrozit de-a binelea. Mâna lui George s-a întins spre paharele de pe masă. Îi tremura mâna și era roșu la față. A luat un pahar fără a-și lua privirea de pe ziar, și a băut conținutul acestuia, aparent vin roșu, dintr-o singură înghițitură.

- George, ești bine? Ce-i cu tine? întrebă Mary, sperând că nimeni n-a observat faptul că ceva nu-i în ordine pe scenă.

George s-a ridicat de pe scaun și a pornit în direcția din care a intrat Mary. Mary se ridicase de pe scaun și privea cu răsuflarea tăiată cum George trece pe lângă ea, face câțiva pași, iar după aceea cade. Cortina căzuse deja, dar s-a auzit strigătul lui Mary. Sala a prins viață și cineva a început să aplaude din răspuțeri, iar ceilalți l-au urmat, de parcă totul ar fi decurs fără probleme și ar fi urmat, firească, actul al II-lea.

- Ceva nu-i în regulă, spuse Ana Felner, accentuând fiecare cuvânt. Haideți să mergem jos cât mai repede.

Cei șapte au părăsit loja centrală și au pornit spre ușa de la parter care ducea spre scenă. Au coborât scările late în șir indian, și înainte de a ajunge la ușa care duce la scenă, inspectorul Moldovan și-a grăbit pașii ca să intre el primul.

- Sunt inspectorul Moldovan de la poliție; și-a arătat insigna, dar nimeni nu a fost atent la el. Este totul în ordine?

De dincolo de scenă se auzea cum publicul iese din sală. George era încă la pământ și o ceată de oameni erau adunați în jurul lui. Inspectorul a reușit să îndepărteze oamenii de cel căzut la pământ.

- Lăsați-mă mai aproape, am participat la un curs de prim ajutor. Ana Felner s-a aplecat deasupra muribundului. Are pulsul slab și respiră greu. Ați chemat deja salvarea?

Toți cei nou veniți, în afară de Kitty, s-au adunat lângă actor. Ceilalți actori și personalul teatrului priveau îngrijorați cum Ana Felner încerca disperată toate metodele de resuscitare învățate. Ștefan Mileșan s-a ridicat și i-a făcut semn și inspectorului Moldovan, care l-a urmat.

- Inspectore, regret că tocmai eu trebuie să spun acest lucru și sper să greșesc: am citit undeva că în cazul unei otrăviri unghiile capătă o nuanță albăstruiie, și unghiile lui – arătând cu capul spre George – încep să devină suspect de albastre...

- Da, într-adevăr, am observat și eu, și sunt sigur că ai dreptate, dar...

A fost întrerupt de Ana Felner:

- A murit. Kitty, e timpul să te duci acasă, spuse ea cu un glas calm. Domnule Trabotzky, cred că e timpul să le dați de veste spectatorilor că actul al II-lea se suspendă.

- Să nu mutați cadavrul până când nu vin legiștii, declară inspectorul Moldovan cu un glas rece. Ștefan, hai aici te rog. Mai mulți ochi văd mai multe lucruri. Să privim în jur...

III

Inspectorul Moldovan și Ștefan au cercetat scena, cabinele și toate celelalte încăperi ale teatrului unde publicul general nu poate intra, crezând că sunt pe locul unei posibile crime. Au sperat că vor găsi o sticlă goală sau un bilet de adio sau orice altceva le-ar putea indica faptul că moartea actorului nu a fost doar un caz nefericit de moarte naturală. Scrisoarea ar fi lansat ipoteza sinuciderii, deși... cine s-ar sinucide în timpul unei piese de teatru?

- Nici nu îți poți imagina de ce sunt capabili unii actori, doar ca să ajungă pe primele pagini ale ziarelor. Le plac lucrurile astea dramatice... – spuse inspectorul în timp ce cerceta sticlulele din fața unei oglinzi.

- Eu văd doar două posibilități: actorul George a murit din cauze naturale sau a fost „ajutat” să ajungă pe lumea cealaltă. Cine și-ar alege ca loc de sinucidere o scenă și otravă? Dacă cineva vrea să se sinucidă, își alege o metodă mai sigură...

Totul părea neatins. Pentru moment, se părea că nu vor găsi nimic incriminator, deși au găsit câteva lucruri care nu se potriveau în tablou.

- Inspectore, ce credeți despre asta? a întrebat Ștefan Mileșan, arătând spre o vază cu lăcrămioare. Astea sunt flori adevărate!

- Mă scuzi, dar nu văd unde vrei să ajungi cu afirmația aceasta – răspunse inspectorul Moldovan. De ce n-ar fi adevărate?

- Oh, eu trebuie să-mi cer scuze, m-am exprimat prea ambiguu. Am vrut să zic că aceste flori nu sunt din plastic, dar nu sunt puse în apă, ci în altceva... dacă am dreptate, atunci chiar în suc de struguri. Cine ar pune lăcrămioare în suc de struguri?

- Nu știi, dar este un lucru bizar. Aceste lucruri merită a fi cercetate cu atenție. Vom trimite sucul la laborator pentru analize.

- De acord. E prea straniu ca să nu aibă nicio legătură cu cazul nostru.

Inspectorul Moldovan a turnat lichidul dubios într-o sticlură și a scufundat-o în buzunarul interior al hainei.

- Foarte bună observație. Ești foarte atent. Într-o bună zi ne vom bucura să te avem de partea justiției. Se părea că inspectorul a răspuns cu un accent mai formal, rece, și Ștefan avea senzația că bătrânul polițist se simte frustrat de faptul că nu el a găsit vaza cu pricina. Să continuăm...

În arhiva teatrului au găsit două lucruri interesante: o mașină de scris care avea praf doar pe litera „b” și o sticlură care avea pe fund o substanță maro-verzuie. Inspectorul și Ștefan au ajuns la concluzia că în sticlură era, după miros, cianură de potasiu.

- Inspectore, mă preocupă ceva, își începu replica Ștefan. Am proasta senzație că am omis ceva. Ceva ce era chiar sub nasul nostru... și era ceva care mi se părea foarte important... dar nu-mi vine în minte ce a fost...

- Aș avea câteva întrebări pentru cei care sunt aici. Vrei să mă acompaniezi, să vezi cum lucrăm noi, polițiștii?

- Ar fi o onoare pentru mine ! a venit răspunsul scurt și hotărât.

IV

Au transformat unul din vestiarele actorilor, cu ajutorul a câtorva scaune, într-o sală de interogatoriu. Au pus un scaun în fața oglinzii și două scaune vis-a-vis de acesta. Camera era plină de praf și de pânze de păianjeni, dar acest lucru nu l-a împiedicat pe inspectorul Moldovan să se așeze în cea mai confortabilă poziție posibilă. Ștefan Mileșan a ocupat loc și s-a uitat la ceas. Era deja nouă fără un sfert.

- Cu cine începem? În primul și primul rând, cum se numea victima? a întrebat Ștefan, în timp ce număra pe degete persoanele propuse pentru interogare.

- Personajul George a fost interpretat de actorul Andrei Sabor, cu măiestrie – răspunse inspectorul, ironic. Încă nici eu nu știu lista suspectilor, dar cred că am putea începe cu Trabotzky și îl vom întreba pe el pe cine am putea să mai interogăm. Cred că unchiul tău poate pleca, la fel și soția mea... nu vreau să mă încurce și aici. Îi voi ruga pe soții Felner să rămână, ca să păzească cineva victima, și doamna Felner să o păzească pe Mary,

adică pe Narcisa Filip, deoarece e cam afectată de cele întâmplate și nu vreau să rămână singură...

Ștefan Mileșan a ieșit să îl „poftească” pe regizor la interogatoriu și totodată și-a trimis acasă unchiul și pe doamna Moldovan. Arthur Felner era pe scenă, lângă cadavrul pe care l-a păzit ca un polițist adevărat.

Tânărul Ștefan l-a condus pe Igor Trabotzky în sala de interogare, și acesta a ocupat loc pe scaunul din fața oglinzii. Era un om scund, chel. Ochelarii cu lentilă bifocală îi măreau dubios de mult ochii. Se uita ursuz și întrebător la inspector și la tânărul lui ajutor.

- Vă rog să ne scuzați pentru neplăcerile cauzate, își începu discursul inspectorul, dar credem că Andrei Sabor a fost victima unui omor și este necesar să vă punem câteva întrebări.

- Să vă scuz? Credeți? Explodă deodată regizorul, cu o spontaneitate de actor. Se putea observa cu ușurință nuanța stăină. Acest caz poate însemna sfârșitul carierei mele, ca să nu mai vorbim de renumele teatrului... Și suspecțați pe cineva dintre noi... cineva l-a ucis pe... pe Andrei Sabor? De ce se întâmplă toate astea cu mine? E de nedescris...

- Credeți-mă, facem tot posibilul ca știrea să nu ajungă în ghearele mass-mediei, l-a întrerupt detectivul pe regizor și se vedea pe el că e obișnuit cu astfel de cazuri de panică. Discreția este pe placul nostru, deoarece nu cunosc niciun polițist căruia îi place să dea interviuri... Dar să terminăm cât mai repede...

- Cred că în primul rând ar trebui să ne spuneți cine a mai fost la spectacol, cine a avut o legătură mai profundă cu piesa.

- Să vedem... Ion Iacob, scenaristul. Ștefan a notat numele scenaristului. Stătea în rândul din față și era prezent la toate repetițiile. El este de față de fiecare dată înaintea începerii piesei... Dintre actori... hmm... Narcisa Filip, adică Mary, și Petre Fărcaș, interpretul chelnerului din piesă. Este o piesă simplă, melodramă, și e nevoie doar de trei actori.

- De când face parte Andrei Sabor din grup?

- Cred că de mai mult de 6 ani. Era un actor de prima clasă, moartea lui subită e un șoc pentru teatrul târgumureșan.

- Nu știți, victima lua medicamente? Ceva pentru tensiune, insulină... sau orice alt tip de medicament?

- Din câte știu eu, întotdeauna se mândrea că e perfect sănătos. Din acest punct de vedere lucrurile chiar par dubioase.

- Aveți vreo idee cu privire la identitatea criminalului? sună întrebarea de rutină din partea inspectorului Moldovan.

- Nu știu. Oricine ar putea fi criminalul, nu? Un lucru este cert: nu eu l-am omorât.

- Am terminat, pentru moment, spuse inspectorul. Vă rog să îl trim...

- Mă scuzați, domnule inspector, dar așa avea câteva întrebări, îl întrerupse Ștefan în mijlocul propoziției. Sunt lucruri mărunte, dar am tendința să mă blochez la aceste lucruri mărunte, până când primesc un răspuns satisfăcător. Ce era în paharele acelea de pe scenă?

- Suc de fructe cu pulpă, din struguri. Seamănă cu vinul, sosisi răspunsul scurt și concis.

- Pe scenă era o vază cu lăcrămioare. Era apă în vază?

- Normal că era. Ar fi inuman să lași un buchet de flori fără apă, doar pentru că face parte dintr-un decor.

- Lăcrămioarele când au fost cumpărate?

- Ieri sau alaltăieri... Dar nu văd sensul acestor întrebări...

- Lăsați aceste lucruri în seama lui Ștefan, spuse inspectorul Moldovan. Știe el de ce le pune.

- O ultimă întrebare, cel puțin pentru moment: ați folosit aparatul de scris din arhivă în ultima vreme? Poate la o altă piesă sau ceva de acest gen?

- Nu – spuse Trabotzky, dar se vedea nehotărârea în ochii lui – după câte știu eu, nu s-a folosit...

- Nu mai am întrebări, domnule regizor. Vă rog să-l trimiteți înăuntru pe domnul scenarist. Vă mulțumesc.

Regizorul a ieșit din încăpere. Când au rămas singuri, inspectorul l-a întrebat pe Ștefan de ce a pus întrebările acelea. Tânărul a spus că are o mică idee și și-a cerut scuze deoarece încă nu vrea să împărtășească ideea, deoarece nu vrea să pară un prost în caz că nu ar avea dreptate. Răspunsul nu era pe placul inspectorului, dar a acceptat lucrurile așa cum erau. Știa că, dacă se rezolvă lucrurile, indiferent cine rezolvă cazul, meritele vor fi asumate de către oamenii legii. Lui Ștefan îi plăcea că este un om cunoscut, dar niciodată nu vroia să devină o celebritate. De fapt, dacă inspectorul Moldovan nu divulga informația cu privire la acel furt rezolvat de Ștefan, nici în ziua de azi nu s-ar ști adevărul.

Între timp se deschise ușa și intră un om înalt și subțire, care purta ochelarii pe vârful nasului. Era Ion Iacob, scenaristul, și a ocupat loc pe scaunul rămas liber în urma plecării regizorului.

- Bună seara, domnule Iacob. Îmi pare rău că ne întâlnim într-o asemenea situație. Eu sunt inspectorul Dan Moldovan, iar dânsul este Ștefan Mileșan. Mă ajută la rezolvarea acestui caz. Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră. Sunt întrebări de rutină, deoarece credem că ceea ce s-a întâmplat azi nu s-a întâmplat datorită mâinii hmm... „destinului”.

- Desigur, inspectore. Voi face tot ce îmi stă în putință pentru derularea cât mai rapidă și discretă a cazului.

- Dumneavoastră stăteți în primul rând, nu? Ați văzut ceva dubios de acolo, în afară de faptul că cineva a fost omorât pe scenă? Poate un lucru

mărunt, ce nu avea ce căuta în piesă... cred că dumneavoastră ați observa aceste lucruri, dat fiind că este piesa dumneavoastră și, după cum știm, ați văzut piesa de câteva ori deja la repetiții...

- Da, știu la ce vă referiți și da, am observat câteva lucruri ce nu se potriveau în piesă. Totul a decurs bine până când Andrei Sabor a deschis ziarul...

- Desigur! Ziarul! Vroiam să văd ziarul! strigă Ștefan bucuros. Acesta era acel mic detaliu care îmi tot scăpa... Dar de ce nu mi-a venit mai repede în minte? De ce nu m-am uitat mai devreme?

- Simplu: ziarul nu era pe masă, doar vaza cu lăcrămioare și cele două pahare goale.

- Ce părere aveți despre domnul Trabotzky?

- Igor Trabotzky este un regizor de primă clasă. Mă bucur din suflet că piesa a fost regizată de către dânsul.

- Vă rog să ne împărtășiți părerea despre latura lui personală...

- Ca om, trebuie să admit, este un adevărat gunoi. Cel mai mare snob pe care l-am cunoscut în viața mea, sosi răspunsul sincer al scenaristului, după o secundă de tăcere. Și am auzit că are niște probleme financiare, știți, jocurile de noroc...

- Vă mulțumim pentru cooperare, domnule Iacob. Acum puteți pleca. Scenaristul a deschis ușa și l-a găsit în fața ușii pe tânărul care juca rolul chelnerului.

- Mă scuzați, domnule inspector, dar credeam că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să mă interogați, și am găsit ceva interesant.

- Chiar pe tine am vrut să te chemăm, intră, te rog. Se vedea că inspectorul Moldovan nu era adeptul obiceiului de a folosi apelativul „dumneavoastră” pentru persoanele mai tinere decât dânsul. Ce ai găsit?

- Am găsit acesta în baie, zise și scoase un ziar din buzunarul interior.

- Acesta este... ziarul acela? întrebă Ștefan uitându-se la inspector. Da, trebuie să fie ziarul acela...

Inspectorul Moldovan a luat ziarul și a început să îl răsfoiască. După câteva pagini a început să citească cu glas tare:

Dacă nu vrei ca pozele să ajungă la soția ta, vei face ceea ce-ți zic de acum încolo. Vei plăti! Acum servește-te cu un pahar de suc. Am zis să te servești! Și gândește-te... Tky.

- Este o scrisoare de șantaj obișnuită. „Tky” bănuiesc că înseamnă Trabotzky. Aceasta este prima lui tentativă de șantaj. Pe marginea biletului este o pată de sânge, ceea ce indică faptul că autorul scrisorii și-a tăiat mâna din greșeală de marginea hârtiei.

- Îmi permiteți? Ștefan s-a uitat în scrisoare pe deasupra umerilor inspectorului. Nu găsesc nici un „b” în text, cred că a fost scrisă cu mașina

aceea de scris din arhivă. Și vedeți, paragraful acesta este mai jos... dar să nu-l facem pe Petre să aștepte degeaba...

- Ai perfectă dreptate. Petre Fărcaș, avem câteva întrebări de rutină pentru tine. Ce ai făcut când Andrei Sabor a căzut la pământ?

- M-am dus la el să văd ce s-a întâmplat. După aceea am văzut că Narcisa nu se simte bine și i-am dat un calmant. Întotdeauna am calmante la mine și trebuia doar să le scot din buzunar.

- Nu știi cum a ajuns suc de fructe cu pulpă în vaza cu lăcrămioare? Același suc folosit în piesă, același care, după părerea mea, conținea otrava.

- Nu, nu știu. Poate a fost doar o glumă proastă, se mai întâmplă...

- Cine crezi că l-a omorât pe Andrei Sabor? O fi fost și aceasta o glumă? Întrebă inspectorul cu sarcasm.

- Nu știu. Nici nu vreau să mă gândesc la așa ceva, dar un lucru este cert: nenea Andrei nu s-a înțeles niciodată prea bine cu domnul regizor.

- Ce părere ai despre Narcisa Filip?

- Voi fi sincer: este o femeie superbă și cred că merită un bărbat mai bun decât Andrei Sabor. Era ceva între ei, și dacă domnul Trabotzky îl șantaja, cred că acesta era motivul.

- Mersi, ne-ai ajutat mult. Poți pleca, pentru moment. Ștefan, noi vom face o scurtă vizită la domnișoara Narcisa și, după aceasta, îl vom invita din nou la discuție pe domnul regizor.

V

Peste cinci minute, inspectorul Moldovan și tânărul Ștefan Mileșan băteau la ușa Narcisei Filip. Au intrat în camera bine iluminată, demnă de o artistă de rangul domnișoarei Filip. Ana Felner stătea pe un scaun, iar cea care a interpretat-o pe Mary era întinsă pe canapea. Ștefan s-a uitat mirat la ea. Pe scenă nu părea așa de frumoasă, dar acum, când o vedea de aproape, o găsea neobișnuit de atrăgătoare. Într-adevăr, era o frumusețe rară: cu ochii mari, verzi, care sclipeau ca ochii unei pisici, părul brunet și trupul suplu, cu forme delicate...

- Doamne inspector, vă rog să încercați să terminați cât mai repede, spuse doamna Felner îngrijorată. Săraca fată abia mai respiră după șoc și o doare și burta.

- Vom face tot ce putem, dar sunt unele întrebări la care doar domnișoara Narcisa poate răspunde, spuse Ștefan în locul inspectorului. Narcisa, te rog încearcă să-ți aduni puterile ca să nu scape acel nemernic nepedepsit. Te rog, povestește-ne ce s-a întâmplat pe scenă.

- Totul era cum trebuia să fie, până când Andrei a deschis ziarul. Narcisa rostea cuvintele greoi. Atunci, brusc, a devenit nervos, și a băut sucul de fructe. Înțelegeți? Nu trebuia să bea sucul, nu era în scenariu. După aceasta

s-a ridicat și a vrut să plece, și atunci... – brusc, artista a izbucnit în plâns și nu a mai putut continua.

- Acum trebuie doar să aflăm cum se comportă uleiul pe bază de fructe când adăugăm apă.

- După câte știu, uleiul de fructe nu are aceleași particularități ca uleiul de masă, spuse doamna Felner, dar se putea citi în ochii ei că nu este sigură de ceea ce spune. Dar cred că se dizolvă cât de cât în suc...

- Vă mulțumesc. Ați fost de mare ajutor – spuse inspectorul, deși nu credea asta.

- Ai primit o tabletă calmantă de la Petre Fărcaș?

- Da. Petre mi-a dat un calmant și un pahar cu apă. Aș vrea să vă mărturisesc ceva înaintea să mă întrebați: da, am avut o relație cu Andrei Sabor. Eram amanta lui. Îl iubeam din tot sufletul, dar nu vroiam să-i distrug căsnicia.

- Îți mulțumim pentru cooperare, tocmai ai ajutat la încheierea cazului. Inspectorul și Ștefan și-au luat rămas bun de la actriță și au pornit în căutarea regizorului șantajist, Igor Trabotzky.

- Domnule regizor, mai avem câteva întrebări. Dumneavoastră ați scris această scrisoare de șantaj? trecând direct la subiect, inspectorul scoase din buzunar scrisoarea cu pricina.

- Da... și nu. Recunosc, am încercat să storc ceva bani de la Andrei Sabor, dar eu am scris doar partea următoare: „Dacă nu vrei ca pozele să ajungă la soția ta, vei face ceea ce-ți zic de acum încolo. Vei plăti!” și la sfârșit: „Tky”. Am niște probleme financiare și aveam mare nevoie de bani. Am câteva fotografii care îi surprind pe Andrei și Narcisa în niște ipostaze indecente și mă gândeam că pot fi o sursă bună de bani.

- Vă rog să vă arătați mâinile, îl rugă Ștefan pe regizor, care de îndată își arătă palmele. După cum mi-am închipuit. Pata de sânge de pe hârtie nu aparține domnului regizor. Domnule inspector, tocmai am rezolvat cazul. Acum sunt sigur că știu cine-i lupul dintre oi.

VI

Camera folosită pentru interogarea celor prezenți a devenit, brusc, plină de scaune, care erau așezate în semicerc. La ușă doi polițiști stăteau de pază. Ana Felner stătea lângă Narcisa Filip, care era încă în stare de șoc după cele întâmplate. Pe partea cealaltă a doamnei Felner stătea domnul Felner, iar după el regizorul Igor Trabotzky, scenaristul Ion Iacob, actorul Petre Fărcaș, inspectorul Dan Moldovan și Ștefan Mileșan. Era liniște în cameră și suspansul plutea în aer.

- Azi am fost martori la o întâmplare tragică. O crimă comisă cu sânge rece de către cineva dintre noi. Sau mai bine zis, de cineva dintre voi, dar cred că este mai bine să dau cuvântul lui Ștefan. Te rog, continuă tu...

- Mulțumesc, domnule inspector. Andrei Sabor era, fără îndoială, un mare artist, dar viața lui era un impediment în ochii cuiva. Trei persoane dintre cei patru care au avut ocazia de a comite crima sunt de acord cu mine când spun că ucigașul nu poate scăpa nepedepsit. Cât de înspăimântător pare gândul că cel care stă lângă noi poate fi un criminal... Cred că este la fel de înspăimântător și pentru criminal gândul că va fi demascat diseară. Deoarece va fi demascat și trimis în fața legii. Vă promit acest lucru. Dacă are remușcări datorită crimei, acum are ocazia de a se ridica și a se preda. În fața Curții aceste lucruri contează. Nimeni? Oare Narcisa Filip este vinovată de moartea lui Andrei Sabor? Sau domnul Trabotzky? Dar poate fi și Petru Fărcaș sau Ion Iacob... Dar cine a comis oribila crimă? Cine a avut un motiv pentru a ucide? Cine a avut de câștigat de pe seama morții actorului? Am senzația că nimeni nu se va preda de bună voie, deoarece e o crimă premeditată, bine planificată și săvârșită cu sânge rece... – Ștefan rosti cuvintele în șoaptă, cu o tonalitate aparte, dar toți înțelegeau bine ce zice.

– Dacă turnăm ulei într-un pahar cu apă, uleiul rămâne la suprafață, după cum știm. Dar oare dacă vrem să bem acest amestec, ce ajunge mai repede în gură? Apa sau uleiul? Aveam reale dificultăți în căutarea acestui răspuns, până când doamna Felner mi-a spus că uleiul de fructe nu se comportă în apă ca uleiul normal. Acesta se dizolvă într-o oarecare măsură în sucul de struguri, deoarece au aproape aceeași construcție moleculară. Andrei Sabor a fost omorât cu ulei de fructe. Mai precis cu un extract din sâmburele de caise, care conține multă cianură. Am găsit urme de cianură într-o sticlă și am trimis-o la analize, dar sunt sigur că îmi va confirma ipoteza. – ochii lui Ștefan treceau de pe o față pe alta. Domnule Trabotzky, ați încercat să-l șantajați pe Andrei Sabor. Vroiați să scoateți de la el o sumă mare de bani ca să nu dezvăluiți relația cu Narcisa Filip soției dânsului.

- Tu... tu l-ai omorât... eu l-am iubit – izbucni Narcisa Filip.

- Nu, domnișoară, regizorul nostru nu e criminal. Este doar un șantajist demn de dispreț.

Cei prezenți în cameră au început să se miște, abia așteptând să afle ce urmează să mai zică micul detectiv.

- Vedeți dumneavoastră, domnul regizor a scris scrisoarea de șantaj și împreună cu câteva fotografii indecente despre cei șantajați le-a pus în ziarul care a ajuns pe scenă. Domnul Trabotzky a scris următoarele: *Dacă nu vrei, ca pozele să ajungă la soția ta, vei face ceea ce-ți zic de acum încolo. Vei plăti!* și la sfârșit a semnat cu *Tky*. Criminalul a găsit scrisoarea și a adăugat următoarele: *Acum servește-te cu un pahar de suc. Am zis să te*

servești! Și gândește-te..., neștiind că se vede pe foaie dacă a fost introdusă de două ori în mașina de scris, deoarece e stricată. Pe de altă parte, cineva s-a tăiat pe marginea hârtiei când a tras afară hârtia. Domnul Trabotzky nu are urme de tăietură pe mâini. Criminaliștii vor face testul ADN și vom avea dovezi noi împotriva criminalului. Să ne întoarcem la scrisoare. Fiecare plan are o eroare. Și acesta are o eroare care ne dovedește că nu regizorul este criminalul: de ce ar vrea să-și omoare un șantajist sursa de venit? Este o greșeală fatală din partea criminalului, nu, domnule Iacob?

- Dacă sugerați că...

- Exact... când nu am cu ce să mă distrez, învinuiesc pe cineva de crimă. Nu sugerez eu nimic! glasul plin de ironie al lui Ștefan îl întrerupse pe scenarist. Cunosc indiciile și știu cine este criminalul, domnule Iacob. Ion Iacob putea scrie piesa astfel încât actorul care-l interpretează pe George să bea din paharul cu otravă.

- Dar nu scrie nicăieri în scenariu că George trebuie să bea! Iși ieși din minți scenaristul.

- Știu și știu că ați mai vrut să ne spuneți acest lucru important, dar v-am întrerupt, deoarece mi-am amintit de ziar. Băutul sucului ar fi putut fi și un semn din partea lui Andrei Sabor că este dispus să coopereze. Adică, mai exact, ar fi putut fi un semn dacă ar fi fost în partea scrisă de Igor Trabotzky. Deoarece acesta nu se afla în partea respectivă de scrisoare, sunt sigur că era scris de criminal. Dar cine a fi putut avea ocazia de a comite crima? Mai exact, cine altcineva ar fi putut avea ocazia de a comite crima în afară de chelner?

VII

Toate privirile din cameră s-au întors spre Petre Fărcaș, care zâmbea, așteptând urmarea. A spus doar că această ipoteză e o aberație.

- Permiteți-mi să vă povestesc totul, spuse Ștefan, întorcându-se spre tânărul actor. Până atunci poți să te gândești dacă merită să joci rolul nevinovatului. Petre Fărcaș e îndrăgostit nebunește de Narcisa Filip, însă aceasta îl iubea pe Andrei Sabor. Petre credea că după înlăturarea domnului Sabor o va putea cuceri pe Narcisa. El avea un plan bine făcut pentru crimă, și când a găsit scrisoarea a crezut că s-a ivit momentul oportun pentru a pune planul diabolic în aplicare. A modificat scrisoarea și a turnat otrava extrasă de către el în pahare. Ambele pahare conțineau o doză letală de otravă, astfel că nu conta pe care îl alege George. Criminalul știa că Mary nu trebuie să bea, dar credea că este mai sigur să pună în ambele, ceea ce s-a dovedit a fi o decizie bună, deoarece George, din neatenție, a băut din paharul lui Mary. Tânărul nostru actor credea că dacă îl omoară pe Andrei Sabor și poliția îl arestează pe Igor Trabotzky, el are cale liberă spre inima

Narcisei Filip. Aproape a reușit să ducă la bun sfârșit tot ce și-a propus, dar a greșit când, din exces de zel, a vrut să-l învinuiască pe regizor și de șantaj, și de crimă... și cum am spus, acestea două se exclud una pe alta în acest caz. Să ne închipuim următoarele: Andrei Sabor zace la pământ, Narcisa strigă și toată lumea se adună în jurul actorului. Sau aproape toată lumea... Narcisa e acolo, domnul Iacob și domnul Trabotzky la fel, poate și directorul teatrului și toți sunt atenți la Andrei Sabor. Cine ar fi observat că Petre toarnă apa din vaza cu lăcrămioare în paharul din care Andrei Sabor a băut sucul de struguri și golește celălalt pahar de suc otrăvit în vază? După acesta îi dă Narcisei un calmant și un pahar de apă. Nu i s-a părut nimănui suspect că în pahar era apă. De ce nu a servit-o cu suc de fructe? Deoarece nu vroia s-o otrăvească pe fata pentru care a stins viața unui om. Dacă știa să extragă uleiul din sămburele de caise, atunci bănuiesc că Petre știa și că apa în care erau ținute lăcrămioarele e la rândul ei otrăvitoare. Provoacă migrene, stări de leșin și greață. Petre o iubește atât de mult pe Narcisa, încât îi administrează o doză inofensivă de otrăvă. Dar este cert că Petre Fărcaș l-a omorât pe Andrei Sabor și este cert că a încercat să dea vina pe regizor, spunându-ne că domnul Trabotzky îl șantajează pe Andrei Sabor. Am omis ceva, Petre?

- Aveți prea multe dovezi împotriva mea și, deși în mare parte sunt dovezi indirecte, un procuror bun m-ar trimite la închisoare. Așa s-a întâmplat totul, cum ai zis... Eu l-am omorât pe Andrei, deoarece te iubesc, îi spuse Narcisei. Te iubesc sincer și te voi iubi pentru totdeauna... dar nu a fost să fie... îmi pare rău... îmi pare rău că te-am făcut să suferi...

- Pe mine mă doare cel mai tare când provoc altora durere, spuse Narcisa Filip cu ochii înlăcrimați. Doamna Felner nu mai încercă să o consoleze, spunându-i doar să plângă. Actrița care o interpreta pe Mary era frumoasă, dar cu lacrimi în ochi era pur și simplu divină. Minunată – gândi Ștefan, și simțea cum i se încălzește inima. Este norocos cel care își va trăi viața alături de o femeie ca ea. E frumoasă, deșteaptă și bună... Un înger...

Camera se goli încet. Ștefan Mileșan a fost ultimul care a ieșit. S-a oprit pentru o clipă în ușă și a privit înapoi. S-a uitat la ceas. Era unu și jumătate. Arthur Felner și-a condus soția afară din teatru, în noaptea întunecată. Soția l-a cuprins de talie și în drum spre casă a spus doar atât:

- Un spectacol cu casa închisă și o noapte plină de suspans... Te iubesc.

ALEXANDRU IOAN MEREUTA

Elev, Bacău

Instituția

Din loc în loc, câte o ușă numerotată era deschisă și vedeam înăuntru o chiuvetă și un closet de faianță sau o boxă cu măhuri murdare, teuri cu cârpe împuțite și cutii de sodă. Înaintam pe coridor și de fiecare dată când mă izbeam de o astfel de panoramă îmi scăpa câte un surâs, pe care cu greu îl puteam ține în frâu să nu se transforme într-un adevărat hohot de râs. Pentru că în ziua aceea percepeam totul diferit. În fiecare încăpere în care intram, totul se transforma într-o toaletă ocupată până la refuz, de femei și bărbați îmbrăcați precar, ce își beau cafelele și își fumau țigările în acel miros persistent din cale-afară de grețos. De fiecare dată o voce răstită îmi spunea pe un ton arogant să mă duc la altă ușă, în altă aripă a clădirii; iar de îndată ce ajungeam acolo, în față mi se deschidea același peisaj și în urechi îmi suna aceeași voce mizerabilă spunându-mi aceleași cuvinte idioate. Câte vreun neon ce bâzâia sau vreun xerox prăfuit de care mă loveam îmi mai distrăgeau atenția în timp ce parcurgeam interminabilele coridoare ale acelei clădiri ruinate, cu ziduri vechi și pereții exteriori cojiți, plini de igrasie și mângâliți.

O plăcuță aurie de pe o ușă îmi trezește atenția întocmai ca într-un dejavu; am ajuns la camera 139, de la etajul trei. Înainte de a intra fac un scurt bilanț: am urcat trei etaje, am încercat la mai bine de 5 camere până acum și am fost peste tot întâmpinat numai cu repulsie și aroganță din partea tuturor angajaților cărora le-am cerut îndrumări, de parcă i-aș fi deranjat dintr-o activitate importantă, de care întreaga lor carieră de trepăduși depindea.

Sau, poate că în zilele acestea, băutul unei cafele și fumatul unei țigări în timp ce porți cu colega sau colegul de serviciu o discuție inutilă și stupidă, este adevărata slujbă a oamenilor. Parcă pentru asta ar fi plătiți.

Trag aer în piept, îmi fac curaj, bat ușor la ușă, după care o deschid și trec pragul. Observ din nou strânsa legătură dintre closet, măhuri și cârpe, dar reușesc într-un final să-mi stăpânesc imaginația și întreb sfios dacă acolo se află doamna Botderață. Datorită faptului că primesc un răspuns afirmativ îi explic acelei stimabile doamne din ce motiv am venit și îi înmânez hârtia pe care o purtam în mână, care de acum începuse a se șifona.

Doamna Botderață se arată a fi un pic mai amabilă față de ceilalți, dar și ea vorbea totuși cu o răceală în glas (probabil că este una din calitățile pe care angajații trebuie să le îndeplinească). Bineînțeles că din fața acesteia nu

lipsea ceașca de cafea și țigara, iar în cameră domnea un puternic iz de lene și de plictiseală.

Deodată, totul ia o întorsătură neașteptată; doamna respectivă îmi spune cu reproș: „Aaaa... dar nu putem să rezolvăm noi. Cererea dumneavoastră trebuie dusă la o instituție de mobilizare a forțelor de muncă. Numai ei se pot mobiliza să vă ajute. Noi suntem o instituție de stat.”

„Degeaba...”, o completez eu în gând, ieșind din încăpere, parcurgând iar acel labirint de coridoare, trecând pe lângă același paznic somnoros ce se uita la emisiunea „Viața Satului”, fiind captivat total de aceasta. Cu pas grabit mă îndrept spre instituția mobilizatoare, care, sper, se va mobiliza pentru a-mi rezolva problema.

O dată ajuns acolo, sunt întâmpinat de un portar în uniformă, cu un ecuson mare în piept, inscripționat: Agent de pază, Belibou Nicolae. Și acesta mă sfidează, tratându-mă cu o aroganță ieșită din comun, ațintindu-și degetul arătător în direcția unei uși, zicându-mi să încerc, deși nu știe sigur dacă voi găsi pe cineva.

Într-un colț al vestibulului încăpător, lângă o sobă, așezată la un birou, stă o secretară ce vorbește la telefon răsând cu gura până la urechi și ignorându-mă. Abia după vreo cinci minute se gândește să închidă și să mă bage în seamă; astfel, sunt trimis din nou printr-un labirint de coridoare, de astă dată în căutarea domnului Bounegru de la camera 15. Enunț pentru a zecea oară scopul venirii mele, iar în loc de un răspuns afirmativ mult așteptat din partea sa, primesc doar dezamăgire: „Aaa... numai domnul director general, Constantin Boubătrîn poate rezolva, doar că momentan dânsul este plecat la primărie. Reveniți mâine.”

Fierbând de indignare, iar încep să văd în jurul meu numai closete urât mirositoare, cârpe și putregaiuri. Domnul Bounegru îmi zâmbeste, dezvelindu-și dinții galbeni, mă pofteste mecanic și glacial spre ușă, închizând-o repede după mine, aproape prinzându-mi pantoful între prag și ușă. Trec pe lângă paznic fără să îl bag în seamă, dar îl simt cum mă urmărește cu o privire răutăcioasă, spunându-și în gând ceva de genul: „Ți-am zis eu că nu ai să rezolvi nimic.”

A doua zi, revin iar la domnul cu pricina, așa cum mi se spusese. Domnul director Boubătrîn se afla de astă dată în biroul său, mă pofti înăuntru cu o amabilitate vizibil prefăcută și îmi ascultă foarte atent pledoaria. Pe toată durata discursului meu, acesta mă aprobă compătitor de câteva ori, ca într-un final să îmi transmită, spre marea mea uimire, că soluția la problema mea o găsesc tot la instituția de stat la care mai mersesem cu o zi în urmă.

Un singur cuvânt îmi sună în urechi: bătaie... de cap și de joc. Dar mă resemnez și mă întorc la instituția de stat. Încă de cum mă vede, doamna

Botderață se și rățoiește la mine: „Iar dumneavoastră. Ați mai venit și ieri și v-am explicat care este situația.” Cu zâmbetul înghețat pe față la auzul unei astfel de primiri atât de ospitaliere, reușesc totuși să îngaim două cuvinte: „Bine, dar...”... dar nu apuc să duc propoziția la bun sfârșit, că sunt atacat de o rafală de vorbe: „Domnule, suntem ocupați aici. Nu mai tot veniți să vă bateți joc de timpul nostru. Duceți-vă în... unde vreți. Încercați la CEC, la filiala de pe Strada Libertății.”

Nici măcar nu mă mai sinchiesc să îi mulțumesc și, fără să o mai salut, ies din cameră cu gândul să ajung cât mai repede la CEC. E vineri, e aproape ora paisprezece și totodată e ultima zi în care mai pot depune cererea. Va lua mult timp dacă merg pe jos, așa că mă urc în primul autobuz ce are traseul prin acea zonă, rugându-mă neconștient ca traficul să fie lejer, să pot ajunge la timp. Însă din nou nervii mei sunt puși la încercare: în loc să meargă așa cum ar trebui, șoferul oprește mașina plină de pasageri, deschide ușa larg și începe să converseze cu un amic de-al său aflat și acesta în trafic. Înăuntru e clad și miroase puternic a salam ieftin, dar mă resemnez cu gândul la ideea că scopul scuză mijloacele și sper să ajung cât mai degrabă acolo unde am treabă.

Intru valvârtej cu inima bătând puternic și mă duc glonț la primul ghișeu pe care îl văd. Aici totul se schimbă. Nu mai sunt cârpele împuțite și măturile murdare la fel ca în celelalte instituții și cererea mea este preluată repede, iar problema este rezolvată prompt.

Ieșind, îmi dau seama că gălețile cu apă erau de fapt ceștile de cafea, cutiile de sodă erau pachetele de țigări, chiuvetele și closetele erau birourile, iar măturile murdare și cârpele împuțite – toți acești funcționari leneși, nesimțiți și prea puțin pregătiți, ce vin la locul de muncă zi de zi doar pentru a bea o cafea.

CEZARA POPESCU

Elevă, Oltenița-Călărași

Lacuri cu noroi în fund

„Eu ți-oi zice fără umbră de
căință:

Nu știi,
că numa-n lacuri cu noroi cresc nuferi”

Lucian Blaga

Părea că cineva spărsese soarele ca pe un ou și îi vărsase gălbenușul peste oraș, razele îmi pătrunseseră în ochi, în păr, le simțeam și printre degetele picioarelor care se adânceau în sandale și apoi în asfalt, le simțeam ca pe praful de pe ulițele în care am copilărit. Tivul fusteii îmi gădila glezna și se ridica ușor, parcă fiind agățat de manechinele stând în poziții ciudate pe bicicletele acelea cu un motor puternic care împânziseră bulevardul. Mă vedeam pedalând pe vechea mea bicicletă care scârțâia de fiecare dată când voiam să întorc ghidonul. O găsisem în ziua din Ajunul Crăciunului aruncată în troienele care cuprinseseră gardul ca o centură. Îi lipsea o roată pe care am înlocuit-o cu greu primăvara târziu. Apoi șanțurile largi căscate din care ieșea iarba asemenea stufărișului din balta satului m-au găzduit la fiecare căzătură. După o zi în care ploaia nu contenise a bate în ferestre și în pereții caselor oamenilor, în care picăturile mari se izbeau de frunze, de clanțele porților, am ieșit desculță în noroiul ce pictase într-o nuanță arămie ulița. Începusem a mă juca făcând păpuși din fân cărora le dădeam drumul să plutească în băltoace, apoi am încălecat pe bicicletă ca pe un cal pursânge și am luat lacurile și gropile în rând, botezându-le. M-am botezat și pe mine cu o căzătură, devenind din fata cu cozi bălaie o brunetă pudrată în obraji cu ciocolatiu. Mi-am promis atunci că îmi voi cumpăra o bicicletă care să aibă șofer, așa cum îmi spusese profesorul Manolescu că există în București...

- Mă scuzați. Spre Gara de Nord?

- E destul de departe, mai bine ați lua un taxi de aici.

Mă apropiasem destul de mult de stația de metrou și un val de aer aproape copt, care urca scările, m-a izbit direct în piept. Chipuri ascunse sub ochelari de soare și sub pălării cu boruri largi se înghesuiau în ușa strâmtă a metroului. Sprijiniți de pereții scrijeliiți, scriși cu mesaje ciudate, erau tineri cu părul lung, netuns, care țineau între degetele lungi țigări aprinse, care aveau în buzunarele de la piept ale tricourilor hârtii care ascundeau tutunul.

Cu blugii lăsați să șteargă pavajul pe care se sprijineau sute de picioare, cu o mână în buzunar și una încolăcită în jurul taliei altuia, stăteau în fața șinelor de metrou măsurând timpul în ore de discuții antrenante, în minute plictisitoare sau în secunde de iubire. Într-un colț, îndoită toată pe speteaza unui scaun, o fată cu niște ochi căprui care luceau sub lumina becurilor oarbe își verifica tutunul învelit în foaie de ziar apoi își pipăia urechea înțepată de trei ori și își număra toți cei trei cercei. Părul blond nepieptănat și creț o încadra, o împacheta și o trimitea într-un colet undeva în trecutul meu. Simțeam deja scaunul cald pe care ea își întinsese fusta și gustul amar al fumului înăsprindu-mi buzele. Gustul care m-a purtat dintr-o lume în alta, căci în ziua în care am ajuns în București toate barierele universului meu sau evaporat, plecasem după bicicletă cu șofer și descopeream tramvaiul. O cutie mare pe câteva roți care avea o antenă prelungă care părea să electrocuteze văzduhul. Acolo, pantalonii și fustele se amestecau, vedeai bunici în baston stând în picioare lângă nepoții așezați pe scaune și cu acadeaua colorată între dinți. Acolo mi-au furat pentru prima dată cei zece lei înghesuiți în geanta dintr-o pânză groasă și scorțoasă în care îmi îngrămădeam caietele.

Apoi în primul an de liceu, anul în care am schimbat plita din odaie cu caloriferul din cămin, mi-am tuns părul, mi-am dat jos fundele albastre și ciorapii din bumbac și mi-am cumpărat prima pereche de blugi. Intrasem într-un magazin micuț în care o vânzătoare, stând pe scaunul mărunț, citea o revistă dând paginile alene. Pupilele mi se dilataseră, ploapele mi se lărgiseră și din inimă îmi scăpărau scânteii. Cerusem să văd toate perechile de blugi pe care le aveau la șaizeci de lei și îmi arătase vreo două. Ambele îmi erau mari și deși știam că îmi sunt mult prea largi, mă gândisem că aveam să îmi găsesc o curea. Când i-am îmbrăcat prima dată m-am simțit altfel, nu mai eram fata cu fustă de pânză și din inimă îmi zbugheau chiote.

Mă străbătea o emoție necunoscută până atunci, dar exploatată de multe ori apoi, când purtând blugii aceia fără culoare cu teniși coboram la metrou și mă imaginam într-unul din grupurile care stăteau pe pavajul rece cu chitarele vechi în brațe care apăreau de prea puține ori în grupurile de studenți. De la dorința de a fi una dintre ei și până atunci când mi-am simțit degetele pe griful unei chitare stând jos lângă un individ cu plete, din al cărui buzunar se zărea o brichetă uleioasă și un plic alb ce părea plin cu

zahăr, am crezut că a trecut doar o secundă. Am învățat să cânt la chitară, să gădesc posturi de radio cu emisii muzicale, să fumez tutun împachetat în foi de ziar.

Într-o seară, serile le petreceam de obicei în Herăstrău cățărându-mă pe statuile împrăștiate printre copacii abia născuți, stăteam agățată de o bancă, capul îmi era cumva pe trotuar și picioarele sprijinite de copacul ce se odihnea în spatele băncii, împreună cu doi studenți din căminul în care stăteam. Vorbeam despre iubire și ne jucam cu declarații, eram destul de bună apucându-mă nu de foarte mult timp să scriu poezii, „Tu ești luna care-și picură lumina în sufletul meu”, și râdeam de cei care la lumina lumânării întind inele cumpărate de la bijuteria de la colțul străzii. Unul din cei doi a scos o sticlă cu coniac dintr-o geacă din pluș. Curiozitatea și poate plăcerea pe care o arătau cei doi când atingeau sticla m-a înfășurat ca o panglică într-o emoție profundă. Urechile îmi zbârnâiau și narile nasului se apropiau tot mai mult de pliculețele ce păreau a fi umplute cu zahăr, dar care te împingeau într-un extaz din care m-am trezit a doua zi într-o cameră albă cu o doamnă ursuză lângă mine, cu o cruce roșie pe piept: „Voi, cei fără de griji, îi omorâți pe-ai voștri, nu pe voi”. O fisură parcă mi-a străbătut creierul și apoi trupul și mi-am adus aminte de bunica și de mama stând în fața casei: „Să ai grijă la școală, Maria! Ai grijă, da' las' că știi tu”. Am părăsit patul acela îmbrăcat în cearceafuri apretate, cu gândurile îndoite, cu viața mototolită și cu biletul de metrou în buzunar. Ciudat a fost că, deși îi vedeam acolo, îmi păreau doar vitrine de sticlă ale unor magazine: nu ei mă atrăgeau, ci ce era în spatele lor. Aș fi smuls doar chitara din brațele acelea murdare de tutun și mirosind a coniac, aș fi desprins-o ca și pe mine din viața aceea în care fânțarii și muștele se transformă în locatari cu drepturi egale. Ușa strâmtă a metroului care înainte mă emoționa, acum mi se părea atât de firească precum era primul an de facultate. Așa de strâmt deschisă, dar ascunzând un spațiu larg, un loc....

-Aveți loc? Vreți să intrați?

-Mulțumesc, sunteți un adevărat domn, rar găsești....

-Rar găsești așa ceva în zilele de azi.

Îmi scosesem fata blondă și creață din minte, uitasem și de alura mea rebelă văzându-mi poalele fustei. Metroul m-a lăsat la o singură stație de apartament meu; de când terminasem și cu studenția reușisem să închiriez un apartament într-un cartier la marginea Bucureștilui. Un cartier în care dicționarul nu conținea cuvinte ca: elegant, cochet, gingășie. Aici, copii desculți ca pe ulițele satului din care veneam presau asfaltul cu călcâiele și unii cerșeau cornuri care se cumpărau la colț de stradă. Străzile păreau a fi luminate de lumânări și nu felinare, iar ziua între blocuri căldura ca o minge de ping-pong sărea dintr-un perete într-altul.

Ajunsa în scara blocului, un val de aer pătat de mirosuri mă întâmpină. Ușa apartamentului purta amprenta locatarilor trecuți. Holul m-a învăluit în parfum de roze, iar pe canapeaua din fața ferestrei se odihneau amintirile: erau foi împrăștiate cu poezii scrise în timpul facultății. Mă hotărâsem să le public, nu vorbisem cu nicio editură, încă lucram. Nesiguranța mă stăpânea, dădusem spre tipărire un roman scurt, cu o lună în urmă și așteptam încă răspunsul celor de la editură. Erau momente în care uitam de el: atunci când simțeam aburii fierbinți din baie, când în casă mirosea a lapte cu cacao.

Micile plăceri luau locul amintirilor până auzeam un țârâit de telefon sau o bătaie în ușă. Voiam să îmi petrec seara aceasta ascultând muzică veche, îmi cumpărasem de curând un disc pe care îl aveam lângă mine. Am lăsat melodiile să curgă odată cu apa din baie. În timp ce îmi dezlegam cordonul bluzei și mă uitam la săpunul parfumat care aluneca încet pe marginea căzii telefonul și-a făcut simțită prezența.

-Da.

-Domnișoara Maria la telefon?

-Da. Vă pot ajuta cu ceva?

- V-am sunat să vă anunțăm că romanul dumneavoastră, „Renașterea”, va fi publicat de către editura noastră.

-Aș putea spune că sunt nerăbdătoare să îl văd în librării. Vă mulțumesc!

-Mulțumiți-vă dumneavoastră!

La un an după apariția romanului, un volum de poezii al Mariei s-a strecurat în raftul cu cărți recomandate al librăriei. Coperta stătea sub surâsul unui nufăr pictat cu noroi și scăldat în raze de lumină.

CONSTANTINA ALEXANDRA PUSCALAU

Elevă, Bacău

O proză caldă și sensibilă, venită din alte vremuri, din vecinătatea lui Tolstoi. Bătrâna cu oglinda este fetița cu chibriturile care a reușit să supraviețuiască aceluia decembrie rusesc, pentru a muri într-o casă de pe la noi, nu știm dacă naționalizată sau nu. Autoarea a învățat, nu se știe cum, că are un fel de văz, un fel de auz, cu care să prindă realitatea, cu toate cruzimile ei, și apoi să o arunce dincolo de mobile vechi, frig și lumânări, într-o zonă caldă a omenescului.

Edward Avram

Amurg în decembrie

Doar câteva raze împrăștiate de veioza de pe noptieră luminau camera. O femeie stătea sprijinită într-un fotoliu, învăluită în fumul de țigară ce invadea fiecare colț al încăperii; pe noptieră – un pahar gol și un volum îmbrăcat într-o copertă din piele se lăfăiau alături de o scrumieră în care erau aruncate la întâmplare țigări pe jumătate fumate.

O noapte bizară. Începuse deja să ningă, câțiva fulgi timizi încercau să contureze o atmosferă idilică de Crăciun. Femeia stătea aproape nemișcată, privind în gol, în întuneric acoperită cu un șal așezat neglijent pe trupul istovit care acum nu mai amintea de figura impunătoare de odinioară.

Veioza începu să pâlpaie ușor, iar în scurt timp și ultima rază de lumină dispăru. Trezită parcă brusc din starea sa letargică, ea îngână câteva cuvinte:

- Martha, adu câteva lumânări.

După un moment de tăcere, pași apăsați se auziră în întuneric și un glas răsună din colțul celălalt al camerei.

- Astea sunt ultimele, și întinse mâna în care ținea strâns cinci lumânări și un chibrit. Femeia aprinse două, iar pe celelalte le puse într-un sertar. Scoase apoi o scrisoare ascunsă în paginile volumului de pe noptieră, privi hârtia îngălbenită, presărată cu pete de cerneală, o strânse la piept și oftă.

Era singură, dar acum, în apropierea sărbătorilor nimeni nu ar trebui să fie singur, o perioadă în care fiecare ar trebui să fie mai bun, să se apropie de cei dragi, iar în casa ei nu se auzeau nici colinde, nici nu se simțea mireasma bradului împodobit; stătea la lumina lumânărilor, singură. Din toată bucuria de altădată nu mai rămăsese acum decât tristețe și deznădejde,

singura persoană care-i mai stătea alături era Martha, însoțitoarea și confidenta ei loială, care se ocupa acum și de îngrijirea casei. Martha fusese sprijinul fără de care nu ar fi putut trăi. Femeie chibzuită, Martha era cea care știa să se descurce atunci când firea mult prea sensibilă și bolnăvicioasă a prietenei sale era copleșită de probleme și se cufunda în singurătate. Așa fusese dintotdeauna și nu avea cum să se schimbe.

Paula Bratu, fiică unică la părinți, se căsătorise cu un militar, devenise „o personalitate” în toate cercurile sociale ale vremii, dar era o fire retrasă și prea puțin interesată să fie una dintre persoanele ipocrite și frivole ce o înconjurau. Păreau familia perfectă, iar tabloul era complet: o casă mare cu servitori gata să-i îndeplinească orice dorință și un soț ce se îngrijea de bunăstarea familiei. Războiul însă le curmă destinul comun. Plecat pe front, căpitanul Bratu a fost în scurt timp doborât, iar Paula, incapabilă de a întreține familia, s-a refugiat în singurătate, lăsându-se copleșită de durere.

Singura care se mai ocupa acum de casă era Martha, care văzând cum prietena sa din copilărie se prăbușește, devenise sprijinul și unica ei legătură cu realitatea.

Trecută de mult de prima tinerețe, trăia acum din amintiri, strângea la piept ultima scrisoare pe care soțul ei i-o trimisese de pe front, ultimele cuvinte ale sale, scrise de o mână străină, într-un pat rece al unui spital improvizat, alături de alte câteva zeci de suflete chinuite.

Nu avusese copii. Copiii erau cele mai crude ființe de pe pământ. „Profită de tinerețe și exuberanță, pentru ca apoi să privească cu dispreț și milă spre cei ce așteaptă sprijin din partea lor.” Nu avea să lase moștenire nimănui, de fapt ce ar mai fi avut de lăsat moștenire: o casă peste care timpul își lăsase amprenta vizibil, o grădină, în care buruienile luaseră locul florilor sau poate doar o magazie plină de cutii prăfuite și fotografiile uitate într-un album vechi. Asta era tot ce mai rămăsese din vremea în care salonul casei, inundat de o ploaie de lumină aurie, răsuna de acorduri de mult uitate.

Stinse lumânările și încercă să închidă ochii. Ceasul din perete arăta o oră înaintată, trecuse bine de miezul nopții, iar ochii ei se simțeau oboșiți, mult prea istoviți pentru a mai putea rămâne deschiși. Privi din nou scrisoarea ce o avea în mână, apoi o ascunse între paginile volumului ce îl păstra pe noptieră și încercă să se ridice. Căzu pe pat, fără să mai aibă putere să-și miște corpul și rămase inertă până când primele raze ale soarelui pătrunseră prin geamul camerei.

Deschise ochii și văzu resturile de lumânări de pe noptieră, apoi auzi pașii și vocea ușor răgușită a Marthei:

- Zăpada s-a așternut peste tot, se vede că va fi un Crăciun ca-n basme!

Paula se dezmetici ușor, privi chipul entuziast al prietenei sale, se încumetă să privească pe fereastră și fața i se lumină. Încercă să retrăiască

atmosfera Crăciunului de demult, se ridică din pat, se apropie de dulapul vechi în care își ținea hainele și scoase o rochie lungă, pe care i-o arătă Marthei.

- Scoate argintăria și așază masa în salon, astăzi vreau să sărbătorim Crăciunul cum se cuvine.

- Argintăria?! Care argintărie? zise uimită Martha, nu a mai rămas mai nimic din argintărie, iar în salon acum trebuie să fie foarte frig. Noaptea trecută a fost teribil de geroasă.

Paula puse rochia pe pat. Pentru o clipă crezuse că nimic nu s-a schimbat. Atmosfera de afară o umpluse de speranțe și ea se visa din nou tânără, dar răspunsul categoric al Marthei spulberase orice iluzie: se găsea din nou în acea cameră gri, înconjurată de același decor.

Martha o privi compătimitor. Încercând să-i aline dezamăgirea, merse în bucătărie de unde se întoarse mai apoi cu o cană cu ceai pe care o așeză pe noptieră, luă resturile de lumânări, așeză rochia în dulap și aduse o pătură cu care înveli trupul Paulei, iar apoi se întoarse în bucătărie.

Readusă la realitate, Paula sorbi ceaiul, simțind cum întreg corpul îi este încet dezmoțit, mâinile sale reci strângeau cana încercând să se încălzească iar sângele îi era pus ușor, ușor din nou în mișcare. Merse în salon, parcă pentru a se convinge că ceea ce auzise era adevărat. Deschise ușa, zări o oglindă prăfuită de care se apropie. În ea i se oglindea chipul ridat și palid, ochii de un albastru cristalin erau singurii ce mai păstrau ceva din imaginea femeii din trecut.

În spate văzu imaginea blajină a soțului ei, zâmbi și încercă să-l atingă. Își apropie ușor degetele de oglindă. Îi simțea respirația caldă, iar chipul său părea tot mai real; degetele femeii nu reușeau însă să ajungă imaginea. Se întoarse apoi crezând că așa va reuși poate să-l atingă, dar mâinile sale nu-l puteau atinge. Frigul din cameră aproape că-i înghețase sângele și îi învinețise mâinile care acum stăteau nemișcate pe lângă corp, nu mai încercau să-i simtă trupul, ci în încercarea de a face imaginea să dureze, Paula se mulțumea acum doar să privească chipul zâmbitor al soțului ei.

Acum știa... toată suferința la gândul că acesta murise dispăruse acum când era capabilă să-l privească în față. Se simțea fericită că-l revedea după atâta timp, avea multe întrebări, dar nu îndrăznea să rostească niciun cuvânt, avea timp mai târziu pentru întrebări, acum trebuia să se bucure de această clipă. Ciudat... nu mai simțea frigul, ci doar un sentiment de liniște.

Martha, apropiindu-se de ușa întredeschisă, zări trupul femeii ghemuit lângă oglindă. Încercă să o readucă în simțiri, însă pesemne că frigul din cameră o doborâse. Fața ei palidă trăda un zâmbet ușor.

ADRIAN RUSNAC

Elev, Timișoara

Pretext „clasic”, exploatat și în cinematografie, brodat cu o anume ușurință și mici prețiozități lingvistice.

Gabriel Mardare

HRĂNIND SENTIMENTUL

De ce tânjim cu toții după adevăr? Îl vrem mai aproape ca propria noastră umbră, când de fapt noi îl îndepărtăm, cu fiecare clipă care trece și se sparge în această minciună. Nu e ciudat cum privim viața? Ea are o față fericită și un surâs morbid dar niciodată nu le luăm împreună, ci întodeauna luăm ce credem că ar trebui să fie adevărul și reacționăm după același impuls care ne-a adus și păcatul strămoșesc: dorința.

7 a.m. Sunetul alarmei mi-a spart gândurile în mii de bucățele lucioase și asimetrice, împrăștiate prin mintea mea, așteptând să le pun eu la loc. Știu ce urmează: încă o zi cu decizii și căi predefinite, aceleași drumuri lungi și plicticoase și aceleași răspunsuri seci și banale care mă duc mereu la aceeași întrebare. De ce?

Mă duc să mă revigorez, spăl și să îmi fac rutina. După ce termin mă opresc lângă tabloul acelei persoane pe care am dorit-o dintodeauna și pe care am avut-o și am pierdut-o din cauza alegerii mele rezultate ale unor confruntări ale multiplelor personalități care fumează în mine așteptându-și rândul să iasă la iveală.

Casa mea e tare goală, întodeauna am vrut să fie așa, nu mobilier în pas cu modă, nu luxos, doar strictul necesar, și câteva lucruri de divertisment. Am ieșit pe ușă și am lăsat-o deschisă știind că mă voi întoarce. Pe stradă totul e monoton, la 7.30 a.m. este și normal, e iarnă, frig și întuneric.

Mintea umană m-a fascinat dintodeauna. Ea este un locaș al tuturor sentimentelor noastre și o cale de a le materializa. De aceea, m-am hotărât să devin psiholog. Să analizez și să descopăr ceea ce definește un om și ceea ce îl supune. Mintea nu are limite, nici măcar pentru cei limitați. Un sentiment e de ajuns ca să o sfidezi și ca să o provoci. Dacă stau prea mult să mă gândesc, mă cuprinde frica prin hainele acestea groase. Vocea care tot îmi răsuna în urechi nu pleacă nici acum, încă fură lumina și mă testează.

Am ajuns la birou și m-am așezat pe scaunul meu de piele. Bucăți sparte peste tot, le adun dar nu mă uit la ele, vreau doar să adun cât mai multe ca să le pot pune înapoi, și apoi voi vedea ce se întâmplă. Cea mai mică și mai urâtă îmi provoacă puțină atenție, nu seamănă cu niciuna dintre celelalte dar la urmă tot o ignor, gândindu-mă că voi vedea la sfârșit ce-i cu ea. Deodată:

-Bună ziua, v-am trezit?

-Da, dar nu face nimic. Ce doriți? Cabinetul e închis până la ora 13.00.

-Știu, dar e o urgență, am vorbit cu dumneavoastră la telefon acum câteva zile și ați spus că pot veni la prima oră.

Omul se așeză, era înalt, tânăr și emana o lumină ieșită din comun. Ochiul lui parcă erau din adâncurile iadului, dar el era așa de blând, avea o voce numai bună de ascultat înainte să adormi. Omul nu pierdu nicio clipă și începu:

-Vedeți dvs, nimeni nu înțelege.

-Ce să înțeleagă? întreb eu mirat.

-Nimeni nu înțelege care e rostul.

-Poftim? omul a început deja să mă sperie, prin câteva cuvinte a trezit ceva. Simțeam că e nebun dar știam că nu e așa.

-Nimeni nu înțelege asta. Și a început să țipe și să urle. Țipătul lui asurzitor putea fi auzit în tot orașul. Nu te zgâria, dar era un țipăt, un țipăt ca nimic altceva. Deodată se opri și vorbise calm.

-Ai vrea să știi adevărul? Ai vrea să știi răspunsurile care îți bântuie gândurile dar nu poți să le descifrezi? Atunci vino cu mine.

Am clacat. Cine era omul acesta? Nu puteam să îmi explic ce e cu el, ce vrea de la mine și despre ce naiba vorbește. Și a trecut o secundă ce părea o eternitate dar m-am hotărât să merg cu el, să văd ce vrea să îmi arate. Poate că era periculos, dar toată viața am așteptat să mi se întâmple așa ceva. Așa că l-am urmat. Și abia mai târziu mi-am dat seama că nu o să regret niciodată făcând-o.

Am ieșit pe stradă și ne-am îndreptat spre un loc știut numai de el. Nici măcar nu l-am întrebat cine este, dar nu mă gândeam la asta atunci. După vreo 30 de minute de mers într-un stil labirintic am ajuns într-un cartier foarte dărăpănat. Blocurile erau gri și ruginite, iar oamenii de pe stradă păreau afectați de fumul de țigară și de fumul scos de fabricile din apropiere. Niciodată nu mai văzusem cartierul acesta. Am intrat în blocul cel mai dărăpănat din zonă.

-Am ajuns.

-Am ajuns unde?

-Vei vedea curând.

Am oftat și am urcat la etajul 5. Acolo el a deschis ușa apartamentului 23 și a intrat ca și cum ar fi fost apartamentul lui. Se găsea întins pe jos cu o țigară, un moșneag chel, ce purta niște ochelari negri. Firele de păr albe de pe barbă și pielea fleșcăită păreau să îi povestească viața.

-E orb, spuse el.

-Așa, îi înțeleg suferința, dar totuși ce-i cu asta?

-Nu îți aduce aminte de nimic?

-Ar trebui? deveneam din ce în ce mai frustrat. Amândoi ne-am holbat la bătrân, până când acesta a terminat. Apoi s-a ridicat și ne-a vorbit:

- Poate că sunt eu orb, dar asta nu înseamnă că nu văd. Văd mai multe decât vedeți voi. Poate eu nu văd copacul, dar văd culorile, îi simt mirosul și îi pot atinge crengile. Mi se părea că omul acesta este nebun, dar l-am ascultat în continuare.

-Vezi, societatea v-a orbit pe voi, dar m-a luminat pe mine. Neputând vedea, am văzut ceea ce se întâmplă cu adevărat.

-Ce se întâmplă? întrerupsem pe bătrân chiar când și-a deschis gura.

-Societatea ne-a orbit. Ea ne-a aruncat adevărul absolut în față, dar ne-a fluierat din partea cealaltă, distrăgându-ne atenția. Încercând să vedem de ce ne-a chemat, uităm să ne și întoarcem. Atât am avut de spus. Du-te, tinere, și vezi și tu ce văd eu. Vei înțelege de îndată ce te vei aduna puțin. Am trecut și eu prin faze de genul. Și nu, nu ești nebun și nici eu nu sunt. Încrede-te în asta.

Am ieșit afară din blocul acela mizerabil, gândindu-mă la bătrân. L-am întrebat fulger pe misteriosul tip care m-a adus aici:

-Cine ești? Ce vrei de la mine? De ce m-ai adus până aici?

-Cum nu știi cine sunt? Nu mă recunoști? Nu ți-ai dat seama ce vreau?

-Termină cu misterele! Răspunde acum. Eram deja frustrat și nervos, simțeam că nu mă pot controla. Întrebări peste întrebări îmi aglomerează capul.

-Foarte bine. Îți răspund. Închide ochii, te rog. Pur și simplu închide-i.

I-am închis și am așteptat.

-Eu sunt tu.

Și când mi-am deschis ochii mă aflam în apartamentul meu morbid. Era 7.15. Probabil că am avut un vis de la ultima alarmă încoace. Mă simțeam foarte ușurat. Dar ca să verific, m-am ciupit de mână, și da, simțeam durerea. Eram în realitate acum. Pentru o clipă chiar eram nedumerit și speriat. Când să mă ridic, lângă geam era un om înalt, urmărindu-mă cu ochii. Am înțepenit și, când să mă uit mai bine la el, mi-am dat seama. Era omul din vis. Deschise gura și șopti încet:

-Acum înțelegi? Îți aduci aminte?

ALEXANDRU STOIAN

Elev, Constanța

La semnalul următor va fi ora ...

Privesc întinderea de mare neagră învolburată, ce mi se zbate la picioare, în timp ce mai răscolesc prin imaginile minții amintiri din cele 12 ore care sunt pe cale să se ducă. Mai am vreo cinci minute. Am lăsat stiloul jos în agendă – până azi dimineață ticsită de programări, ca să-mi mai odihnesc un pic sufletul supraexcitat de entuziasmul celor din urmă ore. Toți spun că înaintea ultimei bătăi de ceas într-o singură clipită, tu, actorul principal, ești așezat în loja cinematografului și îți vizionezi cel mai de preț film, filmul vieții tale. Nu mi se pare deloc a fi așa. Nu simt nimic din toate acestea. Oare așa să fie? Am simțit o mână, privesc pe sub umărul meu stâng – teiul de deasupra a început să se agite, și văd o pereche de pantofi negri proaspăt lăcuiți.

-Haide!

Sună alarma mobilului, dar, în mod surprinzător, reacționez repede, sărind peste etapa vegetatului între așternuturi, o iau spre baie. Am avut parte de un bărbierit senzațional, apă călduță, lama aparatului de ras mai ascuțită ca niciodată, precizia mâinii mele o întrece pe cea din sala de operație. Nemaipomenit! „Va fi o zi bună... primele clipe ale dimineții o anunță”, mi-am zis șoptit printre versurile refrenului melodiei mele preferate ce se auzea de la radio.

Ieșit în grădinița casei, îmi admir căminul. „Am tot ce îmi doresc: o familie iubitoare, un cămin mereu cald, o stare financiară formidabilă, nici că s-ar putea mai bine.” Când mă pregătesc să pornesc mașina și să demarez spre spital, aud un glas pițigăiat: „Tăticule... tati!”, nu mă pot abține să nu mi iau fiica în brațe și să-mi acord câteva clipe de beatitudine în prejma inimioarei mele. Venise speriată, am remarcat și lacrimi în colțul ochilor, sărăcuța, visase că am plecat și am lăsat-o singură în mijlocul unui lan de grâu. Am sărutat-o asemeni mamei ei, pe frunte de data asta, și am asigurat-o că a fost doar o fantasmă, un simplu vis de noapte.

Drumul spre spital a fost un calvar din punctul de vedere al traficului, mult îngreunat, distorsionat de așa-numiții șoferi cu tupeu, un simplu amănunt neconvingător. La un moment dat, primesc un telefon de la un rezident prin care am fost anunțat că spitalul în sfârșit se bucură de o deratizare în adevăratul sens al cuvântului, ceea ce a făcut ca să se închidă multe secții printre care și cea de neurochirurgie, de care răspund direct. „Era și timpul să-mi ofer o zi de repaus, departe de zarva locului de muncă.” Imediat după acest gând din nou telefonul sună, m-am gândit că e de la soția

mea, nu... un număr necunoscut. Ciudat număr, alcătuit numai din cifra 6. Cu toate astea, răspund:

- Bună ziua, domnule doctor!

- Mulțumesc la fel, dar astăzi sunt un simplu „domnule”, spitalul e închis pentru niște probleme.

- Îmi place, sunteți bine dispus.

- Da, pe o astfel de vreme să te tot bucuri de micile plăceri ale vieții.

Observ că mă cunoașteți, dar dumneavoastră cine sunteți?

- Sunt Destin. Vocea obișnuită de la începutul conversației telefonice s-a metamorfozat într-un glas de o rezonanță și putere interioară înfiorătoare.

Am simțit pe șira spinării acea descărcare pe care o ai când te afli pe marginea unei prăpastii și bara de sprijin îți este trasă brusc de sub mâini. Mi-am păstrat calmul și am răspuns.

- Sunt stăpânul propriului meu destin. (mi-a tremurat puțin vocea) Deci nu cred deloc în tine.

- Știu că te temi. Începând din acest moment mai ai de trăit 12 ore, o eternitate de sentimente. Fii stăpânul propriului tău destin, după cum spui, și prețuiește acest interval de timp ca fiind ultimul. (vocea aceea a răs și mai înfiorător) Expresie pur uman, pe care numai cei aflați în situația ta o pot aprecia cu adevărat.

În momentul acela am simțit o picătură rece de transpirație prelingându-se de pe tâmpile, pe maxilar, apoi pe gât. Tipul de la telefon a vorbit serios, a fost genul acela de veste care deși pare la prima vedere o farsă, mai apoi devine un adevăr insuportabil. Am început să tremur, senzație care mi-a lipsit în ultimii zece ani, tocmai de pe timpul când tremuram în fața unui caz mai dificil... așa tremurând am zărit o cafenea peste drum, „El diavolo” se numea. Am uitat, ceasul era opt fix în momentul veștii.

Chircit de friguri, m-am așezat la o masă și am comandat un espresso scurt, fără zahăr și fără lapte, nu-mi pemiteam să pierd timpul cu unul lung. „Ciudat, foarte ciudat chiar... simt că așa mi-a fost scris, să mor înainte de vreme, dar am să las în urma mea nevasta, fetița... nu merită să rămână singure. Ce bine ar fi fost dacă totul era o halucinație, dar sunt sigur că persoana de la celălalt capăt al firului a vorbit cât se poate de serios, simt asta.... Aș vrea să-mi anunț soția. Da, ar fi o idee bună.” Am scos telefonul din buzunar, îl duc la ureche în timp ce numărul se formează, răspunde, îi aud vocea și închid. După nici un minut mă sună ea. „Nu-i pot spune adevărul, o să creadă că este o altă șotie de-a mea... ultima dată când am păcălit-o că rămân peste noapte la spital pentru un pacient grav rănit am așteptat-o acasă cu o cină romantică și lumânările. Părinții nu mai sunt în viață, iar în prieteni nu mi-a plăcut să-mi pun niciodată baza... sunt singur... *stăpânul propriului meu destin.*”

Șezând singur la o masă, simt pe locul din față mea o prezență. Ridic ochii și o femeie al naibii de frumoasă mă privea fix, cu un verde în ochi de am simțit cum mă înmoi. Nu mă interesa trupul, dar îmi amintesc în mod cert că avea un chip splendid. Fața mică și ovală, de un alb lapte, cu pomeți proeminenți, dinți mărunți și niște ochi ca de șerpoaică. M-a frapat frumusețea ei naturală, fără pic de „retuș fardat”. Incredibilă ființă.

- Mă scuzați că mi-am permis să iau un loc la masa dumneavoastră, a vorbit ea spre mine. Mă numesc Voicu Sofia, psiholog în relațiile de cuplu.

- Bună ziua, nu face nimic. Eu su....

- Știu cine sunteți! m-a oprit ea; deja devine hilară situația, toată lumea mă cunoaște numai eu nu cunosc pe nimeni. În urmă cu patru ani ați extirpat o tumoră fiicei mele.

- Îmi cer scuze, dar nu-mi amintesc de dumneavoastră. S-au consumat puțin ani, dar mulți pacineți mi-au trecut prin mâini de atunci.

Ca în orice discuție, a intervenit un moment destul de stânjenitor de liniște, iar eu, ca un neghiob, nu am deschis niciun subiect de discuție – nici nu eram în stare, noroc că ea a fost mai inspirată.

- Aveți o expresie tare posacă, datorită experienței în profesie îmi dau seama că aveți ceva pe suflet.

Minunată femeie, nu-mi pot scoate din minte acea fizionomie, deși trecută de 35 de ani, încă abundă în farmec, tinerețe. Fără niciun menajament i-am spus.

- Am de trăit mai puțin de 12 ore și nu știu ce să fac. Am încercat să schițez un gest poznaș cu ochiul, nu știu cât de credibil a ieșit. Ce îmi propuneți? După câteva clipe, probabil de nehotărâre – între a da un răspuns serios sau unul pe măsura întrebării, a zis:

- Peste aproximativ o oră am avion spre Casablanca-Maroc! Doriți să mă însoțiți?

La ora 12 am pășit pe aeroportul celui mai mare oraș maritim al Marocului.

„Cine s-ar fi gândit că fumez atât de bine încă de la prima mea țigară.” Aproape imediat ochii încep să-mi joace feste, oamenii de pe stradă se transformă în himere cu ochi mari și guri până la urechi, unii se încruntă, alții se amuză afișând dansuri odioase, cabaline. Încep din nou să tremur.

- Ați pățit ceva? am auzit o voce groasă, distorsionată, a unei bătrâne cu ochelari mari din partea mea dreaptă.

M-am ridicat și am luat-o la fugă. Palmierii roșii ca sângele își vărsau primejdios corolele deasupra capului meu, sunetul bății frunzelor îmi biciuia simțurile. Atât vuietul gălăgiei din jur, cât și vocile din mintea mea, îndurerau timpanul. „Ce se întâmplă???... aau... ieși din mintea mea! nu am

greșit cu nimic! nu am necinstit pe nimeni”, am început să țip și să îmi agit mâinile frenetic în aerul uscat din atmosferă. În cele din urmă simt cum picioarele se înmoaie și mă prăbușesc mugind de durere la pământ, ca un bivoli, cu nările puternic dilatate și umezite de sânge.

Era ora 13 când am revenit în simțiri. Priveam de jos prin fereastră, de pe un așternut de vegetale frumos mirositoare, cerul decolorat de arșița soarelui. Broboane de sudoare simțeam pe tot corpul, pe de-a-ntregul dezgolit. „Ce naiba s-a întâmplat? Cum... cine m-a adus aici?” Mă aflu într-o căsuță sărăcăcioasă, dar curată, cu pereți proaspăt zugrăviți, cu un pat din plante aromate și în imediata apropiere o măsuță rectangulară. Din camera alăturată se distingea o melodie necunoscută mie, dar cântată de o voce dezmiardătoare, mai ceva ca glasul unei sirene. Peste puțin timp s-a înfățișat înaintea patului ierbos o tânără de nici 25 de ani cu forme foarte bine rotunjite, ascunse sub o bucată de material asemenea „pieilor roșii” de odinioară. Am sorbit din ceaiul oferit. Ceva mai amar n-am gustat în viața mea, l-am băut mai mult vrăjit de puterea nevăzută a moirei, care mă fixase de la intrarea ei în cameră.

- Cine ești? am încercat să aflu. Atâta am apucat să întreb, că brusc realitatea exterioară a început din nou să se transforme, de data aceasta în ceva mistic, misterios, atrăgător, provocator, începând un dans grotesc al mulțimii, vrăjitoarea de inimi. Ea mi-a oferit cheia spre satisfacerea plăcerilor carnale, o biblie a sexului rescrisă pentru mine în limba vulgară a eroticului.

17.30. De o oră sunt în avion, spre casă, și încerc să înțeleg „de ce mă aflu aici? scopul călătoriei a fost să ce?” Fortuna labilis, spuneau înaintașii noștri.

După atâta drum m-am gândit ca în ultimele mele 25 de minute să îmi trag puțin sufletul, scriind măcar puțin și neîndemânatic despre încărcătura ultimelor ore. [...] Am tot citit cărți despre sinucigași și motivele pentru care aceștia nu se lasă absolviți de fatalitatea gestului. O să doară? Ce-o fi pe lumea cealaltă? O să devin asemenea unui hoit de câine mâncat de pofcioșii viermi între lespezile cu miros de brad ale cavoului? Nevasta-mi o să-mi plângă sub cruce numele?

Între timp soarele a început să roșească în spate, marea e mai zgomotoasă ca niciodată. O mingă de fotbal s-a lovit de mine. Era a unui copil cu un muc jumătate ieșit pe buză. Acesta și-a cerut scuze, după care a fugit speriat înapoi la joacă, nu înainte de a-și șterge cu mâneca mucul buclucaș. Puțin mai încolo un bătrânel alerga în urma câinelui scăpat din lesă, fapt ce îi amuza teribil pe tinerii de lângă mine.

Lăsând prostiile, am deschis agenda și am început să scriu.

TEODOR TATU

Elev, Târgoviște-Dâmbovița

O perspectivă lucidă asupra realității, având în subtext atitudinea imoralistă a tânărului Gide sau a personajului din „Străinul” lui Camus. Blazarea este mimată, insistența asupra indiferenței adolescentului fiind prin urmare ușor narcisiacă.

Gabriel Mardare

Am șaptesprezece ani

Am șaptesprezece ani.

Stau sprijinit de o statuie sculptată în marmură care reprezintă un înger. Privește spre cer cu mâinile încrucișate. Picuri mărunți de ploaie se preling pe chipul lui și cad pe gluga care îmi acoperă capul. Este gluga hanoracului meu albastru. Sunt ud. Apa a pătruns prin haine ajungându-mi până la piele.

Întotdeauna am urât ploaia. Scotocesc prin buzunarele hanoracului. Găsesc un pachet de țigări și o brichetă. Țigările sunt încă uscate. Scot ușor o țigară din pachet și o prind între buze. Las apoi pachetul de țigări în buzunarul drept al hanoracului și încerc să aprind bricheta. Funcționează din prima. Aud cum ia foc vârful țigării. Sunetul este liniștitor și face ca toată încordarea în care sunt prins să dispară. Trag din țigara și fumul îmi umple gura pentru o secundă, după care se pierde în adâncul plămânilor mei. Sunt conștient că nu îmi face bine, dar senzația este unică, neprețuită. Clipesc lent și îmi îndrept privirea în sus, spre fumul care tocmai a ieșit din gura mea. După aproximativ cinci minute, țigara pe care eram în stare să o venerez ajunge stârpită de talpa bascheților mei.

Mintea îmi este goală. Nu pot să-mi amintesc nimic și nu pot să mă gândesc la nimic. Ciudat... Îmi desprind spatele de lângă statuie și încep să merg. Nu mai plouă. Ajung lângă un semafor. Trecerea de pietoni se întinde în fața mea. Albul dungilor de zebra este încă împrăștiat cu apa murdară care sare de sub roțile mașinilor. Culoarea verde se lasă așteptată. Pietonii sunt mai răbdători decât de obicei. Sunt tăcuți și aproape toți au privirile pierdute în gol. Doi dintre ei sparg gheața și încearcă să traverseze mai devreme. Se aud claxoane. Cei doi se întorc pe trotuar. După câteva secunde culoarea verde se aprinde. Expresiile de pe fețele pietonilor rămân aceleași. Probabil că nici măcar unul dintre ei nu s-a bucurat la gândul că acum exista

posibilitatea să treacă strada fără să aibă loc un accident. Sunt atâtea lucruri mici pe care nu le observăm și care totuși ne fac atât de mult bine.

Tocmai am traversat strada. Mă opresc lângă semaforul aflat pe trotuarul pe care am ajuns. Mai aprind o țigară. Ascult din nou sunetul pe care îl scoate vârful țigării când se aprinde. Cât de mult îmi place! Continui să merg cu țigara în mâna dreaptă. Da, sunt dreptaci. Împing gluga lăsând-o să cadă pe spate. Îmi ies la iveală pielea tenului (albă), buzele subțiri de un roșu pal, ochii căprui și părul negru. Merg repede. Întotdeauna merg repede. Trec pe lângă un grup de patru fete care par să aibă aceeași vârstă ca și mine. Întorc ușor capul spre ele și le zâmbesc discret. Una dintre ele îmi întoarce zâmbetul. E scundă, are o față luminoasă, ochi căprui și vii. Pentru o secundă inima îmi bate mai repede. Fumul care tocmai iese din ovalul format de buzele mele face ca imaginea fetelor să devină neclară, bățile inimii mele reluându-și ritmul normal.

Ajung la un colț de stradă. Înaintez până îmi dau seama că mă aflui din nou lângă un semafor. La câteva zeci de centimetri de mine văd aceiași oameni cu privirile pierdute în gol. M-am întrebat mult timp la ce se gândesc. Am renunțat însă, știind că îmi este imposibil să-mi dau seama. Traversez din nou. Nu știu de ce, dar mă grăbesc să ajung pe celălalt trotuar. Știu prea bine că este la fel de rece, murdar și brut precum cel pe care tocmai îl părăsisem. Și totuși... mă grăbesc să ajung într-acolo. În graba mea mă izbesc de un bărbat robust. Acesta trece mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Țigara îmi scapă și cade ușor, ușor, ușor...

Căderea ei durează atât de mult timp. Am apucat să fumez numai jumătate din ea. Este o țigară irosită. Continui să merg și odată ce ajung pe celălalt trotuar întorc capul pentru a vedea ce soartă are țigara mea. Vârful arzând se zbate pentru a ține vie scânteia, dar un pneu ud și murdar o stinge mai devreme decât ar fi trebuit. Continui să merg până ce ajung în fața unor scări. Oameni urcă și coboară scările. Mulți oameni. Umbrele lor se scurg pe fiecare treaptă odată ce aceștia urcă sau coboară. Îmi întorc privirea spre cer. Soarele își pierde din strălucire. Acoperișul dreptunghiular al unui bloc gri mușcă din el. Linii frânte și linii curbe. Îmi aduc aminte de orele de matematică, de colegul meu de bancă, de râsetele noastre și ale celor doi colegi care stăteau în fața noastră. Imaginile din amintirea mea au o tentă gălbuie asemenea celei care cuprinde în acest moment tot ceea ce mă înconjoară. Este probabil efectul luminii slabe a soarelui care stă să apună combinat cu galbenul câtorva frunze care plutesc din când în când pe lângă gleznele trecătorilor. Este frumos. Da, este atât de frumos!

Mă hotărâsc să-mi văd și eu umbra scurgându-se pe scările din fața mea, așa că încep să cobor. Cobor cu grijă, savurând fiecare moment în care talpa baschetilor mei atinge o treaptă scoțând un sunet înfundat, precum cel al

bătăilor inimii. Când ajung la ultima treaptă regret faptul că urmează să pierd sunetul care îmi place atât de mult.

După aproximativ cinci minute vuietul scos de metrour în care urmează să urc îmi smulge un zâmbet. Privesc oamenii din jurul meu. Și ei așteaptă metrour ca și mine, dar nu se bucură de venirea lui. Li se pare atât de firesc. Au aceleași priviri rătăcite precum cei lângă care am așteptat cu puțin timp în urmă. Singurul care nu pare să fie înecat în propriile sale gânduri este un băiat înalt și slab, cu părul lung până la umeri. Căști mari îi acoperă urechile. Reușesc să disting un sunet distorsionat de chitară electrică. Observ cum își mișcă ușor capul înainte și înapoi, ținând ochii închiși. Îmi dă impresia că nu este atent la ceea ce se întâmplă în jurul lui, dar imediat ce ușile metrourului se deschid el încetează să mai dea din cap. Pășește în interiorul metrourului odată cu mine. Mai mult de jumătate din locuri sunt libere. El rămâne totuși în picioare și începe să își miște capul din nou. Eu ocup un loc. Aștept să aud mesajul „Atenție! Se închid ușile!” Așteptarea îmi este răsplătită după câteva secunde.

Vuietul metrourului începe să se audă din nou. Privesc spre geam și văd în spatele lui materia neagră care capătă diferite forme, uneori chiar strălucind. Cât îmi place să merg cu metrour! Trebuie să recunosc că nu știu unde mă îndrept. Pur și simplu îmi place să merg cu metrour. Timpul stă în loc. Metrour este singurul care se mai mișcă. Pasagerii rămân pierduți în imensitatea gândurilor. Le urmez exemplul și mă pierd și eu în amintirile mele. Amintiri ale unor fapte care odată mi se păreau jenante mă fac acum să clipesc și să îmi îndrept privirea undeva în sus. Afișez, fără să-mi dau seama, un zâmbet firav. Gândurile se succed atât de repede, încât atunci când încerc să îmi amintesc la ce m-am gândit cu un moment în urmă nu pot, pentru că sunt sufocat de prezența altui gând. Mă simt ca și cum mi-aș retrăi viața. Îmi retrăiesc viața între două stații de metrou. Cât de haios sună, dar acesta este adevărul.

Metrour începe să găfâie. Întunericul din spatele geamurilor dispare brusc. Metrour se oprește și ușile se deschid. Oamenii ies și intră. Eu nu fac nicio mișcare. Îmi place să văd cum fețe cu care tocmai m-am obișnuit dispar pentru ca unele noi să le înlocuiască, determinându-mă să mă familiarizez și cu ele.

Timp de două ore continui să îmi amintesc și să privesc fețe pe care nu le-am mai văzut vreodată. Pășesc apoi în afara metrourului. Și mă întorc spre el privindu-l. Aștept să plece. În câteva momente vuietul lui se pierde în tunelul aflat undeva în stânga mea.

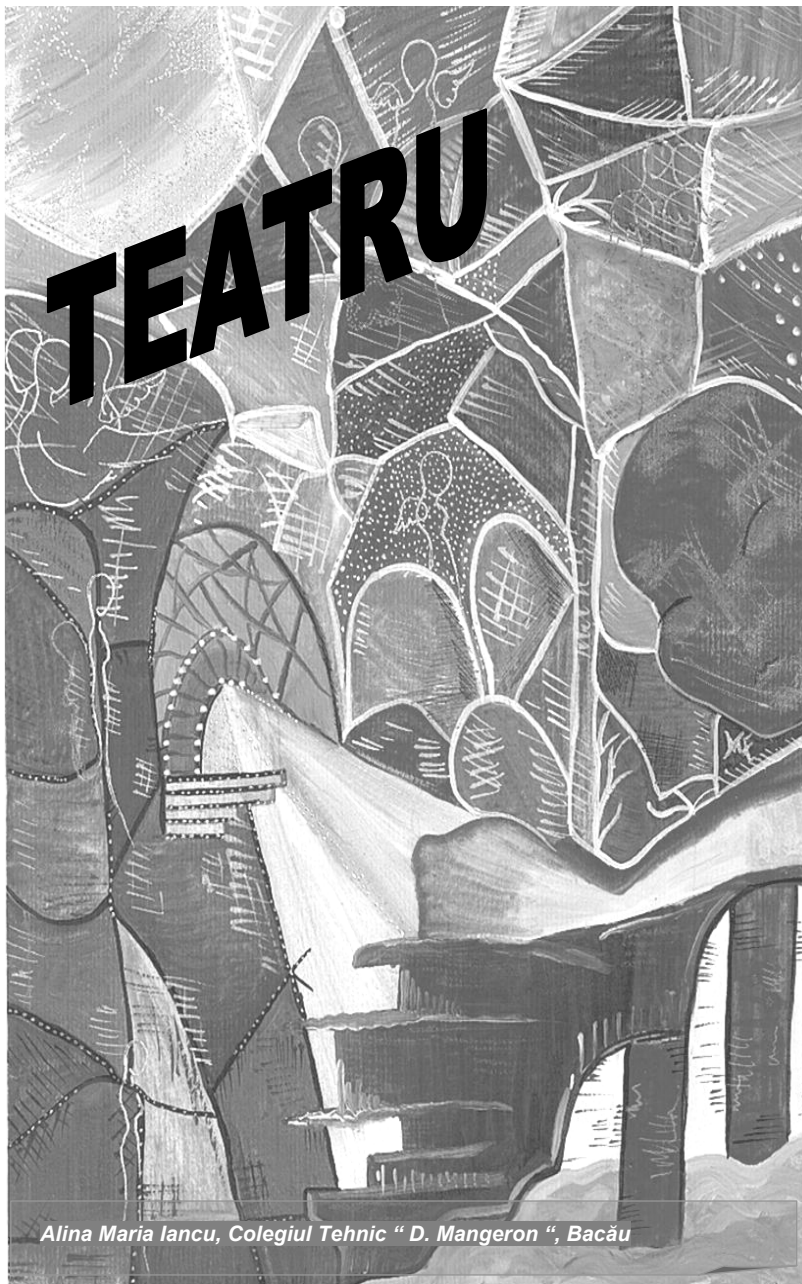
Mă îndrept spre scara rulantă alături de alți oameni. Scara mă poartă ușor până la locul în care trebuie să mă folosesc din nou de picioare. Merg, merg, după care urc din nou niște scări. Umbra mea și-a pierdut din

intensitate, dar încă mă urmează. Ajung pe trotuar. Cupluri de îndrăgostiți trec prin fața mea. Claxoanele mașinilor se aud din ce în ce mai des. Un vânt rece trece ușor prin părul meu. Aprind o țigară. Flacăra brichetei este vizibilă, jucăușă. Rezistă vântului. Aud din nou sunetul pe care îl scoate vârful țigării care tocmai ia foc. Îmi unge timpanele. Nu reușesc să mai văd fumul care îmi iese din gură.

Continui să merg. La fiecare șapte pași trag din țigară. Imediat ce termin țigara ajung la o intersecție. Apuc pe o stradă pustie și destul de îngustă. Începe să-mi fie frig și... puțin teamă. Mă opresc și mai aprind o țigară numai ca să nu mă simt singur. Consider că țigara este tovarășul meu. Trag o singură dată din țigară, după care o scap din mână. Ochii mei se măresc și inima începe să-mi bată repede. Am reușit să aud de această dată un sunet care nu mi-a plăcut deloc, un sunet care m-a făcut să tremur de-a binelea. Este sunetul unei arme care tocmai s-a descărcat. Acesta este urmat de strigăte și pași grăbiți. La capătul străzii pe care mă aflu înmărmurit trec în viteză câțiva tineri cu fețele acoperite de glugi. Nu le pot vedea fețele, dar reușesc să văd pentru o fracțiune de secundă o strălucire metalică în mâna unuia dintre ei. Sunt speriați. Îi îngrozește propria lor faptă. Fug de trecut, de ceea ce s-a întâmplat cu doar câteva secunde în urmă. Nu vor să fie văzuți, dar eu am reușit să-i vad fără să vreau. Îmi dau seama că nu fac bine dacă rămân pur și simplu în mijlocul străzii. Pașii celor care tocmai au trecut prin fața mea se dizolvă undeva în întuneric. Încep să înaintez ușor spre capătul străzii. Nu pot să fac față curiozității. Mă doboară. Trebuie să știu dacă cineva a fost cu adevărat împușcat. Și totuși... mă tem de un răspuns afirmativ. Nu știu ce să fac într-o astfel de situație. Nu am mai fost pus într-o astfel de situație.

Odată ajuns la capătul străzii privesc în direcția din care tocmai a trecut grupul de tineri. Un trup inert zace într-o baltă de sânge. Sângele pare negru datorită luminii slabe care se așterne asupra trupului. Mă apropii ușor. Încă tremur puțin. La început evit să-l privesc pe cel care zace pe asfaltul rece. După câteva secunde în care las frica să mă stăpânească cu totul, întorc brusc capul spre trupul neînsuflețit. Am remarcat din prima faptul că glonțul i-a străpuns pieptul în zona inimii. Stă așezat pe spate cu mâinile întinse și cu piciorul stâng prins sub cel drept. Îi remarc ochii. Sunt încă vii. Lumina slabă îi face să strălucească. Gura lui este deschisă. Dacă ar fi avut o mână întinsă în sus aș fi jurat că vrea să-mi arate ceva. Ar trebui să sun la poliție măcar, dar nu o fac. Poate din comoditate sau... pentru că pur și simplu nu îmi este milă de el. Chiar nu îmi este milă de el. Nu pot decât să mă întreb dacă făcea parte din grupul celor care așteaptă culoarea verde sau venirea metroului cu privirea pierdută în gol.

TEATRU

Alina Maria Iancu, Colegiul Tehnic "D. Mangeron", Bacău

ADA AITONEAN

Elevă, Turda, jud. Cluj

Piesa comunică o seamă de neliniști originând din absurdul condiției umane, într-un joc deopotrivă agreabil și gratuit.

Calistrat Costin

Personajele-simbol și dialogurile cu subînțeles conferă profunzime textului.

Anca Ifrim

Fața luminată a Lunii

Piesă într-un act

PERSONAJE:

ADAL

EL și EA – în ipostazele 1, 2, 3

POLIȚIST1, POLIȚIST2

EVA

TÂNĂRUL

un băiețel, o fetiță

Acțiunea se petrece pe Lună. Praful selenar acoperă toată scena. Din loc în loc, suprafața prezintă neregularități: mici cratere, movile. Liniște absolută. Întuneric. În fundul scenei, întunericul cosmic populat de stele pâlpâind. Din stânga intră ADAL. Scena se luminează treptat, pe măsură ce ADAL înaintează nesigur, folosind un baston pentru orbi. Poartă ochelari fumurii, pentru nevăzători. Undeva spre centrul scenei, bastonul întâlnește un bolovan de dimensiuni apreciabile.

ADAL: Aha. [Se așază pe bolovan, cu fața către public, și își aprinde o țigară]

ADAL: Deci asta e tot, pentru azi. [Își termină țigara în liniște, aruncă mucul la întâmplare și se întinde pe bolovan, tot cu fața spre public. E foarte rigid, deloc generos în gesturi, aproape robotizat.]

ADAL: Odată am avut un vis sinistru. Se făcea că eram într-o sală de teatru, așteptam să se joace Faust. Sala era goală, luminile stinse. Am așteptat mult timp, n-a mai venit nimeni. Nu s-a jucat nimic.

[Luminile se sting brusc, odată cu ultima silabă rostită. Scena rămâne în întuneric câteva minute, după care încep să se audă râsete de copii. Luminile încep să pâlpâie, în timp ce doi copii, un băiețel și o fetiță, traversează scena alergând și dispar undeva în spate.]

ADAL: Ah. Nu se poate dormi. *[Undeva în dreapta scenei se află o plantă tânără, în ghiveci. ADAL se îndreaptă spre ea, scoate o pipetă din buzunarul din piept și varsă câteva picături în ghiveci]*

ADAL: Eh, n-oi fi eu vreun mic prinț, dar dumneata... dumneata te-ai putea dovedi a fi un trandafir superb. *[Se apleacă și pipăie conținutul ghiveciului.]* Sau poate liliac... *[Nostalgic. Recită]* "Lasă-mi, toamnă, pomii verzi,/ Uite, ochii mei ți-i dau"... *[Își pipăie buzunarele, scoate o țigară, mototoleşte pachetul și îl aruncă la întâmplare.]* Gata. Asta e ultima. Hmm... Dacă stau bine să mă gândesc, poate ai face bine să fii tutun. Ce atâta primăvară? Mai puțin romantism, mai multă simbioză. Nu, pe-asta o las pe mai târziu. *[Pune țigara la loc în buzunar. Se aud glasuri nedeslușite, din ce în ce mai aproape. Din stânga, intră în scenă EL1 și EAI. EAI poartă o cunună de flori pe frunte, EL1 duce un rucsac imens în spinare. Doi tineri hippioși. Se îndreaptă, hârjonindu-se, spre zona în care se află ADAL.]*

EAI: Să mâncăm. Să mâncăm.

EL1: Să spunem cuvinte!

EAI: *[făcând vizibile eforturi de memorie]* ...lungi, sticloase, ca niște dălți ce despart...

EL1: *[vizibil iritat]* Gata! Las-o baltă! *[oftează]* Nu speram c-ai să înțelegi.

EAI: *[sărutându-l pe frunte]* Vrei să pui tu masa, iubitule?

EL1: *[cuprinzându-i mijlocul]* Ești așa de frumoasă când mă iubești. *[o sărută. EL1 scoate din rucsac un cort și începe să îl monteze. EAI îl bate pe ADAL pe umăr, zâmbind. ADAL se întoarce stângaci spre ea, lovind-o accidental cu bastonul. În timp ce îi vorbește, EAI construiește o bărcuță de hârtie.]*

EAI: *[zâmbind]* ajutor îmi cresc cifre salvează-mă sunt toate aici alungă-le *[Tăcere. ADAL, vădit încurcat, rămâne sprijinit în baston.]*

EAI: *[arătându-l cu degetul pe EL1, care tocmai așază un lighean cu apă în fața cortului, zâmbește încurcat]* Asta era cu mult înainte să cădem cu totul.

[ADAL întinde mâna spre EAI și îi mângâie creștetul]

EAI: Probabil am luat înghițituri prea mari, oricum, oricând, aș repeta.

[EL1 o smulge iritat pe EAI din compania lui ADAL și își sugrumă o eventuală izbucnire.]

EL1: *[zâmbind forțat]* Bună ziua! Ne scuzați, noi ne-am cam rătăcit. Ne puteți spune pe unde ajungem în Turda sau Mihai Viteazu?

[ADAL ridică mecanic bastonul, indicând spatele scenei. Cei doi pleacă în direcția indicată, chicotind. Dispar. După câteva secunde, EA1 se întoarce, distrată, și lasă bărcuța de hârtie să cadă în ligheanul cu apă, apoi pleacă, la fel, chicotind.]

ADAL: *[în mers]* Și doar o țigară. *[se împiedică de cort, cască, după care intră și trage fermoarul după el.]*

[Luminile se sting.]

[În scenă intră POLIȚIST1 și POLIȚIST2, în uniforme de vară. POLIȚIST1 are un pahar de plastic în mână, din care soarbe ultima picătură de cafea. Cei doi încep să demonteze cortul.]

POLIȚIST1: Aveți dreptul de a ieși, înainte ca drăcia asta să vi se prăbușească în cap.

POLIȚIST2: Mă, ce mă enervează eștia! Tot timpul vor să știe de ce și rahaturi din astea. Păi cum de ce, dom'le? De ce ne de ce... trebuie să evacuați!

[Conversația celor doi se derulează în timp ce, din cort, se face văzut bastonul, apoi ADAL, ieșind târâș, pipăind nesigur terenul]

POLIȚIST1: Păi da, mă, că vin eștia și praf' fac tot! Se-mbată ca porcii și dup-ai să le tot zici de legea 65, că vorbești cu pereții.

POLIȚIST2: De parcă noi eștia de la poliția portuară suntem nimic! Cum, dom'le? Ai campat unde nu trebe'? Afară de pe plajă cu tine! Păi cum așa?

POLIȚIST1: Nah zi tu, nu mai bine rămâneam noi acăsuică, muncă de birou, hârțogăraie... trai, nene!

POLIȚIST2: Da' nu, dom'le, că noi tre' să ne luăm de păr cu eștia, mama lor! Știi ce le trebe' la eștia, mă? Un duș rece, mă, un duș rece! *[Aruncă apa din lighean milimetric lângă ADAL, care, între timp, se ridicase în picioare.]* Hai, mă, să plecăm!

POLIȚIST1: Cortul se confiscă! *[Cei doi ies, cu cortul dezmembrat și ligheanul în brațe.]*

ADAL: *[Ridicând de jos bărcuța de hârtie]* Nu. Nu se poate reține totul. *[Rupând bărcuța în bucăți]* Cuvintele astea sunt cadavre. Cuvintele astea sunt urne pe care le deschid și sunt goale. *[Aruncă în sus bucățile de hârtie]* Trăiască.

[Între timp, de undeva din spatele scenei, intră EVA, cu mâna streășină la ochi, căutând. În cealaltă mână ține o creangă uscată de măr.]

EVA: *[nevenindu-i să-și creadă ochilor]* Adam?

ADAL: Adal. *[Întinde mâna, dezorientat.]*

EVA: *[exaltată, cu gesturi largi, teatrale]* Lasă introducerile! Simt că te cunosc dintotdeauna. Te caut de atâta timp... uneori îmi părea că totul e o farsă stupidă și că, de fapt, nici n-ai existat vreodată. Dar nu, n-am renunțat.

Eva ta e aici, iubitele! Pentru că noi trebuie să creăm lumea, știi? Nu Dumnezeu, noi! Noi doi, iubitele!

ADAL: [*Pipăind creanga uscată*] Eva?

EVA: Da, iubitul meu, sunt eu, suntem noi, în sfârșit, ce departe pare tot acum! Doar noi doi... Suntem primii îndrăgostiți ai lumii și aici începe totul! Nu simți vârtejul ăsta cumplit, iubitele? E dragostea care îmi șuieră prin oase, dragostea asta tirană care ne cere să fim! Să fim, să fim! Dă-mi copiii noștri, dă-mi un început și un sfârșit, nu există nimic în afară de noi, cât de sublim și totuși... uneori... nu te simți singur? Hai, dă-mi copiii noștri, nu există șerpi și ispite, suntem doar noi și e așa de târziu... Pomul Cunoașterii s-a uscat, Adam! Ia ultimul măr, uite, eu am mușcat deja, nu trebuie decât să împlinești ritualul, e așa de simplu! Eu te-am căutat... te caut dintotdeauna, rătăcesc prin galaxii cu creanga asta blestemată în mână și nu e nimic, decât pustiu! Și dragostea mea infinită, vaierul ăsta cumplit care îmi macină oasele! Tu nu trebuie decât să muști. Gata. Simplu. Fă-o!

ADAL: [*care până acum ascultase zâmbind incurcat*] Nu știu despre ce vorbiți. Poate mă confundați, domnișoară.

EVA: [*cu voce tremurândă*] Dar nu se poate, cum se poate să nu știi? [*revenindu-și în fire*] Adam, voi fi memoria ta, te voi câștiga dacă e nevoie, va fi prima luptă a lumii, doar eu și amnezia ta cumplită! Tu doar mușcă din măr, Adam! Iubitule! [*Îi cuprinde umerii și îl scutură*] Trebuie să-ți amintești!

ADAL: Da, înțeleg unde zace confuzia. Domnișoară, eu nu mă numesc Adam, ci Adal. Încântat să vă cunosc. [*Zâmbește stângaci*]

EVA: [*din nou cuprinsă de deznădejde*] Dar nu se poate! E evident o greșeală de tipar, un typo! Trebuie să muști din măr, te rog! O să-ți amintești tot, îți jur!

ADAL: Îmi pare rău, Dumnezeul meu nu comite greșeli de tipar. Nu aparținem aceleiași religii. Nu sunt cel pe care îl căutați. [*Încearcă să înainteze, dar EVA îl oprește*]

EVA: Vă rog...

ADAL: [*impasibil*] Nu, eu vă rog. Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar adevărat vă spun, nu merită osteneala.

EVA: [*complet deznădăjduită*] Atunci, domnule [*accentuând*] Ada-Lî, vă ofer acest măr, poate vă veți răzgândi la un moment dat. Oricum, mai aproape de atât nu cred că voi ajunge vreodată. [*Iese.*]

ADAL: [*Neobservând plecarea Evei*] Domnișoară, eu, Ada-Lî, nu cunosc nicio Eva. Eu, Ada-Lî, nu cunosc, de fapt, nimic în afară de această față a Lunii. Nu știu când și cum am ajuns aici, habar n-am când voi pleca. În fiecare zi îmi ostenesc picioarele în căutarea unui drum spre altceva, dar există un singur drum pentru picioarele mele bătrâne. Patul de piatră care

mă așteaptă la capătul fiecărei zile arată mereu la fel și singurul lucru care se schimbă este că nu mai am țigări. În ghiveci nu se face niciodată primăvară. Și deși zilnic ud pământul pentru floarea care va veni, știu prea bine că n-o să mai port niciodată în nări mirosul liliacului înflorit. Dar dacă dumneavoastră credeți că mărul ăsta va schimba ceva, domnișoară - și mă rog să fie așa -, nu mă costă nimic să încerc! *[Ia o mușcătură zdravănă din măr. Îl scuipă rapid, scârbit. Mărul putrezise.]*

ADAL: Domnișoară... Ah. Ce naiv.

[Din stânga, intră în scenă EL2 și EA2, un cuplu elegant de vârstă mijlocie, oameni de afaceri, afișând niște grimase complet plictisite.]

EL2: *[arogant]* Bună seara! Ați fi bun să ne spuneți cum ajungem la Turda sau Mihai Viteazu?

[ADAL ridică mecanic bastonul, indicând spatele scenei. Cei doi dispar în direcția indicată. ADAL se îndreaptă, abătut, spre patul de piatră. Se așază pierdut, cu capul în mâini. Din dreapta scenei, își face apariția TÂNĂRUL, purtând un coif de hârtie, cu nasul mănjit cu frișcă, post-petrecere. Se așază în apropierea ghiveciului, abătut.]

TÂNĂRUL: Am 21 de ani. De ceva vreme stau în casă, ies doar ca să beau și revin. Mi-e tare rău. Am 21 de ani și Dumnezeu nu există, încă. Aștept miracole care nu vin și dau vina pe creierul meu. Nu am făcut nimic până acum și tot ce îmi doresc să fac e terapie. Nu, nu există mântuire. Și nici prezent absolut. Asta am învățat, cu vârsta. Că important e să fii un mort frumos. *[Se ridică brusc și se îndreaptă spre ADAL. Îi ridică bărbia și îl pâlmuiește zgomotos. Strigând.]* Am 21 de ani și Dumnezeu unde e ???!!!

[Din stânga scenei, apar EL3 și EA3, un cuplu de bătrânei simpatici.]

EL3: *[către ADAL]* Tinere, arată-ne, rogu-te, pe unde ajungem în Turda sau Mihai Viteazu!

TÂNĂRUL: *[observând lipsa de reacție a lui ADAL]* Veniți cu mine!

[Cei trei ies, în frunte cu TÂNĂRUL. ADAL rămâne în aceeași poziție, drept, rigid, cu fața spre public. Nu observă că, în ghiveci, liliacul e înflorit. Luminile se sting, treptat. Se aud hohote de râs cristaline. O fetiță intră alergând în scenă, smulge floarea de liliac și pleacă, răsând.]
[Cortina.]

CRISTINA ATOFANEI

Elevă, București

Piesa, în gen teatru scurt, se remarcă prin simplitate, mesajul este clar, impactul la public ar putea fi unul instructiv, în funcție de receptivitatea și orientarea morală a privitorului

Calistrat Costin

Destin furat (piesă în două acte)

PERSONAJELE:

VALI GEORGESCU - tată și soț, personaj negativ, fire impulsivă, tiran, infidel, nu își respectă soția și crede că orientarea sexuală a fiului său (homosexual) îi va distruge poziția socială. Văzând că soția își apără băiatul de învinuirile soțului, acesta hotărăște să-și trimită fiul în Anglia, departe de ochii cunoscuților.

DENISA G.- mamă iubitoare, casnică, își protejează fiul de resentimentele tatălui.

DAN. G - fiul celor doi care și-a descoperit înclinația sexuală, după îndelungi ezitări; regretă că și-a dezamăgit tatăl și își dorește ca el să-l accepte așa cum e.

ANA-MARIA - amanta lui Vali, indiferentă față de conflictul existent în familia iubitului său

SORANA - sora lui Vali, îl susține pe fratele ei

CRISTIAN - cumnatul lui Vali, soțul Soranei

MARINA (mama Denisei) - este de partea fiicei sale și, implicit, a nepotului ei

SELENA (sora Denisei), confidenta și apărătoarea ei

UN POLITIST

ACTUL I

Scena I

Se petrece în reședința familiei Georgescu, mai exact în living unde tronează o masă mare cu șapte scaune, pereții camerei sunt prevăzuți cu o colecție impresionantă de tablouri ale impresioniștilor francezi, iar mobila din lemn prețios adaugă un plus de distincție..

Vali (tipând): Nu admit așa ceva! Nu în casa mea! Nu e adevărat! Mă dezic de fiul meu! Cum se poate să-mi spui că e homosexual. Neam de neamul meu nu îi seamănă.. Spune-mi, la tine în familie se găsește o asemenea

ciudățenie? De ce nu mi-ai desenat arborele genealogic când te-am luat, sărăntoaco?

Denisa (*suspină la azul acuzelor eterne ale soțului*): -E și casa mea, iar Dan e fiul nostru! La urma urmelor, tu nu mai aduci de multă vreme bani în casa asta! Eu o întrețin din munca mea de sărăntoacă! Și nu îți permit să-l calomniez! Îți repet: e fiul nostru, Vali, amintește-ți cât de fericit erai când a apărut pe lume? Ne-am gândit noi atunci că va fi altfel? Și dacă e altfel, să nu-l mai iubim? Cum poți să spui asta, tiranule!

Vali: -Cum îți permiți, femeie? Eu te-am adus aici! Eu te-am făcut doamnă!

Denisa (*ridicând vocea*): Scutește-mă de egoismul tău! O dată în viață, gândește-te, te rog, și la cei din jurul tău! E vorba despre fiul tău! Să-ți amintesc cum îi spuneai? Lumina ochilor?! Ce s-a întâmplat cu lumina? Nu mai cade din aceeași direcție? Când te-ai schimbat, omule așa!?

Vali (*furios*): N-o să mă facă de rușine! Mă vor arăta prietenii cu degetul! Colegii din firmă vor râde pe la spate...La asta, nu te-ai gândit?

Denisa (*privindu-l cu milă și repulsie în același timp*): Nu pot să cred...

Vali (*având aerul că va scoate o idee salvatoare*): - Ascultă... îl trimitem în Anglia, la frate-meu... Acolo nu îl cunpoaște nimeni... și nu are cum să afle vreun cunoscut că cel care a fost fiul meu, e poponar!

Denisa (*răbufni în plâns*): - Nu, acesta nu poate fi bărbatul minunat pe care l-am ales să-mi fie soț... nu e Vali al meu! Cine-i străinul acesta fără inimă? Cum a ajuns omul meu să capete un suflet de câine?

Scena II

Același decor...Intră un cuplu între două vârste, bărbat înalt cu nas acvilin, iar femeia scundă cu un deus pieces străvechi.

Sorana (*curioasă*):Ce se întâmplă, dragă? Ce-i cu scandalul ăsta? Mereu e așa la voi!

Vali (*obosit*): Vorbeam despre Dan...Denisa o ține una și bună: vrea să-i fim alături și așa mai departe...Dar nu am cum să agreez un poponar în familie...

Sorana (*împăciuitoare*): Auzi, știi ceva? Cât timp ai să-i mai înghiți mofturile, frate? Las-o să-și vadă de viața ei! Dă-o afară și pe ea și pe fiu-său! Familia noastră e pătată și eu nu concep!

Cristian (*cu un glas timid*): Lasă gura mică, că te aude! Totuși are dreptate! Nici eu nu aș permite așa ceva...

Vali (*cu o voce sigură*): A, nu, asta nu va rămâne așa, crede-mă!

Scena III

Se petrece în biroul lui Vali.

Vali (*ținând receptorul în mână*): - George, bună, frățioare! Ce mai faci? Cum merg afacerile?

George (*mirat*): Ohooo, lume nouă! Bine te aud, române! Eu fac bine...Să nu-mi spui te-a apucat dorul de neamurile înstrăinate? Ori, mai ai vreo misie importantă?

Vali (*rugător*): Da..oarecum...Ascultă, aş vrea să-l trimit pe Dan să studieze acolo..Crezi că ai putea să aranjezi ceva în acest sens?

George (*surprins*): Da, aş putea..sunt câteva formalităţi de urmat, nu cred că ar putea întâmpina nicio dificultate..Are Cambridge.. Ştie engleza, franceza...Ce băiat ai, frate-meu! Cred că ești mândru de el!

Vali (*morocănos*):- Mdda, ce mândrie, dacă ai ști cum m-a lovit!? Dar străinătatea îi va prii...

George (*neînțelegând ce vrea fratele lui să zică*): S-ar zice că vrei să-l pedepsești, nu-i așa? Păi, îi faci un bine! Las să cunoască lumea, alte obiceiuri, că doar e tânăr....Hai că mă interesez, îți dau o listă cu universități, burse de studii...dar o poate găsi și pe internet..De ce nu-l întrebi pe el ce vrea să studieze? Poate o să te surprindă! Știi măcar ce-i place fiului tău!? Hai, zi-mi !

Vali (*încurcat*): Hai, lasă-mă cu radicalele astea de doi bani! Parcă ai fi toanta de nevastă-mea!

George (*nemulțumit de ton*): Te salut, fratelo! Vorbim!

Vali (*așteptând cu receptorul în mână*): Păi, ce să mai discutăm! Vine la tine ...și mai vedeți voi ce-i place sau ba...Aveți timp de sporovăială...(Vali așeză receptorul și privi în gol. Se simți pierdut o clipă...)

Vali: Auzi la frate-meu! Să vorbesc cu Ana- Maria...Unde e îngerul ăsta când am nevoie? Hai...unde ești, apari...Scoate din buzunar un portofel și contemplă poza unei femei dezbrăcate... O așeză cu mândrie la loc după un moment de dulce reflecție...

Vali: Vine ea, acuș la mine...vine, vine...dacă nu, merg eu la ea...(Se îndreaptă spre bucătărie și ascultă.)

ACTUL AL II-LEA

Scena I

Are loc în sufrageria familiei

Dan: (*un tânăr înalt, blond, aproape scheletic, cu mișcări stranii*) - Tată, vreau să vorbim!

Vali (*privindu-l cu dispreț*): Despre ce, ai o nouă iubită...Mergem împreună, ca băieții, undeva?

Dan (*slab*): - Nimic, doar că nu am mai vorbit demult și...

Vali (*tăios*):- Ce vrei și nu poți să spui! Zii odată! Nu am timp!

Dan: ?!!!!!!Ai vorbit cu mama...Ți-a spus...Tată, sunt tot eu, Dănuț, fiul tău! De ce nu mă vezi?

Vali (*bombănind*): Ce să văd? Ce să înțeleg? Că am crescut un fătălău, un ratat? După tot ce am făcut pentru tine, acuma vii și susții că vrei înțelegerea noastră...Măi Dane, m-ai făcut de răs! Trag nădejde c-ai să-ți revii peste câteva luni!

Dan (*sigur pe el*): Dar, te-ai gândit vreodată că nu eu am decis să fiu așa...că nu sunt bolnav, am sentimentele mele..De-ai ști cât de tare m-am luptat cu mine însămi și apoi, am decis că nu e cazul să vă mint pe voi și să mă mai mint pe mine însumi...Și mama a rămas șocată când i-am mărturisit..dar m-a acceptat așa cum sunt! Tu de ce nu înțelegi?

Vali (*nerăbdător*): Nu mă lua cu maică-ta! Mai bine, lasă-mă singur!

Dan (*surâzând amar*): - Oricum, așa ai fost și vei rămâne, singur și egoist...Mă mir cum te-a suportat atâția ani, biata mama! Ce-a făcut ea rău ca să te merite pe tine?(*Tânărul ieși trântind ușa*).

Scena II

Vali se află în biroul firmei la care lucrează și privește în gol. Ana-Maria, secretara lui, intră aducându-i un ceai cald...

Ana-Maria: Vai, cu cât spor muncești, șefu! Mă așteptai, să te ajut!? (*se așeză lângă scaunul lui*)

Vali (*preocupat*): Am primit un mail de la George. Gata, am scăpat de fiu-meu, pleacă în Anglia la studii! Reputația mea e salvată!

Ana-Maria (*aranjându-și fustița rebelă*): Ai reușit să-i faci vânt, dragule! Felicitări! Mai rămâne nevastă-ta!

Vali (*privind-o drăgăstos*): Turturica mea, nu ai crezut că voi rezolva situația? Doar ți-am promis! Și culmea, proasta de Denisa, ține în continuare cu el! Nu vrea să plece...O ține una și bună...

Ana-Maria: Știi ce, baby, fiecare face numai ce vrea cu viața lui...Și apoi, îl trimiți la studii, așa cum prea bine zici...

Vali (*cu un zâmbet stupid*): Și ne vom călători și noi din când în când la Londra.... (*Cei doi se îmbrățișează*).

Scena III

Se petrece din nou în livingul de astă dată fără tablouri...Denisa e singură și îngrijorată. Intră Vali.

Denisa (*se ridică brusc*): Unde e Dan? Ce i-ai zis? Ce i-ai făcut, mizerabilule?

Vali (*retrăgându-se*): ...nu știu...și-o fi luat tălpășița la iubit ...Cine știe? Te temi că nu-și va găsi alesul în Anglia? Hai, femeie, calmează-te!

Denisa (*amenințătoare*): - Dumnezeule, câte mi-au fost date să pățimesc! Pe unde ai umblat? Ce i-ai spus ? Unde e băiatul?

Vali (*tipând*): - Nu am chef de tine. Lasă-mă.

(Sună telefonul. Vali ridică receptorul dar nu apucă să scoată niciun cuvând când Denisa i-l smulse cu un gest precipitat. Denisa încremeni când auzi cine o sună.)

Denisa: - Cum? Poliția rutieră? Ce e?

Un polițist: Alo, bună ziua! Fiul dumneavoastră a suferit un accident de mașină. Din nefericire, tânărul nu a supraviețuit impactului cu un alt autoturism...

Denisa *(cu vocea pierită):* Cum? Ce? Unde?

(Se apropie Vali de ea, neînțelegând nimic)

Denisa *(zise încet...):* - A murit, fiul meu! A murit, Dan! Tu ce vrei? *(Își lovește soțul cu pumnii , în timp ce acesta ridică receptorul răsturnat de femeie)*

EPILOG

După câțiva ani, într-o casă pustie..Nu mai e nicio masă, s-a dus și canapeaua..un scaun răzleț e într-un colț plin cu praf..Nici urmă de mobilă... Denisa se roagă la o icoană părăsită în mijlocul peretelui de la răsărit. Vali, un bătrânel, aproape orb, cu un băț pe post de toiag, se apropie de femeia tristă.

Vali:Ce faci? De ce te mai rogi? L-am pierdut...

Denisa:Ai să arzi în Iad...

Vali: Sunt deja acolo...întuneric, frig, singurătate...

Denisa: Plec...Te las acum, am vrut să revăd casa unde l-am avut pe fiul meu...Uneori, Dumnezeu îți dă ce meriți!

Denisa *(pășind îndurerată spre ușă. Se întoarce, zicând cu mânie):* Asasinule!!!!!!!!!!!!!!!

(Ușa se închide.)

MARIA BUZESCU

Elevă, București

Este evidentă priceperea autoarei în a stăpâni tehnica punerii în pagină a intrigii, într-o acțiune destul de animată. Este de apreciat priza la social, la fenomenele vremurilor de azi, cu tot cortegiul de malformații ale economiei de piață.

Calistrat Costin

Drumul spre Iad

Scena 1

Un apartament în Drumul Taberei, noiembrie 2007.. La masa din sufragerie stau patru femei, surori, toate trecute de 60 de ani.

Lili (mezina): Dragele mele, după multe eforturi și obstacole, am reușit să intrăm în posesia moștenirii lăsate de răposatul nostru frate. V-am invitat azi la mine pentru a decide ce facem în continuare.

Elena (cea mai mare): Adică, cum și ce vom face?

Lili: Da, ce facem cu firma “Panait Transport Compay”, fondată de Culică?

Marioara și Ana (surorile mijlocii) dau din cap afirmativ și admirativ.

Elena: Păi, cum, ce facem?! O vindem și împărțim banii, cum i-am împărțit și pe ceilalți. E simplu !

Lili: Hmm! Așa consideri tu? Nici să nu te gândești, nu vindem firma pe care fratele nostru s-a chinat atât, printre străini, să o pună pe picioare.

Elena: Păi, ne pricepem noi la transporturi, contracte sau altele? Și apoi sediul e în Germania, iar noi locuim aici, doar nu o să plecăm din țară, acum, la bătrânețe?!

Lili: Draga mea, tu uiți că eu am lucrat în comerțul exterior și mă pricep la contracte, iar cu sediul nu e o problemă! Îl mutăm la București.

Marioara (înțepată) : Chiar așa ! Și pe urmă, și eu mă pricep la cifre, la calcule, că doar am fost casieră o viață....

Elena (zâmbind ironic): Și credeți voi ca angajații firmei vor veni în România să lucreze pentru noi?

Lili (nervată) : Dar nici nu avem nevoie de papistașii ăia, angajăm români de-ai noștrii, ortodocși...

Ana: Așa e, angajam oameni care urmează dreapta credință, nu păcătoși.

Elena: Cum pacatoși? Nemții sunt creștini ca și noi!

Ana (hotărâtă): Doar ortodoxia e dreapta credință, restul sunt păcătoși, sau ai renunțat și tu la dreapta credință?

Elena: Dragă, eu m-am născut ortodoxă și așa voi muri, dar asta nu înseamnă că restul creștinilor sunt păcătoși! Dar să lăsăm asta, dacă vrei să păstrăm firma, eu zic să o dăm copiilor noștrii, ei sunt mai tineri, sunt la current cu legile noi, cu economia de piață și așa mai departe ...și în felul acesta, firma rămâne în familie !

Lili: Fratele nostru ne-a lăsat nouă moștenirea, nu nepoților și apoi, Vali al meu, are afacerile lui în Anglia și nu se amestecă în treburile mele.

Elena (ironic): Adică nu poate veni în țară, că dacă pleacă din Anglia nu se mai poate întoarce acolo.

Ana (iritată): Vali, nu e treaba ta... și apoi, nici Adi nu își lasă treburile din Belgia ca să vină aici !

Marioara (mândră): Iar eu nu am nevoie de Paul ca să îmi rezolve treburile. Atâta timp cât gândesc limpede, mă descurc singură !

Elena (resemnată): Bine dragă, cum vrei voi, dar eu sunt prea bătrână pentru așa ceva, pe mine mă va reprezenta în continuare, fata mea, Nicole.

Lili: Treaba ta, dar să nu ne ceri nouă socoteală de ce a făcut cu banii tăi când vei constata că nu-i mai ai.

Elena (furioasă) : Nu înțeleg ce aveți cu Nicole, v-a ajutat pe toate când a-ți avut nevoie și acum o bârfiți.

Lili (cu împăciuitoare superioritate) : Bine, bine, hai să nu ne certăm, că suntem surori, toate ne-am ajutat la nevoie !

(Marioara și Ana dau din cap aprobator iar Elena fierbe de enervare.)

Scena 2

O impozantă clădire din oțel și sticla în centrul Bucureștiului, 6 luni mai târziu. Sala de consiliu a societății "Panait Transport Company". În capul mesei de consiliu, tronează Lili, în dreapta și în stânga sunt Marioara și Ana. Intr-o parte, la o măsura mică, în fața unui calculator, stă Găbița, secretara.

Lili (bătând nervos din degete) : Uite cum trebuie să stăm noi, să o așteptăm pe îngâmfata asta de Nicole! Ce-o fi fost în capul lui sor-mea, dacă o fi fost ceva, să-i dea ei mână liberă?

Găbița (șoptind timid): Doamnă președinte, întâlnirea a fost fixată pentru ora 10 și este abia 10 fără un sfert.

Marioara (înțepată): Si ce dacă? Dacă noi, femeii bătrâne am putut ajunge mai devreme ea de ce nu poate?

Găbița (*se făcu și mai mică mică în scaun*): Dar doamna Nicole a aterizat acum 45 de minute, vine de la Conferința Internațională a Transportatorilor.

Lili (*autoritară*): Bine, bine, dar te rog să nu mai vorbești neîntrebată !

(Găbița se înfundă și mai tare în scaunul albăstrui. În secunda următoare, se deschise ușa. Nicole, fiica Elenei și directorul executiv al societății apărură îmbrăcați într-un taior gri, cu o mină obosită.)

Nicole (*cu un zâmbet șters*): Bună dimineața, doamnelor!

Lili (*cu un glas fals*): - Bună, dragă Nicole, cum a fost călătoria?

Nicole: Obositoare, dar și fructuoasă, vă povestesc imediat... Mai întâi, o rog pe Găbița să-mi aducă o cafea !

Lili: Sigur, imediat, dar poți să-ți tragi sufletul în timp ce noi te vom informa cu ce am făcut în lipsa ta.

Nicole (*amuzată*): Dar câte a-ți putut face în trei zile cât am lipsit?

Lili (*plină de importanță*): Draga mea, eu ca director general, ajutată de fete, am preluat și atribuțiile tale; astfel, am achiziționat în leasing trei noi mașini Mercedes.

Nicole (*încântată*): Perfect, acum putem vinde cele trei Iveco vechi !

Lili: A, nu, doar nu le-a expirat revizia tehnică, așa am mărit parcul auto !

Nicole (*nedumerită*): Nu, nu le-a expirat, dar știți că au probleme și că trebuie să băgăm bani în ele, e mai simplu să le vindem, chiar dacă numai pentru piese ! Si apoi, ar trebui să mai angajăm șoferi !

Lili (*cu superioritate*): Stai liniștită, am rezolvat noi totul, i-am angajat pe Marcu și pe frații săi, niște oameni minunați, ne-au adus și un contract gras !

Ana: Da, așa este, niște adevărați creștini, i-am cunoscut la biserică, țin dreapta credință.

Nicole (*nu înțelege nimic*): Bine, dar au experiență, sunt buni șoferi?

Lili: Sigur, au lucrat la Trans Com Oradea.

Nicole (*mirată*): Si de ce au plecat? L-am cunoscut pe patron pe dl. Kurt la conferință, este un om deosebit iar firma sa are renume internațional ? Si despre ce contract vorbiți?

Marioara: Om deosebit... hm... un romano catolic....

Ana: Da, da, nu ține dreapta credință.

Lili (*plină de importanță*): Stai ușor că îți explic: au plecat pentru că nu erau apreciați la adevărata valoare, iar contractul l-au luat de la *Trans Com*, aducem aparatură electronică și electrocasnice din Anglia de la *London Electronics* pentru *Electronice si Electrocasnice SA*, avem trei transporturi pe săptămână, o grămadă de bani!

Nicole (*bulversată*): O clipă, că nu înțeleg, cum a putut dl. Marcu să ne aducă contractul, e doar un simplu șofer?!

Lili (*afectată*): E uite că se poate, am și semnat contractele și foile de drum, ar trebui să ne mulțumești, vezi câte poate face credința?

Nicole (*obosită*): Da, ați reușit să distrugeți un contract de colaborare cu *Trans Com* care putea fi benefic pe termen lung. Ok, înțeleg că trebuie să negociez salariile cu noii angajați.

Lili: Nu, am negociat noi, salariu de bază 2000 Euro de persoană.

Nicole (*în pragul unei crize de nervi*): Dar nu se poate, șoferii noștri au un salariu de bază de 1000 Euro/lună, o să avem probleme cu cei vechi.

Lili: Nu, nu vom avea, cei trei prieteni ai șoferului tău au demisionat, iar ceilalți nu au de unde afla, salariile sunt confidențiale și cum am scăpat de ăia trei nu este nici o problema.

Nicole: Nu pot să cred, ne-au plecat cei mai buni șoferi, unde găsim alții?

Lili (*calmă*): Liniștește-te am angajat trei chinezozi, ieftin, 300euro/Luna

Scena 3

Biroul lui Nicole, o încăpere austeră, mobilată simplu și eficient. Intră Nicole însoțită de secretara personală Camelia.

Nicole (*obosită și nervoasă*): Cheamă-l pe Marian, te rog.

Camelia: Să pregătească mașina?

Nicole: Nu, să vină la mine....

Camelia: Imediat. (*Nicole se așează la birou și începe să citească actele din mapa lăsată pe birou. După câteva minute, secretara intră iar.*)

Camelia: A venit Marian, șefa...

Nicole: Să intre!

Marian: Bună ziua, șefa, am pregătit mașina să vă duc acasă.

Nicole: Nu acum, mai întâi, spune-mi de ce au demisionat prietenii tăi? Nu puteau să aștepte trei zile până reveneam?

Marian: Ce să vă spun.....eu v-am dus la aeroport și apoi m-am dus la administrația financiară, să duc actele ... cum mi-ați spus... când am ajuns înapoi la firmă, ei demisionaseră deja, am înțeles că au avut o altercație cu Marcu și ai lui pe tema băutului în garaj....

Nicole: Da, am constatat și eu și acum când am fost eu jos erau cu berea în mână, șeful de garaj nu are nici un pic de autoritate, îl voi sancționa, l-aș da afara, dar îmi e milă de el, nu știe ce să facă, să respecte regulile sau să se pună bine cu "șefele"

Marian: Da, și Marcu s-a lăudat cu salariul de 2000 Euro și cu faptul că ei sunt angajați de șefa mare...și că vor avea cele mai bune curse... și că ei, prietenii mei oricum vor fi dați afară.

Sună telefonul. Camelia iese să răspundă din secretariat.

Nicole: Bun, și?

Marian: Și s-au dus să-i ceară socoteală d-nei Lili, care le-a spus, că dacă nu le convine, pot să plece... și ei, fraierii, și-au dat demisia toți trei.

Nicole: Și acum ce fac? Au serviciu? Știu că au toți împrumuturi la bancă?

Marian: Din câte știu eu, nu.....

Intră Camelia.

Camelia: Șefa, d-nul Kurt la telefon, preluați sau îi spun că sunteți în sedință?

Nicole (*deznădăjduită*): Răspund..... că oricum, mai devreme sau mai târziu, trebuie să vorbesc cu el...(ridică receptorul)

Nicole: Alo, bună ziua!

D-nul Kurt: Alo! Bună ziua, d-nă Nicole, v-am sunat să vă spun că Marcu și ai lui sunt niște bețivi și niște ... nu te poți baza pe ei.. M-am bucurat că am scăpat de ei, dar îmi pare rău că au ajuns la dvs. Vroiam să știți...

Scena 4

Sala de consiliu a firmei "Panait Transport Company", luna decembrie. Lili, Marioara, Ana și Nicole. La calculator, Găbița, secretara, scrie procesul- verbal.

Lili: Deci ne-am adunat ca să stabilim primele de Craciun, aveți în mape propunerile mele în calitate de președinte al consiliului de administrație și de director general al societății. Vă rog, dacă aveți comentarii.

Marioara (*ridicând ochii din hârtii*): E perfect, e foarte bine.

Ana (*fără să deschidă mapa*): Da, dacă zici tu e foarte bine.

Nicole: Un moment, sunt diferențe foarte mari între angajați.....

Lili: Și care e problema?

Nicole: Păi Marcu și ai lui primesc prime mari, deși au multe întârzieri la livrare, ca să numai vorbesc despre accidentul de acum doua luni făcut de Marcu și care ne-a costat o groază de bani, iar la ceilalți sume derizorii.....

Lili: Marcu nu a avut nicio vina.

Nicole: Cum nu? Poliția franceză a stabilit ca vina a aparținut ambilor șoferi.

Lili: Vezi să nu, doar nu puteau să recunoască că de vina a fost doar al lor.

Nicole: Am vazut schița accidentului, Marcu a fost la fel de vinovat ca și celălalt șofer.

Marioara (*plină de importanță*): Și eu am văzut-o, Marcu e nevinovat, ca mă pricep, soțul meu a fost șofer profesionist și știu.

Nicole (*indignată*): Si, cei trei Cheng nu apar deloc pe lista...

Lili : Și ce dacă? Nu înțeleg de unde atâta drag pentru galbejiții aștia?

Ana: Chiar așa, sunt niște păgâni, ei nu țin Crăciunul, de ce să-i cadorisim?

Marioara (*plină de ură*): Și când Hua Cheng a făcut pană și l-a rezolvat service-ul, contra 300 Euro, că i-a fost lene să muncească, cum a fost?

Nicole: Știți bine că așa e legea în Italia și apoi ați uitat că i-ați imputat banii? Si sigur nu ar fi făcut pană dacă investeți minimum necesar în "jafurile" alea. (*Discuția e întreruptă de un ciocănit în ușă.*)

Lili (*nervoașă*): Intră! *Camelia* intră cu o hârtie în mână.

Camelia: Mă scuzați, dar am primit faxul acesta de la *Electronice*....

Lili: Da, și?

Camelia: Păi, ne spun că transportul din Anglia trebuie să ajungă până pe 18, sau nu ne plătesc, că au cerere mare acum de sărbători.

Lili: Si care este problema, d-nul Marcu plecă în seara aceasta și se întoarce până atunci.

Camelia: Domnă președinte, tocmai aceasta este problema, a sunat șeful garajului că Marcu nu a ajuns și când am sunat acasă soția mi-a spus iritată ca e bolnav.

Lili: O doamne s-a îmbolnavit dl. Marcu

Nicole (*cu o sclipire în ochi*): *Camelia*, te rog sună-l pe doctorul Chirilă și roagă-l să-i facă o vizită la domiciliu dlui. Marcu.

Camelia: Am înțeles șefa. (*Camelia iese repede din sala de consiliu, unde discuțiile continuă, iar Nicole susține că toți angajații indiferent de rasă sau religie trebuie să primească prime la sfârșit de an. După aproape o ora, sună mobilul lui Nicole.*)

Nicole: Alo! Buna ziua, domnule doctor !... Cum? Coma alcoolică?...Vă mulțumesc.

Lili (*impacientată*): Ce este? Ce s-a întâmplat?

Nicole: Marcu al vostru e bolnav de beat, doctorul l-a dus la spital deoarece e în comă alcoolică.

Lili (*indignată*): Nu se poate, medicul tău minte.

Ana: Așa e, un om credincios ca el nu poate fi alcoolic.

Marioara: Da, așa e, poate păgânii tăi gălbejiți, dar nu dl Marcu.

Nicole (*iritată*): Ok, credeți ce vreți și verificați la spital, dar acum avem o problemă, cine plecă în cursă?

Lili (*dezorientată*): Păice șoferi disponibili avem?

Nicole: Singurul disponibil e Huan Cheng, că restul sunt în cursă sau în concediu, că fiind creștini și-au luat liber de sărbători.

Marioara: Să chemăm pe cineva din concediu, un creștin de-al nostru, că doar nu o să-i dam o cursă așa de bănoasa galbejitului.

Ana: Da sigur, la un creștin nu la un păcătos.

Nicole (*enervată*): Si pe cine credeți voi că putem aduce în timp util? Sau nu știți că majoritatea sunt din provincie?

Lili (*foarte nervoașă*): Bine, dar să-i dea d-lui Marcu jumătate din banii de pe cursă, că doar el a adus contractul și e și bolnav săracul.

Nicole (*ridică vocea*):Lili încetează, v-ați bătut destul joc de oamenii aceștia, care au muncit pentru voi și v-au băgat atâția bani în buzunar, e cursa lui, munca lui, banii lui și mai lăsați-mă cu bețivul ăla de Marcu care nu s-a încadrat nici măcar o dată în program, că doar de aceea am primit

faxul de mai devreme. Cei trei Cheng, lucrează pe cele mai proaste mașini, primesc cele mai prost plătite curse dar sunt singurii care nu întârzie și nu creează probleme. În fond faceți ce vreți, eu am plecat. *(se ridică să plece)*

Lili: Bine, bine, fă cum vrei, semnează-i actele lui Cheng, să terminăm odată.

Scena 5

Poliția capitalei, direcția antidrog, 16 decembrie. Maiorul Popescu studiază niște documente, se deschide ușa și Nicole este introdusă înăuntru de ofițerul de servici. Maiorul se ridică în picioare.

Maiorul Popescu: Bună seara, dnă Nicole, vă rog, luați loc !

Nicole: Bună seara, care este problema?

Maiorul: Aveți o mașină care trebuia să aducă electronice din Anglia?

Nicole: Da, trebuia să ajung mâine seară, cel mai târziu poimăine dimineață. Dar tot nu înțeleg care este problema?

Maiorul: Șoferul dvs. a fost reținut alaltăieri dimineață de poliția austriacă deoarece transporta droguri.

Nicole: Cine, Cheng?! Exclus !Nu poate fi adevărat !

Maiorul: Doamnă dragă, Interpolul urmărea de mult această filieră, se pare că nu era la primul transport, dar abia acum au obținut mandate. De fapt, o parte din televizoare și din celelalte aparate erau numai carcace, în interior se aflau droguri, mai precis, heroină pură.

Nicole *(pentru moment nu are glas apoi este ușor incoerentă):*.....dar trebuie eliberat imediat..... dacă urmăreau mai de mult... Cheng.... Eu l-am trimis în cursă ..trebuia să câștige niște bani în plus.... are probleme, soția bolnavă, o familie de întreținut, șoferul care făcea cursa regulat s-a îmbătat, comă alcoolică, el e vinovatul, mi-a spus Kurt că e ceva necurat aici, Cheng e nevinovat....

Maiorul: Nu știu dacă ați aflat, chinezii sunt foarte duri cu traficanții de droguri, guvernul de la Beijing a făcut cerere de extrădare în timp record și aceasta a fost aprobată, așa că omul dvs. este în drum spre China, dacă nu cumva a ajuns deja acolo !

Nicole: Voi angaja o firma de avocați, trebuie apărat, e nevinovat.

Maiorul: Eu înclin să vă cred, dar chinezii au legi foarte dure pentru traficanți, îi judecă în regim de urgență iar pedeapsa este în mai toate cazurile capitală.

Nicole *(se ridică):* Atunci trebuie să mă grăbesc.

Maiorul: Luați loc, avem nevoie de o declarație amănunțită a dvs. pentru a o transmite mai departe și a încerca să-l ajutăm.

Nicole se așează resemnată și începe să povestească cum s-au petrecut lucrurile în amănunt, semnează declarația, se ridică și se îndreaptă spre ușă. În acel moment, sună telefonul, maiorul răspunde.

Maiorul (cu telefonul la ureche): O clipă, d-nă Nicole.....

Nicole se oprește cu mâna pe clanță, maiorul spune « da » de două ori, apoi privește spre Nicole.

Maiorul (cu tristețe în glas): Cheng a fost judecat, condamnat la moarte și executat.

Nicole se prăbușește lângă ușa. Maiorul se repede și o ridică.

Maiorul: Nu e vina dvs., d-nă Nicole, dvs. ați încercat să-l ajutați, să-i faceți un bine...

Nicole (cu voce stinsă): Drumul spre iad e pavat cu intenții bune, îl voi avea pe conștiință o viață întreagă.

Maiorul: Mai este o problemă.

Nicole: Care?

Maiorul: China a cerut oficial ca toată familia Cheng să fie trimisă înapoi în țară pentru a fi judecați pentru complicitate.

Nicole: Dar asta e o aberație...

Maiorul : De acord, vom încerca să tragem de timp pentru a putea avansa cu ancheta, iar dvs. să aveți timp să angajați avocați.

Nicole: Multumesc. Dacă aș putea l-aș trimite pe Marcu în China, sunt convinsă că el e capul răutăților.

Maiorul: Si eu înclin să cred că a fost implicat, imediat ce va fi externat îl vom interoga, momentan îi interogăm pe frații săi.

Nicole: Sper să descoperiți cât mai repede adevărul pentru a putea să-i ajutăm măcar pe ceilalți Cheng.....

Maiorul: Bună seara, dnă. Nicole. (Nicole iese obosita, iar maiorul rămâne privind în gol.) (Cu voce tare): Are dreptate, de multe ori în viață greșim încercând să facem bine; într-adevăr, drumul spre iad e pavat cu intenții bune.

In timp ce maiorul reflectează cu glas tare, cortina se lasă încet.

DIANA CIOBANU

Elevă, Bacău

Diana Ciobanu are o anume ingeniozitate în a sugera înstrăinarea a doi oameni (soț – soție) unul de celălalt .

Calistrat Costin

Avem, avem!

Ce?

Timp!

PERSONAJE:

EL – soțul

EA – soția

DECOR: Două scaune față în față, însoțind o masă. Multe bucăți mari și mici de material colorat împrăștiate peste tot.

EL stă la masă, citind un ziar. EA intră aducând o tavă cu două cești de cafea goale.

EA: Vrei și tu?

EL: Ce anume?

EA: Cafea.

EL (enervat): De ce să vreau cafea? Ți se pare că sunt obosit? Mă vezi vlăguit de toate energiile?

EA (plictisită): Eh, ziceam și eu...

EL: Da, ziceai... Mereu spui lucruri fără rost. Plus că ai uitat și zahărul.

EA: Deci vrei cafea sau nu?

EL: Da, vreau. Dar numai puțin.

EA (ridicându-se de la masă): Ia-ți!

EA începe să strângă bucățile de material de pe jos. EL continuă să citească ziarul.

EA: Ce scrie?
EL: Unde să scrie?
EA: În ziar.
EL: Care ziar?
EA: Nu crezi că rochia asta mă face cam grasă?
EL: Ești în pantaloni, dragă.
EA: Oare ar trebui să încep să fac curat?
EL: Unde?
EA: Nu știu. *EA se așează din nou la masă gânditoare.*
EL: Am mai diversificat colecția de ceaiuri.
EA: Ai vrea să mergem la mare în concediu?
EL: Marți am examen la condus.
EA: Dar trebuie să-mi cumpăr costum de baie. Mai bine mergem la munte.
EL: Știi cât de important este pentru un bărbat să conducă în zilele noastre.
EA: Cred că îmi este cam sete.
EL: La munte e prea frig.
EA: Noi nu avem mașină, dragule.

Pauză. Se întorc amândoi cu fața spre public.

EA: Am s-o vizitez pe mama mâine.
EL: Trebuie să merg să joc golf cu șeful meu.
EA: N-am mai văzut-o demult.
EL: Trebuie să-i suflu în fund pentru promovarea aia...
EA: Dacă stau să mă gândesc mai bine, ea nu prea iese din casă. I-o fi rău?
EL: Și nici n-am echipament. Va trebui să închiriez unul ruginit și rupt.
EA: De fapt, nici eu nu prea am mai ieșit din casă.
EL: Am să mă fac de râs. Nici nu știu să joc golf.
EA: Oare îmbătrânesc?
EL: Mai bine merg la o bere cu băieții.
EA: Ar trebui să o sun pe Mirela să-mi dea niște sfaturi.
EL: Sau o să ne uităm la un meci de fotbal.
EA: Și o să vorbim la o ședință de manichiură.
EL: Plec în armată.
EA (*întorcându-se spre EL*): De ce?
EL: Nu știu. Am avut o revelație. Simt că trebuie să-mi slujesc patria.
EA: Mai bine mă slujești pe mine.
EL: Adu-mi un ceai.
EA: Copii ăștia nu ne mai vizitează?
EL: Vreau un ceai negru.

EA: Oare chiar nu le mai pasă de noi, două suflete ce îmbătrânesc aici...
singure...

EL: Vezi să pui și lapte. Știi că-mi place ceaiul negru cu lapte.

EA (*absentă*): Da, dragă. (*îi trănțește în față o ceașcă goală.*)

EL (*după ce „gustă” din ceai*): Parcă ți-am spus să pui și lapte! Știi că-mi
place ceaiul negru cu lapte!

EA: Oare de ce nu ne mai vizitează nepoții?

EL: În ziarul ăsta sunt numai porcării! Pe vremea mea...

EA: Au crescut de-acum. Nu-i mai interesează de noi.

EL: Vrei să termini cu lamentările astea?

EA: Dar ce ai?

EL (*ridicându-se*): Mă duc să joc table.

EA (*rămasă singură*): Bărbații aștia! Țin minte când abia ne căsătorisem și
ne certam din cauza cafelei. (*râde*) Eu dintotdeauna beau o ceșcuță de cafea
dimineața. Îl enerva foarte tare obiceiul acesta. Dar după câteva săptămâni
s-a obișnuit. Ba chiar a început și el să bea cafea dimineața! Când am rămas
însărcinată, mereu îl întrebam dacă sunt grasă. Conta... contează foarte
mult părerea lui pentru mine. După câțiva ani, aveam în sfârșit bani pentru
concediu. De fiecare dată când aduceam vorba de vacanțe, schimbam
subiectul. Până la urmă, cu banii ăia ne-am pus centrală. Fiindu-i frică de
îmbătrânire, vroia să plece în armată. (*râde*) Deja îl apucase reumatismul și
el vroia în armată! Mereu i-a plăcut ceaiul... Generațiile din zilele
noastre... Vai... Nu mi-am mai văzut nepoții de la Crăciun. Sunt singură.
Am nevoie de companie. Când a murit soțul meu nu am plâns. Știam că nu
suportă ca eu să plâng. Însă mi-a părut foarte rău. Nu mai am pentru cine
găti, nu mai are cine să bea atâta ceai... Acum joc gin cu Mirela toată ziua.
Mereu o las că câștige. (*începe să suspine*) Cred că am să-mi iau casă la
țară. Acum că a murit Mirela, nu mai am cu cine să stau de vorbă. Da...
chiar mâine voi începe să caut teren. Chiar mâine...

*Se ridică de pe scaun, se înfășoară într-o bucată de material și iese din
scenă sprijinindu-se într-un baston.*

MIHAI MARE

Elev, Bacău

Sceneta propune o parabolă corect susținută.

Calistrat Costin

Renașterea

Personaje: E,

Mama

A

Tata

E: Mamă, dar păsările nu mai zboară ca odinioară.

Mama: Așa este, astăzi viața e grea, mult mai grea, din cauza asta păsările nu mai pot sta în aer și din cauza asta girafele au dispărut cu câțiva ani în urmă.

E: Dar, mamă, Dumnezeu cum stă acolo sus?...în cer?

Mama: Păi, asta e din cauză că Dumnezeu nu are viață.

E: Dar ce are mamă?

Mama: Dumnezeu are doar moarte, oamenii L-au secătuit de toată viața.

E: Ce îngrozitori sunt oamenii. Ar trebui omorâți toți, sau, aproape toți. Ar trebui să rămâna doar doi oameni. În felul ăsta totul ar fi mai frumos..

Mama: Hai, hai să mănânci. Ți-ai luat pastilele de la ora 3?

E: Da.

Mama: Atunci trebuie să le iei pe cele de la ora 6...și așa e abia 4.

E: Tata când vine?

Mama: Tata lucrează până târziu astăzi.

E: Tata lucrează până târziu în fiecare zi.

Mama: Așa e. Oricum, asta nu e treaba ta. Tu du-te afară, dar ai grijă să nu te apropii de fum.

E: O să am.

A: Tată, când ne naștem ne doare?

Tata: Pe noi nu, dar le doare pe mamele noastre

A: Cât de urât și cât de incorect. Dar pe Dumnezeu L-a durut când s-a născut?

Tata: Păi asta trebuie să-L întrebi pe El.

A: Și cum îl întreb?

Tata: Ca să poți vorbi cu Dumnezeu trebuie să mori.

A: Dar eu nu vreau să mor.

Tata: Atunci va trebui să aștepți. Dar lasă asta, ia zi, ai mâncat?

A: Am luat toate pastilele pentru azi și mi-au lăsat un gust amar în gură. E

normal?

Tata: Mai bine te-ai duce afară fără să-ți mai pui atâtea întrebări. Nu e bine să te întrebi prea multe lucruri...știi astăzi viața e mult mai grea ca înainte, prea multe întrebări o îngreunează și mai tare

A: Bine, o să ies puțin și ...

Tata: Să ai grijă...

A: ...stai liniștit că o să am grijă la fum

E: Bună!

A: Bună!

E: Ai reușit să vorbești cu Dumnezeu?

A: Încă nu? Dar tu? Ai reușit să omori toți oamenii?

E: Nu prea!

A: Uite o pasăre! Rar vezi pasăre ca asta.

E: Așa e. Eu cred că de când păsările nu mai zboară, Dumnezeu se simte atât de singur.

A: Eu nu cred asta. Are toți oamenii care sunt în Rai aproape de El

E: Da, asta așa e. Dar Lui nu-I plac oamenii. Lui îi plac păsările.

A: Da, cred că ai dreptate.

E: Și ce facem acum?

A: Eu cred că fumul ne-ar putea ajuta

E: Să ne ajute să ce?

A: Păi, cum să ce?...să ne ajute să omorăm toți oamenii și să ne ducă mai aproape de Dumnezeu.

E: Și, cum îl găsim?

A: Tot ce avem mai bun de făcut este să așteptăm și o să ne găsească el pe noi.Tata întotdeauna îmi spune că fumul umblă pe străzi singuratece în fiecare seară. Cel mai bine este să așteptăm pe întuneric, așa scria într-o carte: cine așteaptă pe întuneric așteaptă mai bine.

E: Nu mai vine. Am așteptat de ore întregi și nu am văzut nici urmă de fum

A: Uite! Uite-l acolo!

E: Unde? Unde? Nu-l văd

A: E fix acolo! Vine din ce în ce mai aproape! Uite-!

E: Nu-l văd!

A: Ne-a înconjurat. Acum suntem în el. Ce facem acum?

E: Nu știu. Hai să-i spunem de ce l-am chemat.

A: Fumule, tot ce dorim noi este să omori toți oamenii de pe pământ pentru ca viața să nu mai fie atât de grea.

E: Și Dumnezeu să nu se mai simtă singur acolo sus, fără păsări.

A: Ne auzi, fumule? Vrei să ne ajuți?

E: Fumule, ne auzi?

A: Uite! Uite! Se înseninează!

E: Da! Câtă lumină! Ce frumos e!

A: Ceăța s-a risipit. Uite acolo! Ce e aia?

E: Nu știu, dar îl vom numi...copac. Da! e un nume foarte frumos și i se potrivește de minune!

A: Uite cerul, este atât de frumos, este...hmm...cum să-l numim? Este...albastru! Da! Tata mi-a povestit o întâmplare de-a lui de când era mic. Mi-a spus că odată a văzut cerul, și era atât de frumos, ca niciodată, mă gândesc că poate era la fel ca acum.

E: Uită-te cât de....colorat este totul.

A: Și este atâta lumină.Soarele luminează mult mai puternic acum, că nu mai sunt toți norii.

E: Dar, unde-s oamenii? Nu am văzut niciunul. Oare au dispărut cu toții? Oare am reușit?

A: Nu știu, nu îmi prea dau seama ce se întâmplă, dar imi place mai mult așa. Uită-te la păsări.

E: Nu văd nici una! Au dispărut și ele?

A: Nu nu nu. Uită-te pe cer după ele.

E: Vai! N-am mai văzut niciodată păsări zburând, nici nu mai credeam că se poate, este minunat!

A: Hai sa mâncăm ceva. Sunt sigur că aici pastilele au un gust cu totul deosebit.

E: Într-adevăr. Dar, nu văd nici o pastilă pe nicăieri.

A: Nici eu! Hai, caută.

E: Nu văd nimic nicăieri

A: Mai caută, trebuie să fie ceva de mâncare pe-aici.

E: N-am găsit nimic, dar am observat că animalul ăla de-acolo mănâncă ceva din tufișul acela, și uite, animalul de lângă copacul nostru mănâncă ceva din el.

A: Păi, hai să încercăm si noi.

E: Mmmm, ce gust bun au!

A: Și ce zemoase sunt. N-au deloc gust de pastile și sunt dulci.

E: Vîno incoace! Am mai găsit ceva. Uite! Mănâncă asta.

A: Sunt foarte bune. Le vom numi...zmeure! E un nume potrivit pentru ceva așa de bun

E: Adam! Cred că am reușit! Păsările zboară, iar Dumnezeu cu siguranță nu se mai simte singur.

A: Iar in felul ăsta și noi suntem mai aproape de El. Oamenii au făcut atâta rău și cu toate astea nici măcar nu-și dau seama, este îngrozitor. Eva, mă vei iubi?

E: Da Adam!

A: Și mă vei respecta și prețui pe vecie?

E: DA! Dar tu mă vei iubi?

A: Cu tot sufletul

E: Și mă vei respecta și prețui pe vecie?

A: DA!

Tata: Adam nu s-a mai întors astăzi acasă. Prefer să cred că viața l-a îngreunat atât de mult încât s-a prăbușit pur și simplu peste el.

Mama: Eva nu s-a mai întors azi acasă. Prefer să cred că s-a rătăcit și s-a pierdut printre stâlpi. Toată lumina lor probabil a amețit-o atât de tare încât ea s-a pierdut pur și simplu.

ALEXANDRA ORMENISAN

Elevă, Târgu Mureș

Textul Alecsandrei Ormenișan, de factură polițistă, izbutește în puține pagini să dea senzația de verosimilitate, într-un conflict puternic, din care nu lipsește indispensabila doză de senzațional, specifică genului.

Calistrat Costin

O afacere de familie

PERSONAJE: - Neculai Enache - deținător majoritar al acțiunilor plantațiilor de tutun de pe meleagurile ardelenesti, om cinstit și muncitor;

- Ilie Temistocle - asociat al acestuia;
- David Enache - fratele lui Neculai;
- Emilia Enache - mama celor doi de mai sus;
- George Istovescu - fost primar al capitalei;
- Eva - iubita celui de mai sus.

ACTUL I

Scena I

Neculai și Ilie se plimbă verificând plantațiile și muncitorii

NECULAI: Treabă bună am făcut noi doi împreună, Ilie! să ne dea Dumnezeu sănătate să mai putem și de acum înainte !

ILIE(*arogant*): Numai Dumnezeu știe cât m-am chinuit a-i pune pe oamenii aceștia la treabă. E adevărat că ai și tu meritul tău, dar afară de a sta toată ziua cu hâtoagele în față... puțină treabă, frate!

NECULAI: Nu te îngriji tu de treaba mea, că știu eu cum și câtă e. Hai mai bine să ne vedem de ale noastre acum.

ILIE: Vreau să văd să te gândești la un lucru: ai multă treabă cu familia ta și îți poți permite mai puține cu munca...

NECULAI(*intervenind nerăbdător*): Știi că fac tot ce imi stă în putință și la muncă țin la fel ca la familie(*oftează*).

ILIE(*preșăcut*): Nu te necăji, frate! că spre folosul și binele tău te rog ceva.

NECULAI: Dacă e așa, atunci să auzim!

ILIE(*cu o blândețe preșăcută*): Noi prieteni suntem de când ne știm și avem încredere unul în celălalt (*Neculai lasă privirea în jos ca și când ar vrea să*

spună ceva, dar tace). Eu sunt singur, iar tu ai familie. Pentru aceasta îți cer să mă lași pe mine să conduc afacerea. Apoi, după un timp, când îi vedea că totul e bine, îmi poți da - pe bani frumoși dacă e vorba - acțiunile care le ai tu în plus față de mine și devenind eu majoritar, îți ușurezi munca cu adevărat.

NECULAI (*mirat și pus pe gânduri*): Pentru ce ai tu nevoie, Ilie de atâtea acțiuni și muncă? Și profitul tău crește. Și, doar tu ești singur, iar eu am familia mea.

ILIE: Va fi greu să am totul pe umerii mei, dar - la o adică - e vorba de tine, care îmi ești ca un frate și de sănătatea ta.

NECULAI: Asta nu o voi face nici înainte să intru în mormânt. Dacă tatei - Dumnezeu să îl ierte - nu i-a fost greu, nu îmi va fi nici mie.

ILIE: Nu poți spune aceasta. Atunci erau alte vremuri. Știi că eu nu te trădez. Am mai avut afacerea în mâinile mele și te trădam dacă voiam, dar nu am făcut-o. Noi suntem ca frații, și frații se ajută.

NECULAI: Nu mă ajuți tu pe mine. Bași bani în buzunarul tău. Nu pot face tot ce vreau cu terenurile tatălui meu. Cum m-am descurcat până acum, mă voi descurca și de acum înainte.

ILIE (*nemulțumit și iritat*): Bine, cum dorești. Când lucrurile nu or să mai meargă, nu te bizui pe ajutorul meu. Și atunci vom vedea cât de mare e mila lui Dumnezeu!

NECULAI (*rămâne singur*): Ce vrea omul acesta să facă? E adevărat că mi-ar fi mai ușor dar dacă fac ce mi-a cerut dânsul, tata îmi va apărea în vis certându-mă pentru fapta mea. Nu înțeleg ce o vrea Ilie...

Scena II

Emilia, David și Neculai stau în jurul unei mese cu o ceașcă de ceai în fața.

NECULAI: Ilie îmi cere să îi vând acțiunile pe care le am în plus. Poate ar fi mai bine, însă...

EMILIA (*ridicându-se în picioare, intervine nervoasă*): Mai bine?! Ilie acesta e un om viclean, eu ți-am spus! Nu te înveți minte, copile? taică-tău a avut încredere în tine până în ultimul ceas și ți-a lăsat pe mână totul. Nu gândești că putem rămâne pe drum?

NECULAI (*ridică tonul vocii*): Și cu viața mea cum rămâne? Azi-măine înnebunesc cu atâtea bătăi de cap! Noi suntem oameni care cheltuim cu chibzuință, avem grijă de ce e al nostru. Ne-ar ajunge și jumătate din cât avem.

EMILIA (*hotărâtă, dă cu pumnul în masă*): După ce oi ajunge eu în mormânt, fă ce îi vrea tu, dar până atunci, nu.

DAVID: Socot că decât să vă certați, mai bine să ședem, să ne punem mințile la contribuție și să ne gândim ce e mai bine.

EMILIA(*ieșind din cameră*): Spun doar atât: nu vă gândiți la așa ceva. Scoateți-vă din minte aceste idei. Sau mai bine mă omorâți pe mine.

DAVID(*ridicându-se și el*): Ești un om încăpățânat. Dacă mi-ai accepta ajutorul, nu ai mai fi nevoit să îți plângi de mila. Mama are dreptate. Gândește-te și tu la noi. Tata a lucrat o viață întreagă.

NECULAI: Tu ești prea tânăr să înțelegi. Mai bine mă lăsați. Sau... mai bine vă las eu pe voi. Eu știu doar atât: munca și doar munca... Am nevoie de o viață personală, viață pe care și tata și-a permis-o.

DAVID: Frate! stai și gândește-te și tu puțin: Ilie Temistocle e un om de nimic. Tu ești singurul care nu vede asta. Mama mai bine se omoară decât să vadă totul în mâinile celui om.(*după care pleacă*)

NECULAI:(*varsă câteva lacrimi*): Au dreptate că nu pot abandona totul pentru un impuls nebunesc. Dar aș vrea să știu și eu ce e aia femeie, ce e ăla copil... fericirea adevărată... dar Dumnezeu știe și le rânduiește pe toate... fie voia Lui. (*Apoi stinge lumina și pleacă increzător*)

Scena III

Ilie singur iar apoi Ilie și familia Enache

ILIE:(*gânditor, cu o expresie de obsedat sau de om nebun stând la masă pe întuneric cu o lumânare în față*): Nemernicul! după câte am făcut pentru el... Îl voi șantaja eu cumva. Sau îl ameninț.(*apoi tresărind*): Nu! Neculai Enache nu e omul care să se sperie. Ah! blestemat să fii!!! Gloria e a ta! Totul e al tau! Pe mine doar invidia mă macină. Dar jur că totul va fi al meu într-o zi. Tot! nimic nu îți va rămâne ție. Jur!... toți mă urăsc și nu mă plac. Dar aceștia vor regreta. Da... cu siguranța. Și atunci eu voi triumfa și voi trece victorios peste toți. Vor vedea ei, atunci, cine e Ilie Temistocle. Asta jur. Să imi spună el mie că nici înainte să intre în mormânt nu imi lasă mie... prietenului său?! Cum e posibil? Orgoliul meu... Cine e Neculai Enache să imi vorbească cu astfel de cuvinte jignitoare? Dar acum s-a terminat totul. O să înfrunt furtuna, înfrunt orice și merg și îl omor. (*luându-și pistolul, haina și pălăria, pleacă grabit din casă. Ilie ajunge la casa Enache, intră; toți cei de acolo dorm. În drumul său către camera lui Neculai, scapă două monezi pe jos. Emilia tresare*)

EMILIA: Cine-i acolo? (*se ridică din pat și aleargă spre ușă*)

ILIE:(*acoperindu-și fața și scoțându-și pistolul*): Stai pe loc, femeie! Te omor dacă scoți vreun cuvânt!

EMILIA: Doamne! ai milă de noi, omule! nu avem bani în casă. Ce ai cu noi? ce ai cu viața noastră? plecă și lasă-ne... lasă-ne!(*tipând și plângând*)

ILIE:*(disperat de strigătele femeii, încercându-și arma):* Ia-ți adio de la viața, femeie! Taci sau te omor! Taci! Taci! Cine a mai lăsat și femeia pe pământ? Taci odată! Acu` ți-a sunat ceasul!

EMILIA:*(căzându-i la picioare și plângând tot mai tare):* Iți dau tot ce vrei! orice! Dar nu... nu face asta! ai... ai mila! Te rog! Fac...

NECULAI:*(făcându-și brusc aparția):* Ce se întâmplă aici? Doamne Dumnezeule! Nu face asta! cine ești?

ILIE:*(ieșindu-și de tot din fire):* Liniște toți odată! Vă omor pe toți dacă vă mai aud! Vă zbor creierii! Nu înțelegeți să tăceți odată? Gata!

NECULAI:*(după ce liniștea se așterne în cameră; femeia zăcea în plâns pe jos, Ilie peste ea și Neculai lângă ușă):* Îți dăm ce vrei, dar lasă-ne! Bani, bunuri, orice îți dau! Numai să pleci. Ai milă de biata femeie că mult a trudit la viața ei ca să moară așa. Fie-ți milă! Fie-ți frică de Dumnezeu că pe toți ne vede!

ILIE:*(ridicându-se și parcă revenindu-și în fire):* Eu nu-s un criminal. N-am ce căuta în casa aceasta!*(și punându-și pistolul la tâmplă).* N-am ce mai face cu viața mea de azi încolo!

NECULAI:*(sărind către el să îi ia pistolul):* Ce ai omule? Ești nebun! Pleacă și ia-ți zilele în altă parte! Tu vezi ce ne-ai făcut? Numai un om căruia Dumnezeu i-a luat mințile face din acestea!*(Atunci Ilie îl împușcă pe Neculai)*

ILIE: Om fără minte, eu?! Femeie stai pe loc! Să nu te miști de acolo!
(Emilia plânge în hohote cu ochii ațintiți asupra fiului ei. Ilie vrând să plece): Dacă tot am venit, să termin*(întorcându-se o omoară pe Emilia care se prabușește lângă fiul ei care zace într-o baltă de sânge).* Acum pot trăi liniștit. Sau nu! David! unde e David?! *(Ilie caută disperat peste tot, dar nu îl găsește, apoi spune ușurat)* Ce noroc! Copilul nici nu era acasă!*(și pleacă cu un râs diabolic lăsându-i pe cei doi zăcând în sânge unul lângă celălalt).*

Scena IV

David aude tot din spatele ușii și după ce vede că fratele lui a fost împușcat, fuge. Ieșindu-și din fire stă lângă un copac într-o pădure plângând, disperat, neștiind unde e, pe cale să își piardă mințile.

DAVID: Cine a fost?! ma...mama. Nu! nu se poate Doamne! am rămas fără nici un ajutor. Unde sunt? Cine era omul acela și ce voia? de ce mi-a omorât familia? am sa îl omor cu mâinile mele! Jur că voi afla cine e și îmi voi răzbuna familia. Jur... jur! Dar... unde sunt? ce am... ce am... pățit? De ce... unde... nu pot să...*(și apoi încercând să se ridice, leșina prăbușindu-se inconștient la pământ).*

ACTUL II

Scena I

Ilie Temistocle la sfârșitul unei ședințe importante cu alți deținători de terenuri și George Istovescu

ILIE: Am auzit multe despre dumneata, domnule Istovescu! am avut ocazia să vorbim, doar în ședințe până acum. Mă bucur să vă am în față. (*lingușitor*)

GEORGE: (*la fel de lingușitor*): Of! domnule Temistocle! Am observat că afacerea e tot mai înfloritoare, felicitări! pari și om cumsecade. Dumnezeu le dă celor ce merită, vorba aceea.

ILIE: Da, mulțumesc, așa este! Am muncit mult. Dar știi cum e... cine muncește, sus ajunge, nu? E dulce gustul victoriei! Mai ales când îți asumi propriile riscuri.

GEORGE: Sigur că da. Eu am fost primarul capitalei în ultimii doisprezece ani, iar acum caut o afacere avantajoasă, ca să cumpăr jumătate din acțiuni. E greu în aceste vremuri să iei totul de la început. Tu trebuie să știi asta cel mai bine.

ILIE: George, și eu am auzit multe lucruri - și bune și rele - despre tine dar știi cum e... nimeni nu e perfect. Ce ai zice să ne retragem și să vorbim mai pe îndelete despre afacerile noastre? Știu că ești om priceput. După toate ședințele de până acum, mi-ai câștigat toată încrederea, avem aceleași strategii și obiective. Ce spui?

GEORGE: Sigur, ar fi placerea mea. Ai toată admirația mea pentru cum te descurci, deci, aș fi bucuros să îți susțin afacerea cumpărând jumătate din acțiuni. (*Cei doi se retrag, vorbesc stând la o masă.*)

ILIE: Să începem... eu aș vinde o parte din acțiunile mele - jumătate - și știu că tu ești om de încredere și locuiești acum în acest oraș. Orice propunere ai, te rog a-mi spune.

GEORGE: Facem cum spui. Cumpăr eu jumătate din acțiunile tale și devenim asociați și cel mai important, prieteni de nădejde, cum e rânduiala să fie. Gurile rele spun multe, dar...

ILIE: (*cu un glas de consolare*): Pot să spună! Nu tot ce se aude e și adevărat.

GEORGE: Sunt sincer cu tine... în afaceri cinstea și omenia se uită din când în când. Dar legile noastre personale coincid, deci am fi niște asociați perfecți. (*Apoi pleacă după ce dau mâna și semnează actele necesare*)

Scena II

Ilie și George stând la un pahar de vorbă și numărând bani, apoi Eva.

ILIE: În sfârșit venise și acest mult așteptat ceas! Vezi George? Dumnezeu mi te-a scos în cale. Profitul e cu un sfert mai mare de când îmi ești asociat. Mă bucur să am un prieten ca tine în care să îmi pot pune toată nădejdea.

GEORGE:(*foarte mulțumit*): Așa este! nimic nu e mai bun decât un prieten în care să te poți încrede. Mă bucur că după doar două săptămâni avem încredere unul în celălalt. Vorba aceea... prieteni la cataramă(*cu un aer prefăcut*).(*Intră Eva pe ușă*)

GEORGE: Of... Ilie... dă-mi voie să îți prezint o distinsă și fermecătoare doamnă! Ea e sora mea, Eva. Eva, el este prietenul și asociatul meu, Ilie Temistocle.

ILIE:(*sărutând mâna Evei*): Bună ziua, doamnă. Permiteți-mi să vă spun că sunteți foarte frumoasă și mă bucur să cunosc o astfel de doamnă!

EVA:(*plină de farmec, prefăcută și lingușitoare*): O, distinse domn! și eu mă bucur a vă cunoaște, mulțumesc pentru complimente! cred că, de acum încolo vom avea plăcerea de a întâlni tot mai des - socot că veți veni tot mai des pe la noi fiind ca un frate pentru fratele meu! Vă aștept cu plăcere. Acum permiteți-mi să vă servesc cu ceva. Ce doriți?

ILIE:(*văjnit de Eva*): Doresc orice .În primul rând, aș spune să ne tutuim. Apoi, și tu ești bine primită în casa mea oricând dorești . (*George pleacă din camera lăsându-i singuri pe cei doi, care, fiind atât de vrăjiți unul de celălalt nici nu observă dispariția acestuia*). Spune-mi Eva, ești căsătorită? Ai familie?

EVA:(*apropiindu-se de el*): Nu, nu sunt căsătorită și nu am pe nimeni. Ai apărut ca un înger în fața mea, Ilie!

ILIE: Un înger ești tu, Eva! Ești o femeie inteligentă, frumoasă, foarte frumoasă și fermecătoare.

EVA: Vrei să spui că îți plac... și că m-ai putea iubi? M-am îndrăgostit de tine, Ilie, de când te-am văzut!

Scena III

George și Eva la ei acasă după plecarea lui Ilie

GEORGE(*intră în cameră și o ia în brațe pe Eva*): Te iubesc, femeie! Acum planul nostru va ieși, sigur! Omul acesta nu știe că cine sapă groapa altuia cade singur in ea! să îl vedem acum!

EVA: Așa este(*așezându-se pe canapea și aprinzându-și o țigară*). A crezut că m-am îndrăgostit de un om ca el?! ce motive aș avea? Doar că e bogat. Afară de asta...

GEORGE: De acum, obiectivul nostru va fi să te căsătorești cu el. După aceea va fi mai ușor să ne alegem cu averea lui. Dar acum e rândul tău. Eu am reușit să devin prietenul său de nădejde, iar tu trebuie să îi devii soție. Chiar dacă asta înseamnă să fim doar amanți de azi înainte. Va trebui să fim foarte atenți de acum înainte pentru că Ilie Temistocle este un om foarte viclan.. Aș putea chiar să cred că el l-a omorat pe Neculai Enache. Dar asta vei afla tu.

Scena IV

Ilie, Eva, George; Ilie și Eva sunt căsătoriți de o lună.

ILIE:(*desfăcând o sticlă de vin*): Iată-ne, dragii mei, aici după o lună! Sănătoși și fericiți! să ciocnim și să ne veselim. Dragul meu, ai o soră pe cinst! Nici o femeie nu mi-a intrat vreodată atât de adânc în suflet! minunată femeie!

EVA:(*foarte modestă*): Mulțumesc, dragul meu! Însă cu frațiorul meu aș petrece ceva mai mult timp! suntem atât de ocupați încât nu mai avem timp să vorbim unul cu celălalt cum era înainte.

GEORGE: Așa e, surioară! ceva timp împreună ar fi grozav!

ILIE: Ei, ei, ei! împreună sunteți și acum! Doar George poate veni la noi când și cât dorește.

EVA: Da, sigur! iată că a trecut deja o lună. E incredibil cum trece și timpul acesta! Dar noi suntem atât de fericiți! totul ne merge din plin.

GEORGE: Mă bucur foarte mult pentru voi. E important pentru mine să vă știu fericiți. Și să nu uităm că și afacerea noastră e strălucită!

ILIE:(*cu o privire diabolică*): Dumnezeu le dă celor ce merită! Noi n-am făcut rău nimănui și suntem oameni cu minte, ne descurcăm bine. Mai ales eu cu o așa femeie lângă mine! George, cum se face că tu nu ai pe nimeni?

GEORGE: Ei... s-ar putea să am și eu! nu se știe.

ILIE:(*cu încredere în sine*): Asta niciodată! Eu aș fi primul care ar afla!
(*Deodată se aud zgomote la ușă. Ilie pleacă să deschidă. Între timp Eva și George*):

GEORGE: Azi ne întâlnim ca în fiecare seară. Te aștept! Fii sigură că Ilie doarme și să vii cât poți de repede. Ne-am înțeles?

EVA: Sigur! doar am venit în fiecare noapte, nu? Numai să nu adormi înainte de vreme, bine? Când vei auzi trei lovituri la ușă, vii în grădină ca de obicei.

Între timp, Ilie la ușă cu un vagabond.

VAGABONDUL: Bună seara! bună să vă fie inima, domnule! sunt un biet tânăr rămas fără casă, care trăiește din mila familiilor mari...

ILIE: Ai nimerit într-o seară bună, tinere, poștește și așteaptă-mă că mă întorc îndată. (*Ilie se întoarce cu o plasă pe care i-o dă cerșetorului care apoi pleacă și după ceva timp pleacă și George*) Am rămas iar doar noi doi! Avem toată noaptea, noapte în care nu vom dormi, nu e așa?

EVA: Eu chiar aș vrea să dorm! Sunt foarte obosită și mâine e o zi grea! Mai bine mergem acum și ne culcăm. (*Cei doi merg în dormitor. Ilie doarme și Eva se îmbracă și pleacă. După plecarea Evei, Ilie se trezește*)

ILIE: Unde pleacă femeia aceasta după miezul nopții? Și îmbrăcată? Acum încep să cred cu adevărat că suspiciunile îmi sunt adevărate și între aceștia

doi se petrece ceva.(*îmbrăcându-se*). Mai bine o urmăresc de îndată.(*Ilie o vede pe Eva cu George*).

Scena V

(*Ilie, Eva și George la cei doi soți acasă. Ilie a continuat timp de trei luni să îi urmărească pe cei doi în fiecare noapte și să adune probe ale infidelității soției lui*)

ILIE: Dragă George, spuneai odată că s-ar putea să ai o iubită. Cine e ea? o cunoaștem și noi cumva?

GEORGE: De ce mă întrebi mereu astfel de lucruri, frate? De parcă ai vrea să auzi ceva anume. S-a întâmplat ceva?

EVA:(speriată): Haideți mai bine să bem un pahar în cinstea noastră, ce spuneți?

ILIE: Dar nu ați vrea și să vă las singuri?

GEORGE: De ce, frate? nu înțeleg ce e cu tine de la un timp încoace! Voi doi nu vă mai înțelegeți sau s-a mai întâmplat ceva cu voi?

ILIE: Voi doi ați avut grijă ca eu și Eva să ne căsătorim repede. Îmi puteți spune ce obiectiv aveți?

EVA:(cu un aer de victimă): Vai de mine, Ilie! nu te-am mai văzut așa până acum. Noi ne înțelegem foarte bine, ce e cu tine? George e fratele meu și e normal să îmi petrec o parte a timpului cu el, nu?

ILIE:(indignat): Da, sigur... la ceasurile nopții?!din ziua căsătoriei noastre și până acum? asta e relație între frați?(*Cei doi rămân fără cuvinte și se lasă o liniște totală în cameră. După un timp, Eva tresare*)

EVA: Ilie, iartă-mă! te iubesc și sunt fericită cu tine! hai să rezolvăm cumva problema! Nu vreau să ne despartim.

ILIE:(foarte nervos): Ce spui?! vezi-ți de viața ta, femeie de azi încolo! Și tu George... prietenul meu... cum ai putut? credeați că mă păcăliți voi pe mine? Niciodată! Probabil tu nu știi, George, că toate acțiunile care le aveai le-ai pierdut treptat fără să îți dai seama. M-am ocupat eu de asta fără știrea ta. Acum vă rog pe amândoi să îmi părăsiți casa.

GEORGE: Asta nu va rămâne așa cu siguranță. Îți declar razboi, Ilie!

ILIE:(cu un zâmbet viclean): Ceea ce nu ai înțeles tu, este că sunt mai inteligent decât voi doi. Războiul se încheie deja. Mâine ne vedem la tribunal și să fiți acolo amândoi.

Scena VI

Ziua divorțului; Ilie, George și Eva, judecătorul, apoi vagabondul.

ILIE(către George și Eva): Văd că ați avut curajul să vă arătați aici fețele!

GEORGE: Așa este din câte observi. Și vom vedea noi azi triumful tău, frățioare!

(Divorțul decurge normal, Ilie aduce toate probele necesare, apoi sentința)

JUDECĂTORUL: Prin decizia instanței, vom da următoarea sentință: ca urmare a infidelității doamnei Temistocle, divorțul este pronunțat și doamna este dezmoștenită, soțul nu este obligat a-i da nici un ban.

ILIE*(ridicându-se în picioare):* Au crezut nebunaticii că se joacă cu mine! Ați văzut acum cine e Ilie Temistocle?

EVA*(ridicându-se și ea încrezătoare):* Am și eu ceva de spus, domnule judecător, vă rog acordați-mi câteva minute! Vă arăt aici actele prin care Ilie a furat toate acțiunile lui George Isovescu de la afacerea cu tutunul și de asemenea alte acte ținute secrete de către domnul Temistocle care înfațișează ilegalitățile prin care a furat terenuri ale celor șapte proprietari.

(Judecătorul le studiază, iar apoi dă o nouă sentința)

JUDECĂTORUL: Menținem pentru a fi corecți, sentința anterioară, dar am decis, de asemenea a-l reține pe Ilie Temistocle pentru delikte grave constând în fals în acte și furt.

EVA: Spune Ilie, cine a ajuns mai rău acum? Spune!

Ușa sălii se deschide și intră un om cu haine rupte, zdrenșos, murdar și schiopătând, vagabondul care a bătut la ușa lui Ilie într-o seara precedentă.

VAGABONDUL: Nimeni să nu se bucure până nu le spun și eu pe ale mele! *(Toți îl privesc uimiți)*

VAGABONDUL: Sunt un biet tânăr care trăiește din mila familiilor milostive. De la un timp încoace, de câteva luni, eu dorm noapte de noapte în grădina soților Temistocle, fără știrea acestora, e adevărat... De câteva luni încoace am început să cercetez, și să aflu ce lucruri ciudate se petrec acolo. Am pătruns într-o noapte în casă și am dat peste un act *(se apropie de judecător și i-l dă. Apoi liniște în sală câteva minute până când judecătorul îi primește uimit pe toți).*

VAGABONDUL: Dați-mi voie să mă prezint mai clar: numele meu este David Enache, fratele răposatului Neculai Enache, fostul asociat al lui Ilie Temistocle care a fost omorât cu sânge rece împreună cu mama mea de către acesta *(în sală se aude un ecou de voci uimite)*. Din acel moment, eu, care am reușit să fug, trăiesc pe străzi și dorm pe bănci, mănânc ce găsesc. Deci sunteți îndreptățiți să îl arestați pe acest asasin.

(Judecătorul dă ordin ca Ilie Temistocle să fie arestat, iar toată averea să îi revină lui David Enache, cum se cuvenea)

CRISTINA SAVA

Elevă, Chirnogi, jud. Călărași

Textul are suficientă încărcătură ideatică, menținându-se totuși la suprafața lucrurilor.

Calistrat Costin

Personaje multe care tind să se 'piardă' unul de celălalt.

Anca Ifrim

În familie

O casă de oameni înstăriți undeva în Timișoara. O sufragerie destul de spațioasă în mijlocul căreia se afla o măsuță de lemn, sculptată, iar în jurul ei o canapea și două fotolii. Dincolo de ferestrele neobișnuit de mari pentru înălțimea încăperii putea fi zărită, într-o curte vecină, o livadă care reflecta înăuntru o lumina verzuie, filtrată de perdelele albe. În fața unei ferestre se afla balanșoarul d-lui Constantin Georgescu care obișnuia să petreacă mult timp acolo pentru a-și găsi inspirație pentru articolele sale din gazetă.

ȘTEFAN GEORGESCU: un bărbat de vreo 32 de ani, director de școală și profesor de matematică.

MARIA GEORGESCU: soția lui Ștefan Georgescu, o femeie frumoasă, de aceeași vârstă cu soțul, din cale-afară de miloasă și cu frica lui Dumnezeu.

ȘTEFAN :*(intră în sufragerie fluierând și își aruncă servieta pe unul dintre fotolii. O vede pe Maria plângând, retrasa pe canapea):* Da' ce-ai, Mărie? *(Maria izbucnește și mai tare în plâns).* Mărie, mă sperii, zi odată ce-ai!

MARIA: Tudor...

ȘTEFAN: Ce-i cu el?

MARIA: A încercat să... vai de mine... a încercat să se sinucidă.

ȘTEFAN :*(ridicându-se de pe canapea):* Poftim? De ce? Cum?

MARIA: A sărit... de pe fix...Da, am vorbit cu tușa Zamfira la telefon și am întrebat-o ce mai face Tudor, și așa mi-a zis...

ȘTEFAN: Și? A murit?

MARIA: Nu, din fericire nu, dar mi-a zis mătușa că de câteva zile nu mai e în apele lui.

ȘTEFAN: Săracu'... cred că se simte foarte rău. Și când mă gândesc că acum câteva zile m-am întâlnit cu el și pare foarte fericit. Ce l-o fi apucat?

MARIA: Ceva trebuie să I se fi întâmplat de a încercat asemenea grozăvie. Stai numai să treacă ceva timp de la întâmplarea asta. Să vezi ce morală o să îi fac. Cum mă, cum, așa face un creștin și un băiat de popă pe deasupra? E mare păcat să-ți iei viața...

ȘTEFAN: Ia mai scutește-mă cu d-astea. Bietul de el, are probleme grave și ție ți-e că a încălcat regulile Bisericii. Ce, crezi că el nu știe?

Se aude cineva bătând în ușă, întrerupându-le discuția. Maria se ridică repede să răspundă. Ștefan o aude izbucnind în plans din nou. La ușa era vărul Tudor - ei îl alintau Dorel - târând după el piciorul drept în ghips, mâna stângă bandajată și cu nișcaiva vânătaie pe ici pe colea)

TUDOR: Ce mai face verișoara mea preferată? Da' ce-ai de plângi? Te-ai certat cu Fănică? (Maria dă din cap în semn că nu) Sper că nu ai de gând să mă ții la ușă. (Maria îl lasă să intre fără să îi spună nimic. Tudor se uită la Ștefan ridicând din umeri, în semn că nu înțelege atitudinea verișoarei).

ȘTEFAN: Hai noroc, vărule!(*îi face semn să se așeze fără să îl întrebe ceva despre felul în care arăta, de teamă să nu îl facă să se simtă și mai rău decât se simțea, credea el*). Ce vânt te aduce pe la noi?

TUDOR:(cu mândrie): Am venit să vă anunț că scena Teatrului Național se va bucura de încă un actor, de săptămâna viitoare: Tudor Georgescu.

ȘTEFAN: Felicitări, vărule! Va să zică ai trecut cu bine de probele alea...

MARIA: Mare talent, mare talent!(*apoi cu nostalgie*) Știi, si eu am vrut să fiu actriță, dar...

TUDOR: Am stat pe ace toată săptămâna în așteptarea rezultatelor... Dacă mă descalț puteți să vedeți urmele...

În acest timp, Constantin Georgescu intră în cameră val-vârtej, își aruncă pardesiul și pălăria peste servieta fiului și, fără să îi observe pe cei trei, începe să caute ceva foarte încruntat.

ȘTEFAN: Ce cauți, tată?

CONSTANTIN: Aaaa, Fănică, acolo erai! Ia mișcă matale și adu-mi calendarul!

ȘTEFAN: (*se întoarce cu calendarul*): Vreun eveniment important, ceva?

CONSTANTIN: Foarte! Mi-a zis Popovici că o să îmi mărească salariul la Paștele Cailor și vreau să văd când cade. O fi sărbătoare cu dată fixă?

MARIA: Nu, cred că-i sărbătoare d-aia americană, ca Halloweenul. Nu-i trecută în calendar.

CONSTANTIN :(*după ce caută câteva minute*): Mda... cred că ai dreptate.(*Ridică ochii de pe calendar și își zărește nepotul cufundat într-un fotoliu*): Aolo, Dorele, tată, ce pățiși?

TUDOR: Aaaa...o nimica toată. Am căzut.

CONSTANTIN: Cum ai căzut, mă, de ți-ai rupt mâna și piciorul? Cum, mă, cum?

TUDOR: Am căzut pe gânduri, nea Costică. A durut al naibii de tare...

ȘTEFAN : (*către MARIA în șoaptă*): Va să zică nu s-a aruncat de pe fix...?

MARIA: M-o fi mințit tani Zamfira sau m-a mințit Dorel?

Cei doi își fixează privirile unul în ochii celuilalt nedumeriți. În sufragerie își face apariția Mihai, un băiat de vreo 12 ani, care își izbește tatăl cu ușa. Îi saluta politicos pe cei din cameră.

MIHAI: Pardon! Tată, pe tine te căutam. Îmi împrumuți și mie calculatorul tău de buzunar?

ȘTEFAN: O, bineînțeles. Mă bucur că fiul meu este preocupat de matematică. Te scuz și pentru faza cu ușa. (*îi dă calculatorul*).

MIHAI: Acuma că mi l-ai dat, îmi arăți cum să intru pe Internet?(*Ștefan se încruntă*)

CONSTANTIN: Nepoate, termină cu prostiile. Știi bine că nu poți să navighezi pe Internet fără barcă. Ia mai bine du-te și cheam-o pe bunică-ta. Spune-i că a venit Dorel în vizită. Da chiar, unde e?

MIHAI: Bunica tunde părul lui tanti Aglae.

MARIA: Aolo, ce-i veni? Cred că la 55 de ani numai de schimbări d-astea nu-ți arde.Mă duc s-o chem... (*Maria părăsește camera,rămânând doar băieții. Tudor își aprinde o țigară.*)

TUDOR: E... ce să-i faci? Însăși meseria de actor o cere. Adică eu va trebui să fumez și pe scenă și tre' să exersez ori de câte ori am ocazia ca să îmi iasă cât mai bine. Va trebui să fac pe cerșetorul, pe omul de afaceri, va trebui să fac pe deșteptul, să fac pe prostul...tre' să exersez cât mai mult.

CONSTANTIN: Vezi, nu exersa chiat atât de mult că ar putea să rămâi așa, mă Dorele!(*Tudor se îneacă cu fumul de la țigară*).

CONSTANTIN(*ironic*): Da' ce-ai pațit, nepoate?

ȘTEFAN(*ironic*): E... a fost intenționat, tată... pur talent actoricesc...

TUDOR: Râzi, tu, râzi, da' ai să vezi că o să îmi ceri autografe, vărule.

(*În acest timp intră soția d-lui Constantin, Sofica*).

SOFICA: Dorică, mamă!

TUDOR: Sărut mânaaaa!

SOFICA: Vai, sărăcuțu', ce-ai pățit?

TUDOR: Am căzut pe gânduri...

SOFICA: Dacă toată lumea ar gândi cât dumneata, ar trebui să vezi numai oameni bandajați pe strazi. Vin' să te pup!

SOFICA: Și frate-tău ce mai face, Dorele, că nu l-am mai văzut de mult?

TUDOR: E... la închisoare, mătușă...A fost acuzat de crimă... Chiar mama l-a denunțat...

SOFICA: Da' pe cine a omorât, mamă? Eu îl știam foarte liniștit...

TUDOR: Aaaa, nu, era chiar foarte violent... Mereu o auzeam pe mama țipând...

SOFICA: Aolo, o bătea?

TUDOR: Nu... ea țipa la el să nu-și mai omoare timpul pentru că nu o să sfârșească bine. A avut dreptate, uite ce i s-a întâmplat!

CONSTANTIN: Și eu care îl credeam un nepot model!

SOFICA: Și soră-ta?

TUDOR:(*foarte calm și nepăsător*): A fost răpită...

(*Sofica facu ochii mari cât cepele iar Constantin scâpă ziarul din mână*)

SOFICA: Și ați aflat cine e nenorocitul?

TUDOR: Da... Mi-a zis că a furat-o gândul... nu e prima oară...

CONSTANTIN: Ce gând?

TUDOR: Nu știu, nu-l cunosc. Nu l-am văzut niciodată.

Timp de câteva minute, în cameră plutește o liniște deplină de parcă toți ar fi spus ce aveau de spus, dar C-tin întrerupe liniștea care începuse să devină stânjenitoare.

CONSTANTIN: Ce-i veni lu' Aglae să-și tundă părul? Nu e cam bătrână pentru lucruri d-astea?

SOFICA: E... doar o șii pe Aglae. Când i se pune pata pe ceva păi i se pune și partea proastă este că nu îi lasă nici pe ceilalți în pace până nu obține ce vrea. Azi de dimineață aud un "trosc" ca și cand se crăpase ceva. Într-adevăr, se crăpase de ziuă. Dar sunetul ăla nu se compara nici pe departe ce bătăile lui Aglae în ușa, care voia neapărat să îi tund părul. Și eu m-am străduit atâta și tot nu-i mulțumită...

ȘTEFAN: Lasă, mamă, că mă duc eu cu Mihai să-l continuăm.

SOFICA: Dragii de voi! Duce-ți-vă, duce-ți-vă! Dar Vlăduț unde este?

MIHAI: Se joacă cu cățelul. A zis că vrea sa-l dreseze.

MARIA: Întotdeauna a avut o pasiune pentru animale... Da' ia stai nițel! Noi nu avem cățel!

MIHAI: Ba da, mamă, e în bucătărie!

MARIA și SOFICA: În bucătărieeee? Atât îi trebuie!

(*Dorel pufnește în râs. Mama și bunică, furioase, dau buzna în bucătărie și se îduioșează văzându-l pe Vlăduț jucându-se cu un cățel... de usturoi*).

SOFICA: Ia uite la el! Are înclinații de bucătar!

VLĂDUȚ: Hai, Patrocle, vin'aici! Cuțu, cuțu, cuțu!

MIHAI: Pe mine nu m-ați răsfățat atâta când m-ați văzut zgâriat... m-ati amenințat cu pomicultura... și pe el...

CONSTANTIN: Vin' la tata mare! (*Mihai se smucește din îmbrățișare și o ia in jos pe scari ieșind din casă. Toți se întorc in sufragerie fericiți că au găsit răbdarea Mariei si il aduc si pe Vlăduț cu ei.*) Ce naiba?

SOFICA: Ce e? Ce s-a întâmplat, Costică?

CONSTANTIN: Mare Ți-e puterea, Doamne! Ia uite!(*și arată cu degetul spre fereastră.În livadă era moș Simion, soțul lui tanti Aglae, cu un scaunel legat de cap. C-tin deschide geamul*):

CONSTANTIN: Ce-ți veni, Simioane?

SIMION: Ce să-mi vină?

TUDOR: E dus săracu'!

SIMION: Păi mă tot cicălește Aglae. Zice că degeaba am îmbătrânit că n-am scaun la cap. Vrea scaun la cap? Iete scaun!

SOFICA: Când i se pune pata i se pune... O știu eu pe Aglae...

SIMION: Costică, vino, mă, și ia-ți nepoții de la mine din curte.

CONSTANTIN: De ce, mă?

SIMION: Păi tu nu vezi că îmi toacă toate frunzele din livadă si le dau lu' Azorel al meu, că voi n-aveți câine.

MARIA: Vlăduț, Mihai, veniți la mama.(*copiii intră in cameră verzi din cap până-n picioare*)

VLADUȚ: Nici moș Simion nu ne lasă în pace...

ȘTEFAN: Mărie, nu crezi ca ar trebui să îi spunem că nu la asta se referea tanti Aglae când a zis "cu scaun la cap"?

(*Maria izbucnește intr-un răs ascuțit împreună cu Sofica.*)

TUDOR: Da' de ce, vărule? Lasă-l să mai rădă și alții de el.

(*Constantin se prăbușește din senin si intrerupe buna dispozitie.*)

ȘTEFAN: Tată!

SOFICA: Costică! (*Maria ii dă câteva palme peste față. Își revine.*)

SOFICA: Ce-ai pațit, bărbate?

CONSTANTIN: M-a lovit inspirația pentru un nou articol. Vreau să aflu toată lumea ce înseamnă să fii om cu scaun la cap.

Toți răsuflă ușurați când văd că nea Costică a fost lovit de inspirație si nu de un atac de cord sau ceva asemănător. Constantin se așează în balansoar să își scrie articolul. Dorel, plictisit, începe să se joace cu bandajele. Cele două doamne își împărtășesc ultimele bârfe. Ștefan începe să corecteze niște teze la matematică iar copiii se străduiesc să intre pe Internet de pe calculatorul de buzunar al tatălui lor.

COSTEL STOICA & OANA PLESEA

Profesori, Mărășești, jud. Vrancea

Textul caută să facă puțină istorie, într-o cheie interesantă.

Calistrat Costin

Personajele, deși numeroase, sunt foarte bine individualizate, fiecare având un rol precis în desfășurarea acțiunii, antrenate într-un dialog credibil, în concordanța cu personajele.

Anca Ifrim

Plinirea vremii

Personaje:

Decebal, regele geților	Traian, împaratul romanilor
Diegis, fratele său	Hadrian, fiul său
Velatos, fiul lui Diegis	Criton, medicul lui Traian
Vezinas, mare preot	Apollodor din Damasc
Oroles, căpetenie	Solul I
Tremes, căpetenie	Solul II
Dapyx I, căpetenie	Longinus, general
Dapyx II, căpetenie	Filip cel Negru, comandant
Mamusa, căpetenie	Ursus, rob
Crainicul	Crainicul
Episcopul, Diacon I, Diacon II, Diacon III	

Actul I
Tabăra geților

În mijlocul scenei se afla jilțul regal, de-a dreapta lui 4 jilțuri, iar de-a stânga alte 4. Prin stânga intra marele preot Vezinas, urmat de frații Dapyx și bătrânul Mamusa. Prin dreapta intra Diegis și Tremes. Crainicul șade la intrarea dinspre stânga.

Crainicul: Tarabostes și mai-marii neamului get, în picioare
Regelui Decebal dați-i convenita salutare!

Intra Decebal și se îndreapta spre jilțul lui. Capeteniile se ridică.

Curtenii: Să trăiești, marite rege!

Decebal: Să trăiți, vitejii mei

Fie-va viața toată blagoslovită de zei!

Dar sezeți, să-nceapă sfatul. O, cât mi-am dorit de mult

Ale voastre gânduri toate și păreri să le ascult.

Știm cu toții cum romanii și-au tins stăpânirea lor

Cuprinzând pământ și ape și popor peste popor

Pân' ce gând de nebunie îi mâna către Dunaris;

Este drept că-n astă lume asemeni oameni mai rari-s,

Dar să fie ei din ceruri cu putere scoborâți

Și ca zeeii de puternici, și ca frunzele de mulți,

Din pământul sfânt pe care moșii noștri l-au iubit

Nu mă învoiesc a pierde vreun petic, cât de mic...

Vitejii daci dau strigăte aprobatoare: Așa e, așa e, maria-ta!

Decebal: Vor țărâna țării noastre? Noi le-o dăruim... în groapă!

Îi vom îneca-n Dunaris dacă-s doritori de apa!

Căpeteniile izbucnesc în urale.

Dar s-aud părerea voastră: căpetenii, ce doriți?

Curtenii(*într-un glas*): Piară de-ale noastre sabii toți oaspeții nepoțiți!

Decebal: Tu, Diegis, îmi ești frate, poți să-mi spui fără-nconjur

De vrea țara să se-nchine, voia ei am s-o îndur;

De vor munții, de vor codrii și izvoarele din văi

Pe-ale lor trupuri fecioare să primească pe acei

Care-aduc cu dânșii lațul, spune, frate, asta mie;

Mai presus, dacă poporul meu hrănit cu vitejie

Nu mai vrea sa lupte astăzi, spune-mi fără să te temi.

Neamul nostru crede-n tine, crede-n brațul tău de fier,

Îți sapă icoana-n piatră sub un chip de cavalier,

Și s-așteaptă să-l duci, doamne, la moarte ori biruința

Nu te îndoi de bună și de trainica-I credință.

Decebal: Dară tu ce spui, Vezinas?

Vezinas: Eu, ca preot și oștean,
Te încredințez de cinstea și iubirea ce le am
Către-acest pământ și către harnicu-i conducător
Și, ca orice dac, sunt gata pentru-aste două să mor.

Decebal: Tremes?...

Tremes: Cred și eu asemeni și-ntr-un gând mă înfrățesc
Cu cei ce iubesc pământul nostru sacru, strămoșesc.

Decebal: Cați oameni, la o poruncă, adunai sub al tău steag?

Tremes: Trei sute, mărite doamne.

Decebal: Să-ntrebăm pe frații Dapyx.
(*către cei doi frați*): Voi ați fost nebiruiți
De când a-nceput războiul. Meșteșug de arme știți
Cât toți nobilii din juru-mi și cu mine la un loc
Când intrați cu ceata voastră într-o luptă, iese foc,
Încât cred geții cu toții că sunteți nemuritori.
Spuneți, mai aveți putere de-a lovi năvălitori?

Dapyx I: Doamne, unu-mi este țelul:să-nchid ochii fericit
După ce o oaste-ntreagă de dușmani voi fi stârpit.

Dapyx II: Acest frate-al meu mai mare știe ce vorbește, doamne...

Crainicul: Puneți mâinile pe sabii, sosesc oștile romane!
(*Toți se ridică în picioare*)

Decebal: Unde sunt?

Crainicul: Iscoada zice că-s la poala codrului
Și a numărat dintr-înșii puțin peste șase mii...

Crainicul: Domnii mei, așteapt-afară al lui Diegis fecior
Vin din tabăra romană, el și-al său însoțitor.

Decebal: Să intre Velatos!
(*Intră Velatos și Oroles*)

Velatos: Doamne, să trăiești ani fericiți!
Mulțumim că-n astă seară binevreți să ne primiți.

Decebal: Fraților, aveți în față cei mai iscusiți spioni:
Velatos al lui Diegis, Oroles al lui Coson,
Doi flăcăi voinici, puternici, și cu mintea ascuțită
Ce se îmbrâncesc cu ursul și-l trântesc într-o clipită.
În nenumărate rânduri i-am trimis printre romani.

Velatos: Că de fiecare dată, ne-am dat drept tribuni hispani...

Decebal: Și mereu mi-au adus știre de oastea cotropitoare
Astfel știm când fac dușmanii orice pas, orice mișcare.

Diegis: Doamne rege și-al meu frate, voie dă-mi de-a-mbrățișa

Pe-acest os dintr-ale mele și carne din carnea mea.

Decebal: Te poftesc, sărută-ți fiul.

(Diegis vine alături de fiul său și-l îmbrățișează)

Diegis: Bun venit la noi, baiete!

Tu faci inima să-mi salte, tu faci dorul să-mi încete.

Velatos: Tată, știi ca-n orice dată când rătăcesc pe departe

Gândul la a ta iubire mă ferește chiar de moarte.

Decebal: Povestește tu, Oroles, voi ca să-nțeleg și eu

Toate câte le îndruga acest scump nepot al meu.

Oroles: Maria-ta, ce voi zice? Altfel nu pot să încep

Decât spunându-vă iarăși c-am aflat drumul cel drept,

Calea binecuvântată ce ne duce către cer,

Adevărul fără pată al slăvitei învieri.

Precum știți, iscoade furam până-n tabăra vrăjmașă

Căci iubim pământul nostru cu dragoste pătimașă;

Dar pe drum, pân-a ajunge la Salsovia în castru

Vifor se porni să sufle și se-nstăpâni ger aspru

Și troiene se-nălțară uriașe-n fața noastră

Și trosneau crengile-n codru de-a crivățului năpastă.

Noaptea fără de-alinare se întinse pe pământ

Noi cătăm să ținem calea, înfruntând bezna și vânt,

Și-așteptând lumina lunii, ca să ne călăuzească;

Numai ce-auzim departe o cântare omenească.

“Cine cântă-n vremi de luptă?” eu și prințul ne-ntrebăm

Căci păreau a fi mai multe vocile ce deșluseam.

Deci zoriram într-acolo. O lumină se aprinse

Răspândind făclii de stele peste trunchiurile ninse;

Pricepurăm că-I o grota și de-acolo ne răzbat

Raza cea luminătoare ca și glasul cel cântat.

Și-am pătruns și-nluntru grotei și iarași am priceput

Cum se cade să dai slava Dumnezeuului preasfânt:

Căci acolo, la lumina de făclii cântau creștini

Și-auzind a lor cântare, n-aveai cum să nu suspini,

Sufletu-mi tremura-n oase când simțeam a lor credință

Ei cântau despre Mesia și slăvita-I umilință.

Și-n curată rânduială s-așezaseră-n genunchi:

Copilașii într-o parte adunați ca-ntr-un mănunchi,

Bărbații ședeau în fața, femeile-n urma lor,

Toți cântând cu ochii-n lacrimi și cu sufletul ușor,

Iar în fața un episcop ca păstorul cel blajin

Se ruga pentru întreaga obște sfântă de creștini.

- Velatos:** Am rămas un timp acolo. Preotul ne-a dăscălit;
Vestea Bună-a lui Mesia, Hristosul făgăduit
Ne-a sădit-o el in suflet și în carne ăi în vine:
Vestea care cucerește și supune pe oricine.
Ne-am dus apoi și iscoade, să-implinim porunca voastră
Am aflat că-i oastea Romei încă și mai numeroasă
C-au adus cohorte, ale, de pe fața-ntregii lumi
Cu-al lor număr să cuprindă țara noastră din străbuni.
Fraților, eu cred că dacă L-am primi toți pe Hristos
Mai putem avea nădejde de-a scăpa fără ponos.
- Diegis:** Taci, Velatos! De rușine crapă azi obrazul meu
Ce crezi c-ar putea să-ți facă acest străin Dumnezeu?
Nu ți-e bine-n a ta lege?
- Crainicul:** Doamne rege, căpetenii, frații Dapyx vin din luptă.
Pe chipul măriei-tale văd sprinceana cum se-ncruntă;
Fii pe pace, căci vitejii se întorc biruitori.
- Decebal:** Să-i primim dară cu cinste pe acești vrednici feciori.
(*Intra frații Dapyx. Dapyx I urlă răgușit:*)
Victorie, frați de-un sange!
(*Se prabușește în genunchi, lăsând să se vadă spatele plin de săgeți și de sânge șiroit. Velatos , Oroles, si Dapyx II îl sprijina.*)
- Diegis: Ce se-ntâmplă?
- Veziņas:** A căzut...
- Dapyx I:** Gol am răsărit pe lume și-acum mor cum m-am născut.
Mai mult n-am putut, o, rege, să fac pentru neamul meu,
Ci te roagă să-mi primească jertfa bunul Dumnezeu.
- Decebal:** Mergi în pace, frate Dapyx, și cu inima senină,
La Zalmoxe, unde bravii se veselesc în lumină.
(*Velatos și Oroles îl poartă afară din scenă, prin dreapta*)
- Decebal:** Celălalt frate să-mi spuie lupta cum a fost.
(*Intra Velatos și Oroles, tot prin dreapta*)
- Decebal:** Dapyx și-a-implinit menirea și-a luptat, precum a spus
Până pe dușmanii țării pân' la unul a răpus.
Dar sarmații?
- Dapyx II:** Ne lăsară.
- Tremes:** Ticăloșii, au fugit!
- Dapyx II:** Asta este și pricina pentru care au pierit
Atâția viteji de-ai noștri.
- Decebal:** Și câți zici?
- Dapyx II:** Vreo șapte sute.
- Veziņas:** Doamne!

Decebal: Taci, Vezinas, taci!

În aceste clipe orice prieten pe care ți-l faci
Este însemnat, căci soarta pare că nu ne surâde;
Se împuținează floarea oastei noastre celei mândre,
N-avem sprijin nici de unde. Trebuie să încercăm
Orice șansă de izbândă în războiul ce purtăm.
Acest lucru mi se pare cel mai înțelept a face.
Dar vreau să ascult și sfatul înțeleptului ce zace
Liniștit în colț și care toată seara n-a vorbit,
Să vedem, și lui îi pare lucru vrednic de dorit?
O, Mamusa, ieși în față, tu, bătrâne-ntre bătrâni,
Deschide-ți gura de aur, sfat de aur să-mi îngâni.

Mamusa: Rege, mulțumesc de cinstea cu care mă înconjori,
Mă-nchin în fața acestei preacinstite adunări,
De asemenea și-n fața strașnicului zel cu care
Marele preot încearcă a vechii legi apărare.
Eu am slujit cu credință multor regi numele lor
S-au înscris cu vrednicie în cartea 'cestui popor,
Iar a lor înțelepciune pipăii cu ochi flămând,
Să-nțeleg, să ți-u în minte, să fiu trebnic atunci când
Mai tineri regi îmi vor cere sfat de aur a-ngâna.
Eu sunt una cu țărâna ce hrănește țara mea;
Eu am văzut codrii care acoperă sfinții munți
Când erau adunătură de arbuști rari și mărunți.
Toate-mi spun a lor poveste și-al lor pas în șoapte-adânci
Dar puternice, ca unda apei care sfârma stânci,
Încât eu cu a mea minte nu pot să grăiesc nimic,
Ci-ți voi zice doar ce țară îmi va porunci să-ți zic.

Decebal: Spune, bătrâne Mamusa, uriașule-nțelept!

Mamusa: Gândul de-a-i urma pe tineri este bun și este drept.
Voi și eu să merg acolo, simt că mă cheamă ceva
Care-i mai presus de ceruri și de toată țara mea.

Decebal: Mulțumesc, bătrâne vrednic. Tinerilor, vă poftesc
Să mă conduceți degrabă în staulul creștinesc.
Să mergem, căci nu e vreme de pierdut acuma când
Se ostesc dușmanii noștri spre-a răpi acest pământ.
Fraților, vă jur că altă nu se află-n gândul meu
Decât a-mi scăpa norodul din asemenea ceas greu;
Decât robie mai bine să ne-nece viitura,
Decât lanț, mai bine moarte!

Toti: Ura! Ura! Ura! Ura!

Actul al II-lea

Tabara romanilor

(Cortul împăratului. Pe mijloc sunt două mese, una cu hârti și cu instrumente de măsurat și scris, alta având un ulcior cu vin și careva pahare alături. Meșterul Apollodor sta aplecat asupra unei hărți, cu compasul în mână; înscrie calculele pe o hârtie. În spate, trei ostași din garda pretoriana. La intrarea dinspre stânga șade crainicul. Pe acolo intra Traian, însoțit de Hadrian și de medicul Criton. Garda salută cu dreapta:)

Ave caesar imperator, murituri te salutant!

Apollodor se îndreaptă de șale și salută și el

Traian: Nu te deranja, iubite, de la lucru-ți important!

Apollodor: O, dar nu-i nimic în lume pe atâta de-nsemnat
Care să primeze-n fața bunului nostru-mpărat...

Traian: Șlefuită-ți este limba, meștere Apollodor,
Ce păcat că doar prin vorbe nu poți ajunge ușor
La a noastră prețuire; fapte voi să văd în față,
Vorba dulce și mieroasă mai degrabă-mi face greață.
Ce spun calculele tale: este gata podul meu?

Apollodor: Mai întâi cer iertăciune, bunule-mpărat, dar eu
Vin de la Damasc, orașul vorbelor meșteșugite,
Și-s deprins, nenorocitul, cu asemenea cuvinte
Despre care, dați-mi voie să cred că se și cuvin
La o față strălucită și-așa un obraz sublim.

Traian: Podul, Apollodor, podul!

Apollodor: Podul? Sigur... Am în minte

Un proiect care să lase și pe zei fără cuvinte,
Și mai am puțin, stăpâne, să-l pun gata pe hârtie;
Apoi îl vom face-aievea, parcă-l văd cum o să fie...
Însa trebuie răbdare, căci un pod peste Danubiu
Mult mai greu e la-nălțare ca peste oricare fluviu.

Criton: Stăpâne, nu-ți mai fă inima rea,

Alta n-am în grijă fără numai sănătatea ta.

Traian: Mulțumesc, Criton, de grija ce mi-o porți neîncetat.
Am în tine și un medic și un prieten devotat;
Dar așa-i când ești la cârma unei lumi întregi și vezi
Că te poticnești în codri, în nălucă și-n zăpezi.
Zi mai bine-n asta vreme ce-ai făcut.

Criton: Maria-ta,

Începând din asta vară am purces a cerceta
Plantele pe care glia acestei țări, roditoare,

- Le pune la îndemana omului spre vindecare:
E-atâta tămăduire în rodul ăstui pământ,
Încât mă mir cum de geții sfârșesc tot într-un mormânt.
- Hadrian:** Te înșeli, cinstite Criton, asta e ce credem noi.
Ei au alt tipic al vieții și când pleacă la război
Sunt încredințați că moartea n-are cum să-I înconjoare,
Că oricare dintre danșii ca erou în luptă moare
Merge fără-ntârziere drept în cerurile sfinte,
Singur trupul stricăciunii părăsindu-l în morminte;
Pentru ei, viața nu-i gata la o margine de groapă,
După ce înceat-aceasta, alta-i gata să înceapă.
Și ce viață fericită lângă Dumnezeu lor
Îi așteaptă pe eroii zămisliți de-acest popor!
- Criton:** Țara asta e atâta de manoasa
Încât o împărăție așa mare ca a noastră,
Lesne poate fi hrănită din belșug cu rodul ei,
Numai de-ai putea-mpărate, s-o cuprinzi și să o iei;
Ce păduri, ce lunci, ce ape, ce livezi și ce podgorii
Se-ntind din creier de munte și până la țărnul mării,
Turme multe și bogate mișuna în sus și-n jos,
Iar din adâncul țărării cât aur poate fi scos!
- Apollodor:** Aur?
- Criton:** Mult, cinstite meșter, încât păre c-ai lor munți
Ascund o mare de aur între vajnicele frunți.
Chiar acum eu scriu o carte despraceste bogății...
- Hadrian:** Negreșit, așa o carte trebuie să scrii, părinte,
Scrie despre-aceste fapte tot ce îți aduci aminte.
Parcă văd, citind în pietre și în for lucrarea ta,
“De bello Dacico”- titlul- ce frumos ar răsunaa...
- Traian:** Ce frumos ar suna însă strigătele de izbândă,
Când oștirea mea ar face din pământul lor dobânda!
Dar departe-i acea vreme; de-abia-n vara vom putea
Să pornim pe voia noastră lupta grea.
- Crainicul:** Maria-ta,
O solie de la Roma.
- Traian:** Și din partea cui, mă rog?
- Crainicul:** Senatul.Se îngrijește de-al luptei noastre noroc.
- Traian:** Să vie-n mijlocul nostru.(*către cei din jur:*)Vedeți, ce vă
spuneam eu? (*Intră cei doi soli*)
- Solul I:** Din păcate, Roma-i astăzi într-atâta de plăpândă
Încât nu știu cât mai poate așteptarea s-o îndure.

Ne trebuie cât mai grabnic țara de peste pădure.

Traian: O s-o avem, fiți pe pace.

Hadrian: Avem înca multa oaste,
Vom ajunge foarte iute la ale munților coaste.

Crainicul: Împărate, ți-aduc veste despre oastea ce-ai trimis
După cetele barbare prin codrul adânc și nins.

Traian: S-auzim.

Crainicul: Se prăpadiră toți ostenii. N-a scapat
Macar unul din desimea codrului întunecat.

Apollodor: Ce urgie, pe toți zeii!
(*Criton încearcă să-l oprească de a spune asemenea cuvinte*)

Crainicul: Sire,
Vine consulul Longinus.

Traian: Să poftească.

Longinus: Împărate...
(*Se oprește și văzând pe trimișii Senatului continuă pe un ton batjocoritor*)
Dar ce văd? Atâtea fete preaalese adunate!
Plecăciunea mea umila către Senatul roman,
Ce poartă grija de soarta fiecărui cetățean,
Care-asuda veșnic pentru binele public și pace,
Dar cui datorăm prilejul venirii voastre încoace?

Traian: Longinus, te rog, acordă cinste-acestor magistrați,
Oricum, nu sunt ei pricina ochilor mei tulburați.
Am pierdut încă o oaste...

Longinus: Așa-i c-am adus lumina pe o frunte-ntunecată?
Azi ai pierdut o armată și-ai câștigat o armată,
Căci acest barbar de-a dreptul cât o oaste prețuiește,
Pe stăpânul său în luptă chiar cu pieptu-l ocrotește.
Iar acum, că bucuria s-o avem cât mai deplin,
Dă-nvoire, împărate, pentru un pahar cu vin.

Traian: Te rog, Longinus.
(*Longinus toarnă în pahare*)

Crainicul: Stăpâne, voiește să vă vorbească
Filip cel Negru, mai-mare pe oastea macedonească.

Traian: Filip? Filip? Nu cumva
La consilii și la sfaturi este-acelel bărbat ce tace
Și-ntr-un colț, în întuneric, ca o stană mută zace?

Hadrian: Intocmai, acela este.

Traian: Dar ce lucruri minunate
Despre el aud! Să intre.

Filip: Înaltate împărate,

Mă închin cu plecăciune cinstitului tău obraz.
Traian: Indrăznește, generale, spune mi-e-al tău necaz.
Filip: Domnul meu, cinstiti tovarăși, rog întâi să mă ierțați.
 Știu c-a-mi vedea chipul aspru nici doreăți, nici v-așteptați,
 Dar îmi este plin lăuntru de-o grozavă bucurie,
 Care-atâta se întinde cât nu-mi ajunge doar mie,
 Și-mi dă ghes să spun și altor ce-am aflat și ce-am văzut:
 Dezlegarea, biruința, în războiul ăsta crunt.
 Da, stăpâne și-al meu doamne, am aflat calea prin care
 Vom putea pune pe fuga toate oștile barbare.
Toti: Ura! Ura! Ura! Ura!

Actul al III-lea

Creștinii

[.....]

Un izvor de apă. Episcopul, bătrân, cu barba și plete albe, botează un om prin întreita afundare. Trei diaconi cântă. După ce neofitul iese din izvor, episcopul îi ține mâinile deasupra capului și se roagă. Grupul dacilor se trage într-o parte, mergând de-a bușilea înapoi și se ridică. La fel și grupul romanilor, dar în direcția opusă. Alături de Episcop mai rămân, în genunchi, Decebal și Traian. Ei se prind de mâinile lui și se ajută de ele pentru a se ridica. Rămân apoi încă prinși de brațele Episcopului.

Traian : Așadar, în a mea luptă, tu nu mă poți ajuta...

Decebal : Așadar, rămân tot singur cu-al meu neam, în lupta mea...
 Ce va fi cu noi, părinte?

Traian : Și cu noi, ce va fi oare ?

Episcopul : Voi vă veți împlini rostul într-o lume trecătoare :
 Veți lupta până la capăt și chiar unul va pieri
 Pentru ca să se-implinească tot ce Domnul rândui

Acestui pământ pe care l-a ales și l-a sfințit.

Dar din asta trud-a voastră și din chinul cel cumplit,

Și din picurii de sânge, de sudoare și de lacrimi,

Și din trupuri istovite de-ale luptei grele patimi,

Un neam nou răsare-n lume, curățit prin foc și sânge :

El va râde intru Domnul, și-ntru Domnul său va plânge.

Căci menirea i-a fost pusă dinainte de a fi :

Să sălășluiască-n sânul glorioasei veșnicii,

Să s-adape totdeauna dintr-al Duhului izvor,

Pildă vie să se facă până-n vecii vecilor.

Toți : Amin ! Amin !

Elena Toma

Elevă, Iași

Fantome ale trecutului Piesă de teatru în versuri

Personaje:

A- sufletul pur, cuprins de pasiune și îndrăgostit profund de artă

B- sufletul fals, superficial.omul nepotrivit în locul nepotrivit

Fantomele din zid- sufletele personalităților remarcabile din trecut

Decor: Un zid, un gard ca o fortăreață, cariat de timp și împodobit cu rugina vremii, de care stau lipite Fantomele; locul lor de veci.

Fondal sonor: o ploaie liniștită și persistentă...la care se adaugă şuieratul vântului ce trânteste ușa fără zăvor a școlii..fulgere interpretate de instrumente muzicale urmate de blițuri luminoase.

(În scenă intră A la braț cu B târându-și picioarele..)

B: Șșșt..vezi să nu strici, *(ton ironic)*

Vezi pe ce și unde calci...ai grijă...

Ai grijă de gânduri *(lovește indiferent cu piciorul)*, ai grijă de furnici...

A: Foșnet de idei în minte..

se răsfoiesc noi gânduri..

Simți tu?? Spune-mi, simți?? cum parcă....EI.. *(arată spre ziduri)*

B: Cum?...cine, undecare tu??

Visează. Până-n dimineață vei auzi cântatu'..

A: *(înfiorată merge singură, bănuitor..aproape tremurat)*

EI sunt...*(se chinuie să-și amintească ceva...)* ..sunt..

Sunt cei care, pornind de-aici

De pe aceleași dale

Aveau idealuri, ca puful de urzici...

(dezamagită, vorbind în șoaptă)...la fel de intangibile...

--- DAR EI *(continuă puternic)* ei s-au uitat,

Pe ce pânze au călcat; și cum,

Ca niște genii, amprente de fum

Le-au împietrit...aici,

Să le păzească, biete de furnici..

B: *(ton sarcastic)*

Pff..soro, ce faci mai ai puțin

Și-ncepi pe ziduri gravitația sfidând,

....să calci...

Doar nu crezi că,
Acei de dinaintea noastră,
Au atins și stelele și au ramas...
Atârnați de timp
Ca flori ciudate, plantate ici colo-n glastră...
Tu vezi...un gard
(Sau zid din ce-a mai fi făcut..)
Că el multe le știe,
Și doar pe-al vremii negru șevalet,
Apucă să le mai scrie..

A: Ahh nu...tu chiar nu le-nțelegi,
(senină)

Nu-L intelegi ..pentru că nu-l ai!
Poți să calci..să mergi...
Să fugi de...
Sau spre... să continui și s-alergi..
Nu-l ai!! *(Puternic)* ...nu-l ai...*(șoptit, surâzător)*
[.....]

B: Ești *(arată a nebunie)*...dusă pe val!

Și ciudat că valu' ...nici nu există.

Hrănește-ți talentul în culori

Cu termeni neînțeleși...

Eu te las..continuă să zbori..

(se deplasează către public)

Libertatea de-a gândi,

O am și fără să mi-o dea.

Și sunt într-o lume, zic unii falsă..

Eu o numesc doar..Lumea Mea.

(Pășește încet cu spatele..și încrezător in sine..deodată fantomele din zid se desprind într-un atac nebun, zgâriate de cuvintele atât de înjositoare, și îl încolțesc, îl aruncă de la una la alta plătindu-i umilința făcută, cu mai multă umilință, se joacă cu mintea lui agresându-l în dans..și-l târâsc..abandonându-l într-un colț sprijinit de zid, împiedicându-se de picioarele lui, semn că acesta era deja invizibil; dansul continuă posedând foarte fin pe A aceasta neputând să le vadă...doar simțindu-le in preajmă)

Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română, Să-nvâr-
tim hora fratelui Pe pământul
Romaniei! Iarba rea din holde
peară! Peară dusmania-n țară!
Între noi să nu mai fie decât
flori și omenie! Mai muntene,
mai vecine, Vina să te prinzi cu
mine Și la viață cu mine, Și la
moarte cu-nirare! Unde-i'unul,
nu-i puterea, a nevoi și la dure-
re. Unde-s doi puterea crește!
Și dusmanul nu spores- te!
Amândoi suntem de-o mamă,
de-o faptură și de-o sămă, Că
doi brazi într-o tulpină, Că doi
ochi într-o lumină! Amândoi
avem un nume, Amândoi o
soartă-n lume. Eu ti-s frate, tu
mi-esti frate, În noi doi un su-
flet bate! Vin la Milcov cu gra-
pire Să-i secăm dintr-o sorțire,
Că să treacă drumul, Că să
te-a noastră veci, Că să
vada, stăruie, Că să
sarbă, sărbătoare, Că să
frății, sărbătoare, Că să
ronț, sărbătoare

TRADUCERI

EX-LIBRIS

ADELINA BUTNARU

Elevă, Tulcea

Traducerile sunt foarte bune, mesajele originale sunt bine prinse in aceste texte ce denotă o cunoastere profundă a limbii engleze. Există cateva diferențe semantice intre textele românești si traduceri, dar acestea, fiind puține, pot fi trecute cu vederea, intrucât se respectă fidel spiritul textelor inițiale.

Florența Popa

The Sun, the Frost and the Breeze

(by Vasile Alecsandri)

Three fantastic travelers wander the land and trees:
The splendid Sun, the awful Frost, the Breeze.

One brings about life, the other - death,
The third, a-flying, takes away your breath.

Upon a lass they chance – a doe gay as the spring,
As jolly as the sun, and light just as the wind.

And say to her: “Oh, lady, please yield and take a vow,
Bride shouldst thou be, sweet maiden, pick one of us, three, now!”

The Vlach lass answer makes, with an endearing smile:
“Quick as the wind am I, methinks I’ll wed Zephyr.”

“What? Me the lamp of heaven! You dared turn me down?
When summer comes, I’ll burn you to ashes”, the Sun frowned.

“What? Mighty Frost, rejected! Then I, noble and blessed,
When winter comes, shall freeze up the heart within thy chest.”

“I do not care, proud Sun, about thy blazing fire,
As long as in my face, I feel the cool Zephyr.

Nor shall I heed thy shivers – thou, dreadful Frost, are meek
Whilst in the dead of winter the winds don’t numb my cheek.”

A Penny's Tale (excerpt)

(by Vasile Alecsandri)

Last night, just about one hour past midnight, I was awoken from my slumber by a metallic noise, which truly astonished me, as I was not used to hearing such harmony so late at night. The sound seemed to come from the other side of the bedchamber, out of a small, carven ivory box laid on the table, barely discernible in the moonlight. I quickly got out of bed in order to get to the source of the aforementioned noise, got hold of the little box in which, the previous morning, I had put a penny and a farthing, and opened it with care. Imagine my shock then, when all of a sudden, I heard two strange voices coming from the box, two voices out of this world that rattled, shrieked and grumbled in anger.

I confess that this wonder gave me a chill down the spine, but I'm not ashamed of this, for I'm not at all wont to living among spirits. I honestly tell you that, back then, I believed I had been surrounded by delusive visions, dark spirits, shadows, demons, living dead, phantoms, and all the other fantastic creatures that terpsichore in the dead of night and gloom in the moonshine. After I had calmed down a little, my thoughts somehow wandered to A. Donici, the fabulist; and, recalling his fable, *The Iron and the Silver*, in which these two metals carried on a very wise conversation, I suddenly had a divine revelation and saw this truth: metals, too, must have souls – gold and silver, above all, since they both can lighten up, but also (and more often) darken people's hearts; hence, they must also be endowed with speech.

Heartened by these wonderful findings, I was instantly seized with a womanly curiosity and, wasting no more time, I reclined on my chaise, placed the little box on a table nearby and, lighting a cigarette, I began to take heed. The moonbeams, as I had already said, were quivering all over the carpet, giving birth to all kinds of shapes; yet some of them, sliding across the crystal ink-pots, shimmered right on top of the penny I was gazing at with great interest. The two coins seemed caught up in the most intense part of their dispute, occasionally jumping angrily at each other and banging around the box.

Chirița in the Countryside (excerpt)
(by Vasile Alecsandri)

JOHN, LEO (dressed as a coach driver)

JOHN (enters by the back door on the right): Come in, come in ... don't be afraid.

LEO: Is... er... is the prefect at home?

JOHN: Is... have you any business with him?

LEO: Have, bailiff John... I've come to complain.

JOHN: Good... the landlord is an honest man, and has good faith in God; but... have you brought any gift?

LEO: I haven't... I didn't know he liked gifts.

JOHN: You didn't... Bog off, then... The landlord hasn't got time for you.

LEO: But, in the name of God... where can I find a gift now, bailiff John? ... Wretched me... all this poverty... this burden on my shoulders...

JOHN: Don't you have anything at all? Not even a basket of trout? ... Some mountain cheese? ... Some venison, perhaps? Or a lump of sugar?...

LEO: Well, I'm not a grocer, am I?

JOHN (whispering to Leo's ear): Some dough, then?

LEO: Oh my! Is our landlord in this habit, too?... (Makes a gesture, as if counting money)

JOHN: Alas! ... Check your purse — find a rusty crown, you may ...

LEO: A crown I have. (Taking a crown out of the purse.) Where's the prefect, to hand it to him at once?

JOHN: Oh, no, not this way... he'll never accept it — it's too little. There's another way...

LEO: What way?

JOHN: Wait and see ... we use other schemes around here. Just wait.

(JOHN exits whence he entered.)

LEO (alone): So the prefect also collects by the crown, nowadays. Good for him... and for me, too! For I've managed to figure out another trick of his...

JOHN (re-enters, holding a turkey; looks very sober):

Do you see this old turkey?

Its luck, famous across the country!

It has escaped the cook's hot oven —

In turn, fools roasted by the dozen.

It grows the profits bit by bit,

And so, my master fell for it.

LEO: How is that, bailiff John?

JOHN: We've sold it to suppliant, 57 in number, so far, and it has served as a gift for just as many times.

LEO: I don't quite see what you mean.

JOHN: How can I put it? ... When someone wants to complain about something, yet comes empty-handed... like you did, for example... I, by the prefect's orders, pin myself to the door and sell the turkey for a crown... after that, I deliver the crown to my master and take the turkey... the gift... back from the suppliant. Do you get it?

LEO: So, this means that this turkey has brought 285 shillings, so far?

JOHN: Bottom line... yes.

LEO: How convenient!

JOHN: So... are you buying it? ... Or shall I send you on your way?

LEO: I'm buying it... Here's the crown.

JOHN: Here's the turkey....

LEO: God bless us! (Takes the turkey and hands JOHN the crown).

IOANA-RALUCA ONOFREI

Elevă, Bacau

Unitatea dintre fond si forma, dintre idee si cuvânt impune si realizarea artistica desavarsita, măiestrie a stilului si limbii, ca o condiție esențiala in promovarea unei opere in context universal. Odată atinse, adăugat fiind un color poeticus proprius, traducerea denotă si umanismul unei firi artistice

Adriana Romedea

Le Soleil, le Vent et le Gel ***(Vasile Alecsandri)***

Trois princes fantastiques se partagent le monde:
Le grand Soleil, le Gel affreux et le Vent qui gronde.

L'un rend à tous la vie, l'autre va l'emportant,
Le dernier enfin nous frôle, tout en volant.

Ils croisent un jour une fille, vive comme une gazelle,
Comme le soleil qui brille et comme le vent, frêle.

Ils lui disent : « Chère enfant, entre nous trois mages
Choisis qui tu veux à jamais prendre en mariage ! »

La belle Roumaine répond gaiement et leur sourit :
« Je suis agile comme le vent, je le veux pour mari ! »

« Quoi ? Moi, la Lumière du Monde ! Et tu m'as repoussé ?
L'inextinguible feu me vengera de tout au plus fort de l'été. »

« Quoi ? S'écria fièrement le Gel, ne veux-tu point de moi ?
Je te glacerai toute, jusques au cœur en toi. »

« Je n'en ai cure, beau Soleil, de ton terrible feu brûlant
Tant que pour moi me soufflera le Vent rafraîchissant. »

« Je n'en ai cure, non plus, du froid, ô Gel de glace !
Tant que le Vent en plein hiver me soufflera en face ! »

L'HISTOIRE D'UNE PIÈCE D'OR **(Vasile Alecsandri)**

L'autre nuit, une heure après minuit, je fus réveillé du doux sommeil que je goûtais par un cliquetis métallique qui m'étonna fort, puisque totalement inaccoutumé à une telle harmonie à une heure si avancée. Le son devait venir, paraît-il, du fond de la pièce, d'une petite boîte en ivoire incrustée qui gisait sur la table sous les rayons de la lune qui rayonnait derrière la fenêtre.

Je me levai vite du lit pour savoir la cause de ce ronronnement, je saisis la boîte où le matin j'avais mis un florin d'or et un para turc, je l'ouvris avec précaution et quel ne fut mon étonnement lorsque, soudain, j'eus entendu deux voix inconnues sortir de la boîte, deux drôles de voix qui crissaient, sifflaient et se disputaient à mort,

J'avoue avoir été saisi par des frissons glacés devant un tel prodige ; je ne considère pas que ce soit honteux, vu que je n'étais pas habitué à frôler les esprits. En vérité, j'eus le sentiment d'être entouré de visions, de fantômes, de revenants, de morts vivants et autres apparitions fantastiques qui jouaient la parole et dansaient la ronde avec le Prince Minuit, au clair de lune. Mais, peu de temps après, en me rassurant en quelque sorte, je ne sais comment je parvins à penser à A.Donici, le fabuliste, et, me rappelant la fable *Le Fer et l'Argent*, où les deux métaux discutent sagement, soudain, je vous dis, une lumière céleste me passa par la tête et je compris cette vérité-ci : les métaux aussi ont une âme, surtout l'or et l'argent, puisqu'ils rendent bons ou méchants les gens qui les touchent ; et, s'ils ont une âme, ils doivent avoir également l'usage de la parole !

Fort de cette belle découverte, je sentis brusquement me saisir une curiosité de femme et, sans délai, je m'étendis dans une chaise-longue, je mis la petite boîte à côté de moi sur la table et, la cigarette allumée, je me mis à écouter. Les rayons de la lune, comme dit, dansaient sur le tapis de la pièce, en dessinant toute sorte de figures et, quelques-uns glissant sur le cristal des encriers, tremblaient juste au dessus du florin et du para turc que

je regardais sans cligner. Le dialogue des deux monnaies battait juste son plein, les deux pièces d'or bondissant de temps en temps en colère et se bagarrant, tout en se cognant au bord de la petite boîte.

Chirița en Province
(Vasile Alecsandri)

ION, LEONAS (habillé d'un costume de cocher)

ION (entre par la porte du fond, à droite): Entrez, entrez...ne craignez rien!

LEONAS: Mais, maître le préfet, est-il là?

ION: Oui, mais...vous avez affaire avec lui?

LEONAS: Sûr, monsieur l'intendant,...je suis venu déposer une plainte.

ION: C'est bien fait...Vu que le boyard est un homme correct et bon chrétien, mais, ...avez-vous apporté un présent ?

LEONAS: Mais non...je ne savais pas qu'il aime les présents!

ION: Non?...Alors, fous le camp ! Le boyard n'a pas de temps à perdre avec toi !

LEONAS: Mais, enfin, Monsieur Ioan, où Dieu pourrais-je trouver des présents ? Je suis bien pauvre, moi...

ION: Tu n'as rien ?...un seau de truites ?...ni du fromage blanc ? du gibier ? pas un pain de sucre ?

LEONAS: Je ne suis pas épicier, quoi !

ION: Même pas une pièce d'argent ?

LEONAS: Mais, attends...le boyard a pris l'habitude de... (il fait le geste de quelqu'un qui compte des monnaies).

ION: Hum...cherche bien dans ta bourse, peut-être trouveras-tu un sou !

LEONAS: Un sou ? J'en ai un... (il sort un sou de sa bourse) Il est où, le préfet ? Je vais le lui offrir sur l'instant.

ION: Mais non, pas comme ça, c'est trop peu pour qu'il en reçoive directement...autrement.

LEONAS: Comment ?

ION: Attends voir ! On a d'autres trucs ici...Attends ! (il sort par où il est entré)

LEONAS (seul) : Tu parlais d'un préfet ! Il ramasse même des sous !

ION: (entre un dindon sous le bras) : vous voyez ce dindon ?

Ce vieux dindon
Est bien fameux
Il fait la fortune
De mon maître.
Chanceux dindon
Lui, comme pas un,
Se rit bien du feu
Et abuse les nigauds !

LEONAS: Comment ça ?

ION: Je l'ai vendu jusqu'à présent 57 fois aux pétitionnaires et il a servi 57 fois comme présent.

LEONAS: Je ne vous comprends guère.

ION: Tenez : lorsque quelqu'un vient porter une plainte les mains vides, comme vous, par exemple, moi, sur ordre du boyard, je l'accueille le dindon sous le bras et je le vends pour un sou ...et puis je porte le sou au préfet...ensuite, je reprends le dindon des bras du pétitionnaire...comme cadeau...vous voyez ?

LEONAS: Ce dindon vaut donc, jusqu'à présent, 696 lei.

ION: Tout juste.

LEONAS: Quel pactole !

ION: Vous l'achetez ? ...Ou je vous fais revenir sur vos pas ?

LEONAS: Je l'achète...tenez le sou !

ION: Tenez le dindon...

LEONAS: Bonne chance ! (il prend le dindon et donne le sou à Ion)

CUPRINS

Crai nou.....	5
A treia toamnă a concursului.....	6
Laureatii concursului.....	8
Juriul concursului.....	15
Poezie.....	18
ALECU GEORGIANA DANIELA.....	19
ALEXA MARIA MIHAELA.....	21
ALEXANDRU PAUL.....	23
BĂLĂNESCU IOANA.....	26
BARBU ALEXANDRA.....	32
CĂRBUNARU EMANUEL.....	34
CĂTĂNOIU ANA-IOANA.....	36
CIOBANU DIANA.....	39
CIOCAN ALEXANDRU.....	42
DASCĂLU VLAD.....	47
HAMAD AL-ESSA NIDAL STEFAN.....	49
IANOLE GIORGIANA.....	51
MIHALEA SORINA-RAMONA.....	57
NITU DORU.....	62
PĂTRU ANDREEA.....	63
PĂUN VICTORIA IOANA.....	67
POPOVICI IOANA.....	71
ROBU LARISA IULIANA.....	73
RUSU ELENA.....	76
SIMION MARIUS.....	78
STROE MIHĂIȚĂ.....	79
SANDRU VALENTINA.....	81
VĂLEANU GEORGIANA MANUELA.....	84
VĂRARU ANCA ELENA.....	86
VINȚAN EMILIA.....	88

Proza	89
AITONEAN ADA.....	90
BICĂ IULIA ANDREEA.....	93
CARP ANDREEA-GABRIELA.....	98
CERNAT ANNA-MARIA.....	105
CERNAT SIMINA.....	117
CHRISTESCU HORIA ANDREI.....	126
CIOBANU DIANA.....	129
CIOROIANU OANA-ALEXANDRA.....	132
CORDUNEANU NICOLETA DANIELA.....	140
HOZA DANIELA.....	146
IANOLE GIORGIANA.....	149
IVAN LOREDANA OTILIA.....	153
LUPUIANU SILVIA ALEXANDRA.....	164
MARTON ATTILA.....	172
MEREUȚĂ ALEXANDRU IOAN.....	186
POPESCU CEZARA.....	189
PUȘCALĂU CONSTANTINA ALEXANDRA.....	193
RUSNAC ADRIAN.....	196
STOIAN ALEXANDRU.....	199
TATU TEODOR.....	203
Teatru	207
AITONEAN ADA	208
ATOFANE CRISTINA I.....	213
BUZESCU MARIA	218
CIOBANU DIANA.....	226
MARE MIHAI.....	229
ORMENISAN ALEXANDRA.....	233
SAVA CRISTINA.....	242
STOICA COSTEL , OANA PLESEA.....	247
TOMA ELENA.....	257
Traduceri	259
BUTNARU ADELINA.....	260
ONOFREI RALUCA.....	264